

Aleksandar
Saša Ignjatović

**TAJNE SRPSKOG
DZET-SETA**

Aleksandar Saša Ignjatović

TAJNE SRPSKOG DŽET SETA

2

Sadržaj

Ogledalo sujete i strasti
Perspektivni političar i čudovište iz kupatila
I Skuplja od mercedesa
Đavo ne spava
Mala noćna predstava
Zašto da ne?
Kasting
Kameleoni
Kraljica seksa
Spolja gladac, a unutra jadac
Možda je ovako bilo
Samo još jednom...
Ženska logika
Svadba k'o svadba
Pilule za lilule
Hepiend bez bajke
Kao da se ništa nije dogodilo
Čista koincidencija
Sve je to stvar treninga
Zeleni šarfolin
Srpska Eva Peron
Žena njegovih snova
Fensi vanzemaljac sa pijace Đeram
Podrum ultimativnog hitmejkera
Ona bakterija
Projekat s greškom
Kornjača i Zlatokosa
Zlatni rudnik ispod mini suknje
XXL

Umesto predgovora

Uoči objavljivanja knjige „Tajne srpskog džet-seta“ imao sam dve dileme. Jednu je samouvereno otklonio izdavač, procenom i odlukom da se upustimo u trku za „nemogućim“ tiražom od 100.000 primeraka.

Za rešenje druge morao sam da pričekam nekoliko meseci. Jer, nisam bio potpuno siguran da li sam uspeo da sve te storije ispričam dovoljno vešto da čitaoci ispod šokantne površine mogu da otkriju još šokantniju poruku, i prepoznaju njihove junake na način kako ih ja doživljam tokom čitave novinarske karijere.

Već prve reakcije bile su ohrabrujuće, a onda mi je, s početka jeseni godine proste 2008, stigla poruka na Fejsbuku. Zapravo više recenzija. Potpisana sa Marina Koprivica, magistar književnih nauka, asistent na fakultetu u Nikšiću, na predmetu ruska književnost 20. veka.

Ono što me je zaista oduševilo (bez obzira na uglavnom pohvalni sadržaj recenzije, na šta je, naravno, nemoguće ostati ravnodušan) pre svega je činjenica da je neko koga nikada u životu nisam video osetio potrebu da se redovima koje sam napisao posveti s pažnjom i zaista pažljivo analizira ne samo ono što je napisano, već i sve što se krije između redova:

„Na prvi pogled, i onako kako to obično biva sa ovim žanrom, očekivala sam lako čitljivo štivo, međutim moja očekivanja su potpuno izneverena u pozitivnom smeru. Pored vanredne hrabrosti, kao autorovog kvaliteta, da se objavi ovoliko surove istine o stvarnim 'junacima', ova knjiga ima podudarno snažnih umetničkih kvaliteta.

Naime, evidentno prepoznatljivi karakteri 'živih' portreta toliko su jasno ocrtani da ih je nemoguće ne prepoznati, lako, u jednom momentu čitalac poželi da nije najbolje razumeo.

Da je 'sažetost sestra talenta', po čuvenom Čehovljevom konceptu, S. I. to vrlo dobro zna, te se zato i trudi da bude 'tesno rečima, a široko mislima', po poetskoj preporuci Andrića. Ne zamara čitaoca rasplinutošću iskaza, već mu nesebično ostavlja prostora da i sam malo domišlja: 'Bajka sa srećnim krajem. Sunce posle kiše. Ljubav jača od svega. Idealan par, rekoh...' Na osnovnom fonu slike su, vrlo često, i oni sporedni detalji koji dodatno osvetljavaju misao i daju poseban značaj glavnoj ideji, uz obavezan sarkazam: 'Nag izdani političar, kada ulazi u šatru i trubači počinju da falširaju'. Kada priča o napastvovanoj djevojčici od strane političara, se ne trudi da našminka situaciju, suvo realistički detaljiše, sve dok u jednom momentu, bunjinovski iznenada ne prekine opis i baci čitaocu u lice tragičnu sliku sa nedovršenim krajem, koju čitalac, ponovo, sam domišlja.

Ironija je u stalnoj trci da prestigne sarkazam, upućen, svakako, onim junacima koji su 'kolektivna šteta', a koje vlast toliko izmeni da ih ni najbliži više ne podnose.

Autor, kao po specijalnom ključu, bira za junake, nekada smerne, ugledne, elokvetne, koji se pod takvom maskom pojavljuju u javnosti, i iznenada se pretvaraju u svoju suprotnost: u noćne lake dame, što sasvim neočekivano, kao negativna osobina, doprinosi da oni u svom poslu za blistaju u još jačem svijetlu. Takve protivurečne situacije, koje rezultiraju pozitivnim manifestacijama u ponašanju junaka, neretke su na stranicama ove knjige.

U knjizi su najčešće junaci sa dna ljudskog i moralnog, ali da to i nije baš uvijek tako govori junak priče 'Kavaljer', gdje je opisan i jedan primer svijetlog, skoro zaboravljenog a uzvišenog karaktera, koji se žrtvuje za svoju ljubav.

Stil i pesnički jezik u knjizi su oslobođeni od suvišnih detalja, koji nepotrebno odvrćaju pažnju i time vešto nekada kamufliraju oskudnost glavne poruke, o čemu autor strogo vodi računa, te zato je njegova rečenica, po pravilu, vrlo kratka, jasna, rečena britkim jezikom: 'Moj drug. Budala neopevana. Skoro kao ja'.

U priči 'Vlast menja ljude' može se prepoznati i alter-ego pisca koji, iako se bliži četrdesetoj, 'još čvrsto veruje u bajke', a govori o senzibilitetu koji biva izgubljen u vihoru surove stvarnosti. Ovaj junak, za kojeg smatramo da je alter-ego pisca, iako se najbolje priprema za iznenađenja, ipak biva iznenađen, ponekad ostavljajući ono 'nevidljivo zrnce vere u čudo. Jedino što... Čuda se stvarno retko događaju'.

Potpuno neočekivani zapleti u kratkim pričama o često beskrupuloznim junacima, koji su u trci za karijerom izgubili sve kodekse ponašanja, pretvaraju se u monstrume, kao u priči

'Prijateljstvo, zanat najstariji', preko čijeg naslova pisac jasno implicira da je prijateljstvo postalo samo zanat, koji donosi profit i zaradu

Na kraju se može zaključiti da je riječ o sjajnom bestseleru, koji u svojoj osnovi može ima ti i Tolstojevu misao o ljudskoj prirodi: 'Ja nisam sreo čovjeka samo dobrog ili zlog, pametnog ili glupog, on je sve to u raznim okolnostima života i samo je to istina o čovjeku'.

Međutim, ova knjiga postavlja i jedno drugo pitanje, na planu dubioznog: koliko je čovjekova priroda lako podložna promjenama, prvenstveno u pravcu negativnog, u sistemu poremećenih vrijednosti?"

Tokom pisanja drugog dela „Tajni“, obe moje dileme sa početka priče su nestale. I zbog toga je ova knjiga u mnogo čemu drugačija.

S poštovanjem,

Aleksandar Saša Ignjatović

Ogledalo sujete i strasti

Pucanj je odjeknuo usnulim severnim beogradskim predgrađem, parajući noć onim već poznatim zvukom zbog kojeg niko ne reaguje. Za koji se, nesvesno, stvara milion nebuloznih objašnjenja, onaj-kreten-sa-neispravnim-auspuhom, opet - oni - klinci - sa - petardama-jebaću-im-majku-majčinu-sutra, mora-da-je-neki-kurajber-dobio-sina, spusti-te-roletne-i-ćuti-i-spavaj... Nedugo potom, ne mnogo manje glasan, zvuk paljenja motora i suludi start pajera koji je prosto izleteo iz dvorišta ograđenog visokim zidovima boje slonovače i bezglavom vožnjom kroz uske i mračne uličice, parajući tvrdim limom usputne kontejnere, dokopao se glavnog puta prema gradu.

Njima je prosto bilo suđeno. Za taj zaključak nije trebalo biti neki prorok. Putevi su u jednom momentu neminovno morali da im se ukrste. Kao da su bili dve stranice iste knjige. Dugokosi prestonički zavodnik sumnjivog moralnog i impresivnog profesionalnog opusa, i talentovana provincijska vrtirepka sa silikonima u grudima i kalkulatorom u očima, delili su svaki postojeći porok. Kada se on zapijao na tezgama po belom svetu, ona se odvaljivala od džek denijelsa na beogradskim splavovima. Dok je on šetao upola mladu silikonsku Barbiku ne hajući za dugogodišnju suprugu, ona je na svakom ćošku pravila rogove bogatom biznismenu koji joj je finansirao debi album. Dok je on svojim prirodnim talentom do ludila dovodio pajtaše iz benda i gazde prekookeanskih diskoteka, ona je izluđivala menadžere, kompozitore i tekstopisce nekontrolisanim ponašanjem i stavom razmažene zvezde. On je u kockarnicama Monte Karla gubio „avione i kamione“, ona u buticima Milana i Pariza trošila kao bogatija bliznakinja Pariš Hilton. Oboje, naravno, debelo navučeni na belo. Kao sijamski blizanci. Koji se još nisu spojili. A onda se i to dogodilo.

Njegov menadžer je, prirodno, mogao da pretpostavi katastrofu, ali ne i njene razmere. A nije se mnogo ni trudio da razmišlja o bilo kakvim mogućnostima, osim o poslovnim. Ionako mu je biznis bio

mного važniji od svega. Inače i ne bi mogao da radi s pevačkim doktorom Džekilom. Kada se ukazala čuvena „isto vreme, isto mesto" prilika, nije mogao da odoli. U glavi mu je bio samo plan o tome kakav bi to fenomenalan duet bio, a njegov čuveni digitron, od kojeg se ne razdvaja ni kad spava, već se usijao od kalkulacija s mnogo nula.

Upoznali su se kurtoazno, čak uljudno. Prolazna slabost, dabome. Od istog stola do istog kreveta put im je trajao manje nego nekim njihovim kolegama da sastave prostoproširenu rečenicu. Plus, naravno, onih desetak klilometara do njegove vile u predgrađu u suludoj jurnjavi dva moćna terenca kroz prohladnu beogradsku noć. Sa vrata su se bacili jedno na drugo, iskusno preskačući sve one besmislene tehnike zavodenja na koje nesigurni u sebe nepotrebno troše vreme kad je seks već izvestan i neizbežan. Pripijenih usana i već zauzetih ruku, nekako su oteturali do spavaće sobe sa ogledalima na zidovima i plafonu i krevetom veličine omanjeg fudbalskog igrališta.

Njegovoj ženi se ta soba nikada nije sviđala. Možda i zbog činjenice da nikada nije bila sigurna koliko je žena u tim ogledalima videlo svoj odraz dok je ona trošila bogu dane i njegove pare u njihovom luksuznom stanu u jednoj zapadnoevropskoj prestonici. U stvari, skoro pa pošten dil.

Odvaljeni od belog, sručili su se na krevet u divljem i pohotnom zagrljaju, ne štedeći se, kao da im je poslednje. Do prvog orgazma bio im je potreban samo treptaj oka. Do drugog sekund duže. Desetak minuta i svetlosnim godinama kasnije sručio se sa nje kao ledenica s krova, ostavljajući je da raširenih ženica i sa paranoičnom tutnjavom u grudima bulji u svoje savršeno, golo mlado telo u ogledalu na tavanici. Jebote, to je bilo dobro. Više nego dobro.

Zatvorila je oči u nirvani, nesigurna da li uopšte diše. Grudi i butine su joj gorele iritirajuće slatkim bolom. Mozak je znao da je dosta. Telo nije. Pulsiralo je za još.

Ponovo ga je osetila u sebi. Podigla je karlicu kako bi mu olakšala posao. Još zatvorenih očiju blaženstvo joj se razlilo licem. Ali nešto... nešto ipak nije bilo isto. Mozak je lagano, kao parna lokomotiva koja hvata zalet na zaleđenim šinama, pokušavao da nađe razlog, ali telo je već reagovalo svojom voljom, prepuštajući se novom naletu strasti. To ju je i nateralo da otvori oči. Više od svega na svetu volela je ogledala. Davala su joj moć. Potvrđivala sve što je mislila o sebi. Volela je kao što samo ogledala mogu. Ali scena iz ogledala bila je toliko suluda da razum jednostavno nije uspeo da obradi informaciju. Bilo je kasno. Telo joj se već izvijalo i podrhtavalo u novom žestokom orgazmu.

S glavom zagnjurenom među njene noge, on je pomahnitalo nastavio da gura u nju cev revolvera, dok je ona vrištala u perverznoj spirali bola, šoka i ekstaze. Konačno je povukao ruku i trijumfalno podigao teški revolver, prinoseći ga sopstvenim ustima. I dalje je sve posmatrala u ogledalu, nemoćna čak i da zatvori oči, dok joj je unutrašnjost još pulsirala ne hajući za to šta se dešava u stvarnom svetu. Jebiga, nije bilo šanse ni da se pomeri.

On je stavio cev revolvera u usta i polizao je čitavom dužinom. Blagi smešak na licu i potpuno prazan pogled bili su besplatna ulaznica za katastrofu. Okrenuo je cev ka njoj, a potom počeo da njome kruži po sobi. U momentu kada se uz zaglušujući prasak njen lik u ogledalu rasprsnuo u milione komadića, srce joj je stalo. Njen odraz je umro u trenu. Kao i deo nje.

Strah i bes su konačno prevladali spoj droge, adrenalina i orgazma. Skočila je prema njemu kao mačka, dugim noktima mu za dlaku promašivši oči i stvarajući na licu duboke brazde koje su se gotovo istog trenutka ispunile krvlju. Nije se ni potrudio da se izmake. Samo se divlje smejao. Beng, beng, beng... buncao je.

- Luđak! Ti si jebeni luđak! Nosi se u pizdu materinu, kretenčino!

Nije gubila vreme na oblačenje gaćica. Uvukla se brzo kao zmija u haljinicu boje lila i dograbila svoju omiljenu luj viton torbicu. Nju ne bi zaboravila ni da je onaj metak stvarno bio njoj namenjen. Izletela je kroz masivna drvena vrata brzinom furije i motor njenog pajera zaječao je od nerazumnog gaženja na pedalu gasa. U glavi joj je, niz zrenjaninski put ka Beogradu, odzvanjao njegov jezivi smeh. U retrovizor nije ni smela da pogleda.

Mesecima su se trudili da se izbegavaju. Što, realno, nije bilo mnogo teško. Tezge i kreveti na različitim krajevima sveta, Beograd tek tu i tamo, da se obiđe poneka promocija i sa ekipom zatvori poneki splav. Ljubav im je baš cvetala. On se zamajavao sa nekom vi-aj-pi polovnjačom, ona punila garderober i praznila buđelar novog velefrustriranog papka.

Sve do jedne noći, posle mrljavljenja po svilenj posteljini već pomenutog papka. Iskrala se iz gajbe, sela u svoju moćnu mašinu, i drhtavim prstima počela da kucka sms poruku. Kroz nekoliko minuta besni crni džip jurcao je preko Pančevačkog mosta. Sada je već bila svesna u šta se upušta. I jedva je čekala.

Perspektivni političar i čudovište iz kupatila

Smotani dečko iz kraja, koji je petooktobarsku revoluciju iskoristio samo nešto malo slabije nego ministri u vladi, nikad nije imao mnogo sreće sa ženama. Nije ga dobro krenulo u školi, morao je da nosi naočare i povremeno flaster preko jednog oka, pa su ga devojčice brzo smestile u policu „neupotrebljivo“, i izvlačile samo povremeno kad im je trebalo rame za plakanje. Nismo se mnogo družili, ali sam ga jednom spasao nekih batina, pa je u meni uvek gledao starijeg brata kojeg nije imao. Kad se kasnije oslobodio bede i stasao u sasvim pristojnog momka, bilo je kasno. Niti je on imao sigurnosti da prilazi devojčkama, niti mu je epizoda s naočarima ikad zaboravljena. Na faksu je, kasnije, imao dve-tri kratke veze s nekim očajnicama, i zato sam se prilično šokirao kad sam ga jedne noći na nekoj žurci sreo u društvu fe-no-me-nal-ne brinete, gotovo za glavu više od njega, s najdužim nogama na svetu. A onda sam se setio njegovog zanimanja. Da, političar. Šta god to značilo. Izgledali su prilično zaljubljeno, nisu skidali ruke jedno s drugog, i zbrisali su toliko brzo da nisam stigao ni da se pristojno iznenadim. Ali jesam nekoliko dana potom.

- Imaš li vremena da se vidimo na kratko? Treba mi savet - glas iz slušalice zvučao je nekako neodgovorajuće za čoveka koji je posle mnogo sušnih godina izvukao premiju od metar i osamdeset s telom boginje i usnama stvorenim za blud, ali nisam na to obratio mnogo pažnje. Više sam treperio od radoznalosti kakvu će to slatku bajku da mi ispriča školski drug, bivši gubitnik, aktuelni heroj. Nije bilo sumnje da će ona biti u glavnoj ulozi. Navali, matori, sa sve pikantnim detaljima, molim te.

A tek kad sam ga video kako ulazi hramajući i podupirući se štapom i sa rukom do lakta ufačlovanom u zavoje, znao sam da će pikanterija biti na pretek. Ali, prvo malo saosećanja... Nije mnogo

oklevao. Kao da je muku, kakva god bila, hteo što pre da izbaci iz sebe.

- Znaš onu brinetu s kojom sam bio neko vreme...

Ne, ne znam. Samo je sanjam svake noći od kada sam je video. Kako li je njemu samo kašika upala u med... Samo sam klimnuo glavom.

- E vidiš, ona je nešto najbolje, nešto najlepše, nešto najluđe što mi se desilo u životu...

Ma nemoj? Kome ne bi bila, tupane. I od svih muškaraca u ovom gradu... Ponovo sam samo klimnuo, stvarno je bilo bezveze da mu kažem šta zaista mislim. A i zanimao me nastavak priče.

- ...pojma nemam kako je mene izabrala...

Ja još manje.

- ...ali upoznali smo se na jednoj zabavi i nešto je proradilo onog momenta kad su nam se oči srele, čoveče, to nikad nisam doživeo...

Ne patetiš, molim te. Kakve, bre, oči? Nisi ti video ništa drugo osim tih dugih nogu i... S razumevanjem sam ljuljao glavom gore-dole odajući utisak najpažljivijeg slušaoca na svetu, a misli su mi već lutale negde po njenom telu i samo sam u fragmentima čuo priču koja me nije mnogo zanimala: upoznavanje, prvi sudar, večera uz sveće, prva noć u hotelskoj sobi... Čekaj, ovo me već zanima...

- Čoveče, ona je vrh - uneo se u svoja sećanja i priznajem da sam mu na njima žestoko zavideo. - Nema šta ne zna i nema šta neće...

Nisam ni mislio da je drugačije.

- ...vidali smo se svakog dana, kod mene na gajbi, po hotelima u centru i nekim rupama po periferiji, ali nikako da me konačno pozove kod sebe. A znao sam da živi sama.

Tu je, dakle, bio neki zajeb.

- Konačno, jedne večeri smo se našli u njenoj gajbi. Sasvim običan, ženski pedantno sređen stančić, znaš ono, svaka sitnica na svom mestu, oprani sudovi, obrisana prašina... kol'ko sam uopšte stigao da vidim...

Ne znam, al' mogu da zamislim...

- ...mada nisam mnogo obraćao pažnju, važno mi je bilo da stignemo do kreveta; kako ona to, čoveče, radi, nema joj ravne... al' sve vreme mi se činilo da ima nešto da mi kaže, samo što ja nisam imao vremena da čujem, navalio sam kao mazgov, počeo da je skidam još u predsoblju, da joj kidam dugmad na košulji, napalio sam se najstrašnije...

Tačno sam mogao da vizuelizujem scenu. Naravno, sa sobom u glavnoj ulozi. Sad sam ga već vrlo pažljivo slušao.

- ...Gurala me je od sebe, šta li joj je sad, mislio sam se, ovo je neka nova igra... a onda je iz mraka kupatila izletelo čudovište! Prvo

sam osetio kao da me je malj zveknuo u stomak. Pao sam, ona je počela da vrišti, a iznad mene se kezio najveći rotvajler koga sam video u životu.

Trudio sam se da zadržim ozbiljnu facu, ali izgleda da mi nije baš uspevalo.

- Nemoj da se smeješ, nije bilo ni najmanje smešno. Kao da me napalo stvorenje iz pakla. Znaš onaj baskervilski pas ili tako nekako iz onih knjiga o Holmsu. E takav je bio. Opkoračio me, i zario mi zube u nogu. Vrisnuo sam i pokušao da ga zbacim sa sebe, ali ležao sam na leđima u uskom hodniku i samo sam se koprcio dok mi je on s uživanjem glodao potkolenicu. Ona je pokušavala da ga smiri, vikala na njega, cimala ga za ogrlicu, ali ugriz nije popuštao.

Da sam hteo da puknem od smeha, jesam. I da sam ga žalio istovremeno, i to sam. Uneo se u priču, nije me više primećivao, i sada je zapravo pričao sebi, s pogledom fokusiranim u jednu tačku u čijem je središtu, ruku bih dao, bila njena slika.

- Nisam više mogao da izdržim. Kako je počeo, oglodao bi mi nogu k'o Ciganče kukuruz. Skupio sam snagu i zbacio ga sa sebe, ali u onom tesnom hodniku nisam uspeo da ustanem. Pao sam ponovo, a čudovište mi se sad okrenulo ka licu. Čoveče, nisam se u životu više uplašio! Samo sam stigao mahinalno da podignem ruku i dočekam njegove zube podlakticom. Neću ni da mislim šta bi bilo da mi se dokopao face.

Nije tu bio kraj. Zaćutao je na trenutak, duboko udahnuo i otpio gutljaj viskija. Najbolje je, tu nisam imao dilemu, tek dolazilo.

- Nećeš mi verovati - nastavio je - ali sve vreme dok me je monstrum obrađivao, pitao sam se šta li ona radi. I bio napaljen kao nikad u životu. Batrgao sam se, prevrtao, pokušavao da zaštitim lice, i u jednom momentu se našao iznad džukele, uhvatio ga za vrat i počeo da ga davim. Počeo je da cvili i krklja, a onda me nešto tako zveknulo po leđima da sam ga istog momenta pustio. Pas se cvileći izvukao ispod mene i odjurio u kupatilo. Podigao sam pogled, a ona je stajala iznad, kao vila iz pakla, s metlom u rukama, raščupana, pokidane košulje iz koje su bežale najlepše grudi koje sam video u životu, raskopčanih farmerki ispod kojih su provirivale čipkaste ružičaste gaćice. Iz očiju su joj, kunem ti se, sevale munje. Zamahnula je ponovo. „*Stoko! Dobre! Mog Mikija ćeš ti da daviš?! Šta ti misliš, ko si ti?! Napolje! Napolje, stoko!*” Uspeo sam nekako da odbauljam do vrata, kad me je drška od metle još jednom stigla po leđima. Dohvatio sam kvaku i doslovno se iskotrljao u hodnik. Sjurio sam niz stepenice vukući nogu iz koje je liptala krv i sa dna se okrenuo da vidim da li ide za mnom. Stajala je na vratima držeći metlu u jednoj ruci a drugu je, nećeš verovati, zavukla u gaćice i

trljala se kao izbezumljena. Naslonila se na dovratnik, lice joj je bilo u ekstazi, a ja jednostavno, kao hipnotisan, nisam mogao da skinem pogled s nje. I onda najgore. Dok sam sedeo na tom ledenom betonu, naslonjen na nečija vrata u lokvi sopstvene krvi, i ja sam zavukao ruku u pantalone. Nisam mogao da izdržim. Mislim da bih pukao da to nisam uradio. Videla je šta radim, nasmejala se i povukla korak nazad. Pre nego što je zatvorila vrata doviknula je: „*Javi se nekad*“. Krvav, sluden, posramljen, dovukao sam se do izlaza iz zgrade i mobilnim pozvao Hitnu. Setio sam se bar da zakopčam pantalone.

Opet je napravio pauzu. Nekoliko minuta tišine trebalo je i meni i njemu. Pijuckali smo ćuteći, svako sa svojim mislima. Provalio sam da hoće još nešto da kaže, ali mu je trebalo vremena da skupi hrabrost. Konačno je ispljunuo.

- U stvari, hteo sam da te pitam nešto, znam da ti nećeš da me foliraš - nesigurno je počeo. - Da mi daš savet. Šta ti misliš, da li treba da joj se javim?

E, moj političaru... Ćutao sam, jer stvarno nisam znao šta da mu kažem. A glupo je bilo da ga pitam za njenu adresu.

Skuplja od mercedesa

Postojala su vremena kada se nije sve moglo kupiti novcem. Nije to bilo mnogo davno. Zlatnih osamdesetih. Naravno, od novca se živelo, živi se i živeće se, pa se načini za zaradu ni tada nisu mnogo birali. Ali tranzicija tada još nije stigla u Srbiju, pa je slobodna volja još imala prednost u odnosu na moranje. Ali to je neka druga, mnogo ozbiljnija priča.

Kada je lepa glumica premijerno pokazala obnažene grudi na velikom platnu, polovina srpskih muškaraca prvi put je pomislila na razvod, trećina je pala u tešku depresiju upoređujući ih sa onim što imaju kod kuće, četvrtina se beznadežno zaljubila, a nekolicina najpromućurnijih, lekara po profesiji uglavnom, počela je da se raspituje o licencama za plastičnu hirurgiju, tada još imperijalističku izmišljotinu sa trulog Zapada. Ravnodušni, čak i da ih je bilo, nisu smeli ni glasa da puste. Reč „gej“ još je bila potpuni tabu u Srbiji.

Honorarni posao lepe glumice bio je javna tajna u, novinarima omiljenim, „dobro obaveštenim krugovima bliskim srpskom glumištu“. Jednačina koju su činili njen raskošni stil života, nakit, bunde, salonski stan u centru i letovanja na Majorci, i bedni glumački honorari, dovoljni tek za privid glamura, mogla je da ima samo jedno rešenje. Crnokosa lepotica prodavala je ono što ima.

Za razliku od nekih koleginica, koje su bile spremne da daju sve od sebe i sa sebe zbog uloge, ludog vikenda na Zlatiboru ili, čak, brisanja kazne za parkiranje, filmska i pozorišna zvezda imala je svoju cenu. Visoku. Veoma visoku. Toliku da su sebi mogli da je priušte samo odabrani. Političari, uspešni biznismeni, visoki predstavnici stranih ambasada i slična ekipa. I svako od njih, ko je jednom s njom odigrao partiju greha, uvek je dolazio po još. Jer, ono što je tanana lepotica južnjačke puti nudila bilo je mnogo više od običnog seksa. Srećnici koji su doživeli to nezaboravno iskustvo, potpuno iznenađujuće kada se zna koliko Srbi vole da se hvale svojim ljubavničkim uspesima, samo misteriozno ćute. I blaženo se

smeškaju.

Ruski biznismen, obaveštajac na specijalnom zadatku u Beogradu, za samo nekoliko meseci postao je istinski srpski džetseter. Priroda posla i tipična sklonost baćuški ka noćnom životu i dobrom provodu vrlo brzo su doveli stasitog plavušana do statusa rado viđenog gosta u svim poznatijim prestoničkim noćnim klubovima i kockarnicama. Bilo je neizbežno da se sretnu. I potpuno prirodno da se ruski medved zagleda u grešnu Srpkinjicu.

U kazino u najstrožem centru grada ušetala je kao kraljica, sa dve prijateljice kao dvorske dame. Nije bilo pogleda koji se nije zadržao na njoj. Ni muškog ni ženskog. Čak i obično ledeni krupijei s mukom su zadržavali pažnju na zelenim stolovima okićenim raznobojnim žetonima. Rus, koji je do tada o njoj znao samo iz priča i s novinskih fotografija, otreznio se u momentu. Što, realno, nije bilo baš jednostavno posle ubistvene kombinacije votke i šampanjca kojima se nalivao čitav dan. Upoznavanje je prošlo spontano i glatko. Prijateljice lepe glumice bile su očarane bondovskim šarmom i širokom rukom razbacanog baćuške, pa im je „dobronamerni“ predlog da se s njegovom lovom malo oprobaju na ruletu delovao kao neoporivi dokaz da se pod ruskom kapom još rađaju kavaljeri. Njegove namere su, naravno, bile bitno drugačije, a motivi mnogo manje kavaljerski.

Nekoliko minuta Rus i glumica tiho su razgovarali, a onda je on iz svoje torbice izvadio ključeve automobila i stavio ih pred nju. Skočila je kao oparena.

- Šta ti misliš o meni, skote?! Nisam ti ja neka kurveštija sa Štajge! Nosite se i ti i tvoj jebeni mercedes!

Hitrim pokretom prosula mu je čašu vina u krilo i demonstrativno se okrenula. Odmarširala je do stola za kojim su joj se zaigrale prijateljice, pokupila ih kao majka nestašnu decu, i izletela iz kazina zaustavivši se samo na trenutak pored šefa sale, kome je nešto došapnula. Na parkingu kazina samo je kratko bacila pogled na silver metalik mercedes kabriolet.

- Nije loš. Kupiću ga prvom prilikom...

- Pričaj! Šta se to desilo - prijateljice su gorele od radoznalosti.

- Ništa. Ponudio mi je ovu mečkicu za jednu noć. Ali ti znaš moje prvo pravilo. Mora da mi se sviđa. Gotovo.

- Ali... ti si luda, ovo čudo vredi kao tvoj stan - jedna od njih nije odustajala.

- Znam. Nisam glupa. Ali ovo među mojim nogama vredi više od oba zajedno, zar ne? Zaradiće se... - odvrati joj glumica, a parkingom poznatog beogradskog kazina odjeknu grlen smeh tri prijateljice.

Ni najžešće diplomatske, nadzemne i podzemne veze nisu

bahatom Rusu pomogle da ponovo uđe u kazino. Lista nepoželjnih gostiju u njemu strogo se poštuje. Uskoro je odjezdio iz Beograda na neki drugi zadatak, a silver metalik mercedes prodao je jednom domaćem biznismenu koji se dugo u njemu oholio Silikonskom dolinom.

Ona se u međuvremenu udala za starijeg kolegu, rodila ćerku, i stekla status poštovane ali nikad do kraja iskazane glumice. O prošlosti ne govori. Tvrdi da se slabo seća. I da nije bilo mnogo toga vrednog pamćenja. Ima nekoliko bora i kilograma viška, ali i dalje je celovečernja fantazija za sve koji je pamte iz dana kada je ono što je prodavala vredelo više od najnovijeg mercedesa. Mnogi od njih još ljubomorno, na dnu neke fioke za koju žena ne sme da zna, čuvaju video-kasetu filma s početka priče.

Đavo ne spava

Pogledala je kroz špijunku, duboko uzdahnula, navukla rezu s lancem, i tek onda otključala vrata. Lagano ih je povukla prema sebi, onoliko koliko je lanac dozvoljavao.

- Šta hoćeš?

Stajao je oborene glave pred vratima nove zgrade u novobeogradskim blokovima, pokunjen, zarastao u bradu, neuredne duge masne kose; činilo joj se da se nekako skupio, smanjio, istopio. Potpuno protiv njene volje srce je počelo da joj udara kao ludo. Podigao je glavu i pogledao je sa onom istom tugom u očima koja ju je i privukla kada su se upoznali. Samo, sada je znala da glumi. Pa ipak, efekat i je i dalje bio moćan.

- Nećeš me pustiti unutra...

- Ne. Zašto si došao? Šta hoćeš?

Crnokosa beogradska lepotica, luckasto dete iz poznate i bogate porodice, stajala je u spavaćici, grudima oslonjena na pritvorena vrata, pokušavajući da iskulira svoju unutrašnju borbu. Deo nje očajnički je vrištao kako treba da otvori vrata, onako jadnog ga gurne niz stepenice i razbije mu odvratnu teleću glavu. Tamna strana vapila je da mu ponovo otvori vrata i srce, zgrabi ga i odvuče do svog velikog, još toplog kreveta. Odlučila je da stvari ostavi kakve jesu. S lancem između.

- Dakle... treći put... šta hoćeš?

Zvezda, kontroverzni glumac i voditelj sa životnom i profesionalnom filozofijom „prst u oko“, nije bio glup. Shvatio je da će ovog puta vrata ostati na lancu. Da sasvim odustane ipak nije nameravao. Ionako je bio očajnik spreman na sve. A i ne bi bilo u skladu s njegovim karakterom.

- Treba mi lova. Nešto sitno, 100-200 evrića, samo da stignem do kuće. Nemam ni za bus, znaš da mi ovi s televizije još nisu isplatili honorar. A trebalo bi nešto i malom da kupim, jebiga, uvek se vratim praznih ruku. Vратиću ti čim mi uplate kintu, znaš to...

Bes, sažaljenje i gađenje mešali su se u njoj, potiskujući vibracije u donjem delu stomaka koje je osetila čim je pogledala kroz špijunku.

- Čekaj.

Zatvorila je vrata i zaključala ih, a onda se okrenula prema ogromnom ispoliranom ogledalu u predsoblju. Kroz tanku, gotovo providnu spavaćicu, gledala je svoje telo, mlado, zategnuto, sa čvrstim grudima čije su bradavice pretile da probiju tanušnu tkaninu. Sa takvim telom, dvadeset i tri, i roditeljima na visokim položajima, čitav svet je mogao da joj bude pod nogama. A onda je podigla pogled ka svom licu, na kojem je ogromni podliv ispod oka već dobio onu specifičnu, žućkastu boju s nekoliko tamnih mrlja, kao znak da će, ipak, proći jednog dana. Usna, sa koje je tek skinula šavove, još je bila bolna i natečena. Uspomene od gospodina ispred vrata. Neke od njih. Iz njihovog poslednjeg zajedničkog noćnog „provoda“ u poznatoj gradskoj diskoteci. To što takva oca i majci ne bi smela na oči nije bilo mnogo strašno. Ionako ih je viđala jednom do dva puta mesečno, obično kada joj treba novac. I dalje je smišljala kako da se opere pred prijateljima koji su prisustvovali sceni. Pred svima koji su joj na vreme rekli da je tip kreten, samoljubiva budaletina, agresivni egoista, neuračunjivi narkoman koji, pri tome, u drugom gradu ima ženu i dete. Ali, nije vredelo. Inat prijateljima, prkos roditeljima, prezir prema lažnom moralu, emocije... Morala je da pokuša.

Još jednom je pogledala svoje lice u ogledalu. Nije joj to trebalo. Ne, nikako joj nije trebalo.

Vratila se sa pet novčanica od po sto evra u ruci, ponovo odškrinula vrata i pružila mu novac.

- Evo ti, ne moraš da mi vraćaš. Samo idi sad. Pola je za tebe, za drugu polovinu kupi sinu nešto lepo. Budi barem otac kad nisi čovek.

Nije sačekala odgovor. Nije želela da sluša njegove ljigave izlive lažne zahvalnosti. Naslušala se toga kad ga je iščupala iz prve narkomanske krize. I kad mu je sredila kredit da kupi džip koji je slupao samo nekoliko dana kasnije. I kad je zahvaljujući očevim vezama sprečila da bude izbačen iz TV produkcije za koju je radio. I... Bilo je dosta.

Želela je samo da spava. Đavo nije.

Skočila je iz kreveta, brzo navukla farmerke i majicu, stavila tamne naočare kako bi sakrila podlive na licu, i istrčala iz stana. Dala mu je šansu. Jednostavno je morala da zna kako će je iskoristiti.

Znala je gde će ga naći. Bilo je skoro četiri ujutru i samo je još nekoliko restorana u Beogradu radilo. U jedan od njih su uvek svraćali po povratku iz noćnog ludovanja.

Parkirala se paralelno sa „izlogom“, ogromnim prozorom kroz

koji se videla gotovo kompletna unutrašnjost restorana. Spazila ga je odmah. Sedeo je za stolom do prozora s mladićem koga je i sama odlično znala. Njena opsednutost najnovijim modelima mobilnih telefona sada je dobila svrhu. Uključila je snimanje video-zapisa. Glumac je zavukao ruku u zadnji džep farmerki, i izvadio svežanj novčanica. Brojala je zajedno sa njim, sto, dvesta, trista, četiristo, petsto. Mladić s druge strane izvadio je paketić i stavio ga na sto.

Isključila je kameru na mobilnom telefonu i okrenula broj koji joj je očevoj prijatelj, visoki policijski oficir, ostavio za hitne slučajeve.

- Imate razmenu. Požurite, ja ću videti da ih zadržim malo. U stvari, jedan od njih nema šanse da ode.

Izašla je iz džipa, skinula naočare i uzdignute glave uputila se prema ulazu u restoran.

Mala noćna predstava

Istovremeno kad i predstave u Beogradskom dramskom, ili Zvezdara teatru, tu, nedaleko, igraju se neke sasvim drugačije, daleko životnije predstave koje imaju sve dramske elemente za kojima žudi prosečni scenarista. Imaju svoj zaplet, tužne i smešne likove, radnju punu obrta, krešendo završetak u suzama od smeha ili bola, gorki ukus u ustima kad se zavesa spusti, ili, prosto, olakšanje kad znaš da je sve gotovo i da ništa nisi razumeo, ali nema veze, o tome ćeš, možda, misliti sutra, a možda i nikad više. Te male, sobne, kamerne predstave imaju, dakle, sve. Osim reflektora. I publike.

Stajala je na vratima kupatila znalački nonšalantno naslonjena na dovratnik, dozvoljavajući mu da je vidi u punom sjaju. Na sebi je imala samo belu providnu majicu na bretele i bele čipkaste tange. Mlade, čvrste grudi nazirale su se ispod zategnute tkanine a male, tamne bradavice pretile su da probiju tanušni materijal. Zavrtela se u okviru vrata kao na sceni, pružajući mu priliku da je dobro osmotri sa svih strana. Znala je da joj tange stoje savršeno, ističući čvstu oblinu guze zategnute kao struna od svakodnevnog vežbanja. Volela je da vidi pohotu u njegovim očima. Ona je za nju imala savršeno jasno značenje. Trenuci u kojima ništa nije mogao da joj odbije.

Leđima naslonjen na jastuke i ruku prekrštenih iznad glave, biznismen od karijere ležao je na hotelskom krevetu raskopčane košulje i trudio se da uživa u prizoru kao mnogo puta ranije. Samo, sada mu to nije polazilo za rukom. Bez sumnje, imala je gotovo savršeno telo i bilo mu je sasvim jasno zašto se napaljeni balavci tiskaju u prvim redovima na njenim koncertima. Pri tome, imala je neverovatnu erotsku auru na koju nijedan muškarac koga zna nije mogao da ostane ravnodušan. Borio se sa unutrašnjim glasom u sebi koji mu je govorio da zaboravi na sve i prepusti se njenom zavodljivom plesu, ali znao je da se to ovog puta neće dogoditi. Ulog je bio suviše veliki. Njegova nova, politička karijera. Imao je ženu i dvoje dece, savršene za njegov novi imidž koji je nameravao da

izgradi, a veza sa dvostruko mlađom pevačicom nikako se nije uklapala u sliku koju je želeo da stvori.

Približila mu se uvijajući kukovima u erotskom plesu i već je mogao da oseti karakteristični miris njene kože i, jednostavno, morao je da donese odluku pre nego što bude kasno. Podigao se u sedeći položaj.

- Stani, čekaj, moramo da razgovaramo.

Kao da ga nije čula, sela je na krevet pored njega i rukom mu prošla kroz još gustu kosu u kojoj su se već šepurile prve sede. Kroz pantalone je osećao topli dodir njene gole butine i njen vreli dah na vratu koji ga je izluđivao. Uspeo je da se odupre i desnom rukom čvrsto uhvati njen tanki zglob.

- Čekaj, rekao sam da moramo da razgovaramo.

Stala je, potpuno zbunjena. Nikad ranije nije bio grub prema njoj. Pa dobro, ako je to bila cena, bila je spremna da je prihvati bez pogovora. Pribila se uz njega pokušavajući da prebaci svoju nogu preko njegove. Grubo ju je zgrabio za butinu, odgurnuo je i sada mu se već u glasu osećao bes.

- Prestani! Čuješ li ti mene?! Ovo sve mora da prestane! Sada!

Nije verovala svojim ušima. Šta da prestane? Ne misli valjda... Izmakla se od njega i sela na sredinu kreveta obuhvatajući rukama kolena.

- Šta mora da prestane? - tiho je pitala. Uspela je da joj glas bude ravan i nezainteresovan.

- Sve ovo. Nas dvoje.

- Zašto?

- Zato što tako mora biti. Nemam snage da ti objašnjavam. Jednostavno je gotovo. Prihvati to kao nešto što je moralo da se dogodi. Kad-tad.

Naravno, znala je oduvek da će se to desiti, ali nameravala je da sama odluči kada je taj trenutak. Sada joj to nikako nije odgovaralo. Bila je usred pripreme trećeg albuma, koji je definitivno trebalo da je vine među zvezde, a nije još kupila sve pesme, aranžmani nisu plaćeni, planirala je da snimi barem tri spota... a sada su se svi njeni planovi opasno ljuljali. To nije mogla da dozvoli.

- Ne možeš to da mi uradiš - drhtavim glasom je počela približavajući mu se na kolenima, znajući da kroz dubok dekolte na majici on ima savršen pogled na njene grudi. - Znaš da te volim. Znaš da... - glas joj se već gušio u tihom jecaju.

Koliko god je bio svestan da je njena reakcija potpuna farsa, morao je da joj oda priznanje na dobroj glumi. Nikad nije verovao ženskim suzama i to mu je olakšalo odluku. Ustao je, zakopčao košulju i obukao sako, dok je ona tiho plakala glave zagnjurenene u

jastuk. Izašao je tiho zatvorivši vrata za sobom.

Stvarno je plakala. Ali ne od tuge, nego od besa. Znala je da više ne može nazad. Ne bi podnela da se vrati u provinciju. Nije to smeo da joj uradi, nikako nije smeo to da joj uradi. Uložila je dve godine svoje mladosti u vezu s njim. Dve godine! I tako je malo nedostajalo... Dobre! E, pa neće se tek tako izvući.

Brišući suze otvorila je tašnicu i iz nje izvukla mobilni telefon.

- Redakcija? Dajte mi urednicu. Čao, mala, ja sam, imam sjajnu priču za tebe. Da, sigurna sam da će ti se svideti...

E sad, ko je tih dana, onog leta koje je prethodilo onom petom oktobru, pažljivo čitao novine... Pa i ko nije. Nema veze. Sve je, ionako, samo jedna od sličnih džetseterskih priča. Kad je bila premijera, niko se ne seća. A repriza, s malim dramaturškim varijacijama, ima kol'ko ti duša želi. U svim terminima. A ni ulaznica nije skupa.

Zašto da ne?

To definitivno nije bilo njegovo prirodno okruženje. Do tada je radio uglavnom u medijima u kojima su odnosi između kolega bili... pa, ako ne baš prisni, ono barem drugarski, u meri u kojoj se to može u poslu u kojem je sujeta odmah na drugom mestu po značaju u psihološkom profilu novinara,

I odmah iza neprikosnovene ambicije. Znao je iz kuloarskih priča kakvi odnosi vladaju unutar jedne od onih televizija kojima su donacije važnije od šera i rejtinga, i zbog toga mu transfer nije bio baš najmilija odluka koju je morao da donese u karijeri, ali ponuda je bila toliko dobra da je stvarno morao da bude jako glup da bi je odbio. A on to nije bio.

Tešio se činjenicom da je ženski deo ekipe bio prilično atraktivan; mnoge od tih koleginica sretao je na događajima koje su pratile sve redakcije, a budući da je važio za jednog od prvoboraca švalerokratije u branši, verovao je da će nedostatak normalne ljudske komunikacije s kolegama u ime surovog zapadnog šatroprofesionalizma, lako nadoknaditi na toj drugoj, njemu prilično značajnoj strani, I, skoro da je bio u pravu.

U zlatokosu šmizlu zagledao se još ranije. Mnogo ranije. Dok je za njega bila samo lepo lice s malog ekrana. Nije bila od onih novinara, takozvanih trkača, što je bila njegova doskorašnja sudbina koju je upravo trebalo da promeni, pa nisu imali prilike da se sretnu i upoznaju. Još kad je prihvatao posao, ona je bila jedan od argumenata kojima je tešio sebe i pravdao se u bircuzu pred drugarima iz bivše redakcije što ih je ostavio na cedilu „u tako teškom životnom i profesionalnom trenutku". Na taj argument čak ni oni, koji su tražili dlaku u jajetu svima, od predsednika vlade do sopstvene kafe-kuvarice, nisu imali zamerku. Zapravo, njega su jedino i priznavali, sve ostalo su smatrali žestokom izdajom, prelaskom u redove najljućeg neprijatelja, prodajom duše đavolu i

svim onim najpogrdnijim kvalifikacijama koje dodeljuješ nekom ko ode, a bio ti je drag.

Kao osvedočeni čovek od akcije, nije gubio vreme. Promućuran i prilagodljiv, brzo je pronašao način da joj se približi. S obzirom na to da je TV zvezdica opušteno komunicirala isključivo s devojkama iz šminkeraja, put i nije bio preterano trnovit. Naprotiv. Jedna od njih je bila prilično slatka, sitna ridokosa vrtirepka koja bi, da nije imao cilj pred sobom, sigurno nešto duže zadržala njegovu pažnju. Ovako, poslužila mu je samo kao neobavezna rekreacija i, pretpostavio je, odličan izvor informacija. Ne naročito obavešten, i ne sasvim iskren, na njegovu žalost. Mala slatka plava bila je, zapravo, mnogo namazanija nego na TV ekranu. Pravu istinu o njoj znala je tek nekolicina ljudi, među kojima se, uskoro i sasvim nepripremljen, našao i on.

Nije da nije flertovala s njim. Loš, a zapravo za sujetnog mužjaka sasvim dobar glas, pratio ga je i do nove redakcije, i bilo je jasno da dobar deo ženskog dela ekipe ne bi imao ništa protiv da se pozabavi istraživačkim novinarstvom na zadatu temu. Tih njegovih prvih dana u novoj sredini šuš kale su i gurkale se po hodnicima kao šiparice, a nije mu promakao ni njen više odmeravajući nego uobičajeno prekoran pogled dok se, kao slučajno, motao po montaži u njenom terminu. Imao je i malo sreće. Prva dva priloga koja je uradio, dobra čak i po njegovim drakonskim kriterijumima davno stečenim kroz saradnju sa ultimativnim srpskim televizijskim guruom, emitovana su baš u njenoj emisiji. Lično ga je pozvala da mu prenese reakcije gledalaca i zvanično poželi dobrodošlicu, ali njegov poziv na kafu posle završetka smene je vrlo učtivo odbila.

Srećna zvezda je, međutim, još sijala. Samo nekoliko dana potom televizija je organizovala proslavu godišnjice u „Hajatu“, a prisustvo svih zaposlenih je, prema evropskim i svetskim standardima, bilo obavezno. Prilika koja se ne propušta.

Budući da je bio novajlija, što je u takozvanim elitnim novinarskim krugovima isto što i biti gubav, grbav, smrdljiv kao buđav sir, blago retardiran i privremeno sasvim izopšten iz zajednice, stajao je pored šanka sasvim sam i snimao situaciju nepogrešivim okom unutrašnje kamere. I ranije mu je sve bilo jasno, ali se na ovom mestu, pod kičerajskim lusterima sale čije iznajmljivanje košta kao njegove tri godišnje plate, sve videlo još jasnije. Dupelizanje na evropskom nivou. Ali, život je svakodnevna pojava. I treba ga živeti. I preživeti. Čak i sadeći tikve sa đavolom, ako se mora. Posle izvesnog vremena postane svejedno. Ionako tu nije bio iz plemenitih pobuda korporacijske vernosti.

Malo je muških glava koje se nisu okrenule ka njoj kada je ušla u

salu, ali nijedna od njih sa izrazom lica koji bi značio nešto više od proste počasti umetničkom delu majke prirode. Dublje od toga, verovao je već čvrsto, mnogi od njih nisu ni umeli da razmišljaju. Što je bila prednost kao dva fore na male goliće kad se igra do četiri.

Žene jako dobro umeju da tumače muške poglede. Mnogo bolje nego što oni sami uspevaju da ih kontrolišu. Žena zna kada se sviđa nekom muškarcu, čak i onda kad on sam to još nije uklavirio. Tako je i ona znala, i ne postoji nijedan drugi razlog zbog kojeg bi mu prišla i srdačno ga pozdravila onako slepljenog sa šankom, na zaprepašćenje i skoro javnu sablazan nekolicine u okruženju koji su zapazili tu scenu. Ili, tačnije, drugog razloga on u tom trenutku, sve i da je želeo, nije mogao da se seti. Veče, skoro preslikano iz njegovih pubertetskih snova, završili su tako što ju je odvezao kući, negde u blok 45, uljudno pokušao da dobije poljubac, uljudno prihvatio njeno uljudno odbijanje, i uljudno se oduševio što je konačno prihvatila njegov uljudni predlog za jednu uljudnu kafu „ovih dana“.

Počeli su često da se viđaju. Kafa posle posla, romantična večera, fensi klub, pa ukруг. Danima. I noćima. Uživao je u njenom društvu. Bila je mila, nasmejana, zavodljiva, inteligentna, šarmantna... sve što je od žene mogao da poželi. Počeo je da se zaljubljuje. Žestoko. Iako se nijednom nisu poljubili. Sve što mu je dozvolila je poljubac u obraz. Svaki njegov pokušaj da joj se približi više od toga dočekivala je uvređenim „šta ti misliš o meni“ pogledom i ponižavajućim odbijanjem da se vide narednih nekoliko dana, dok je ne bi smekšao nekim lepim i obavezno skupim poklonom. Ludo, ali skoro da mu je to prijalo. Nije se u životu mnogo trudio oko žena, uglavnom je ono što je želeo dobijao bez muke. Ona je bila nešto drugo. Izazov. Možda upravo ona prava. Zbog toga nije previše insistirao. Maštao je o noći kada će se dogoditi eksplozija strasti, i već je počeo i budan da sanja njihovo prvo zajedničko buđenje. Rečju, odlepio je. Pukao kao zvečka. Staru ekipu je zapostavio, sa novima nije ni pokušao da se uklopi. Otaljavao je posao s njom u mislima, a sažaljive „dokle ćeš više da praviš budalu od sebe“ poglede ridokose šminkerke tumačio je kao čistu ljubomoru. Za samo mesec dana okrenula ga je za 180 stepeni, izvrnula kao staru rukavicu. Jedino o čemu je mogao da misli bio je momenat kada će je ponovo videti.

Poziv na privatnu proslavu rođendana njihove koleginice, njene najbliže prijateljice, doživeo je kao konačan znak njene naklonosti. Znao je iz iskustva da onog momenta kad te žena upozna sa svojim najboljim prijateljima sve brane padaju. Bio je siguran da je to ta noć. I bila je. Ali...

Čim su kročili u luksuzni stan na periferiji, osetio je da ne pripada tu. Ženska energija se prosto fizički osećala. Mnoga lica je

znao iz viđenja, i zapitao se zašto, nekako, nije mogao da ih zamisli na istom mestu u isto vreme. Novinarski instinkt mu se uskomešao, zbunjen činjenicom da je, zapravo, mnoge od njih već viđao u istom društvu, ali nekako nije uspeo da to umemoriše u svoju društveno-socijalnu šemu koju je, inače, smatrao jednim od svojih jačih oružja. Mogao je da postoji samo jedan razlog za to... Sled događaja mu, međutim, nije dozvolio da do kraja razvije teoriju zavere, jer se pozdrav lepotice s kojom je došao i slavljenice pretvorio u tako žestok poljubac da je pred tom scenom jednostavno zanemio. Na vratima velike kičasto uređene prostorije pune tih neobičnih ženskih likova o kojima još nije stigao da donese sud, ostavljajući ga da u polumraku predsoblja posmatra scenu kao u nekom nadrealističnom bioskopu, devojke su se ljubile strasno i bolno posvećeno, isto onako kako je on maštao da će ljubiti jednu od njih. I, što je najvažnije, jasno se videlo da im to nije prvi put. Bio je sasvim ošamućen. Samo pola koraka udaljen od njih, jasno je kroz jedinstveni zvuk vrelog dodira usana mogao da čuje njihove uzdahe i tiho stenjanje dok su im tela, čvrsto priljubljena jedno uz drugo, skoro neprimetno a njemu ipak tako očigledno drhtala od požude.

S mukom je uspeo da odvoji pogled od njih i obrati pažnju na ljude u velikoj prostoriji. Slike su mu se ređale u bljeskovima, dok je njegov um instinktivno odvajao bitno od nebitnog, zumirajući samo detalje koji su mu bili neophodni da shvati gde se našao. Visoka i krupna sredovečna dama sa starinskom frizurom i raskošnim grudima nežno je milovala po kosi kratko ošišanu plavušu čija je glava počivala u njenom krilu. Dve devojke, skoro devojčice, držale su se za ruke tiho se došaptavajući. Ruka neodoljivo poznate riđokose mršavice lutala je po otkrivenoj butini rasne brinete sa anđeoskim osmehom i usnama zbog kojih se vode ratovi. Devojka s najdužim nogama koje je ikada video sedela je duboko zavaljena u udobnu sofu, dok joj je žena nalik na perverznu kopiju Mortiše Adams masirala ramena čvrstim ali nežnim pokretima.

Preko ramena devojaka koje su se na vratima još divlje ljubile, sve one su bez reči gledale pravo u njega. Nikada ranije nije se osećao toliko izloženo i osramoćeno. Kao da su mogle da vide ne samo ispod odeće, već i ispod njegove kože. Poznata voditeljka konačno se odvojila od slavljenice i okrenula prema njemu.

- Pa... dobro došao. Hoćeš li da upoznaš moje prijateljice? Zapravo, mislim da neke od njih već poznaješ...

Stajao je nepomično, kao upišano derle, suočen sa ispunjenjem jednog od svojih omiljenih tinejdžerskih snova. Samo što stvarnost ni izdaleka nije bila tako slatka. Film u glavi počeo je da se odmotava strahovitom brzinom, sam od sebe, iako ga nije prizvao kao što je to

obično činio u situacijama kada je brzo trebalo doneti odluku a ne ispasti glup. Barem ne mnogo glup. U trenu su mu postali jasni neki njeni postupci i stavovi, i prosto mu je došlo da zvekne glavom o zid koliko je slep zapravo bio sve to vreme.

Praćen njihovim pažljivim pogledima, nespretno je domaćici čestitao rođendan, još nespretnije joj ugurao u ruke cveće koje je sve vreme držao u rukama, a potom se vrhunski nespretno izvinio i izjurio iz stana.

Plavokosa lepotica je krenula da ga isprati. Borio se sve vreme dok su silazili niz stepenice da ostane dostojanstven, iako je to već bila izgubljena bitka, ali na samom izlazu iz zgrade nije izdržao. Jednostavno, morao je da zna. Zaustavio se i pogledao je u oči.

- Zašto?

- A zašto da ne? Čao, frajeru...

Poskočila je i brzo ga poljubila u obraz, a potom hitro ustrčala uz stepenice, dok joj se lepršava haljinica zanosno lelujala preko oblih bokova koje, sada mu je bilo sasvim jasno, nikada neće imati za sebe.

Niko mu nije verovao. Čak ni stari kafanski drugari kojima je ranije mogao da proda rog za sveću kad god bi mu palo na pamet.

- Onakva ribetina, a lezbača... Ma ajde, molim te, mogao si nešto pametnije da smisliš. Kakav si ti smrad, o'ladila te cava, a ti joj se sad tako svetiš. Stvarno si nisko pao, frajeru...

Tek kasnije je shvatio da zapravo zna svaku od žena koje je te noći video u kičastoj sobi luksuznog stana na periferiji. Zašto ga je lepotica dovela tu i dalje nije znao. Šta je želela da postigne? I kako je bila sigurna da nikome neće otkriti njihovu tajnu? I nije to učinio. Posle prve, besne ispovesti u kafani posle sedme ture, kada mu čak ni najbolji ortaci nisu poverovali, svoje iskustvo s poznatom TV voditeljkom nikome nije pominjao. I mnogo je teško preboleo. Nikad do kraja.

Kasting

Za mlade glumce reditelji su božanska bića. Oni su neprikosnoveni gospodari njihove sudbine. Odluka o tome hoće li neko dobiti ulogu na filmu, u pozorištu ili TV seriji nečiju karijeru može učiniti blistavom. Nečiju nepostojećom. Moć koju reditelji imaju nad glumcima početnicima ne može se meriti standardnim aršinima. I oni to znaju.

- Molim te, reci mi, reci mi, reci mi... - uporan je bio visoki plavokosi mladić sa skoro neprimetnim adolescentskim bubuljicama po licu. - Sad, jednostavno, moraš da mi kažeš. Uopšte ti nije neki fazon. Kad si počeo, sad završi. Stvarno si cava.

Njegov nekoliko godina stariji kolega, mladić slične visine ali atletski građen i sa dugom crnom kosom koja mu je u nejednakim pramenovima padala na čelo, samo je sporo odmahivao glavom.

- Nema šanse. Dovoljno sam ti rekao. To, prosto, nije dobra ideja. I tačka. Kraj.

Plavušan se obrecnu na njega.

- I ti si mi neki ortak! Ti i moj brat ste bili kao dva prsta jedne ruke, nagovorio si me da probam na Akademiji, podržavao me sve ovo vreme, a sad me zajebavaš. Stvarno ti nije fora. Reci mi zašto...

Poznati glumac više ga nije slušao. Nervozno je kuckao poruku, a potom je pozvao konobaricu.

- Moram da krenem. Pozdravi burazera - mladić je ustao, odbrojao konobarici daleko više nego što je iznosio račun, i krenuo prema vratima kafića. Zastao je, vratio se nekoliko koraka i uneo se plavušanu u lice.

- Slušaj, mali... znaš da te nikad nisam zajebao. Ono što je tvoj brat učinio za mene niko ne bi. Ja to znam da cenim. I zato mi veruj kad ti kažem. Batali to. Sačekaj neku drugu priliku, doći će, veruj mi. Preskoči ovu turu, mali. Neće na dobro izaći.

Praćen tihim zavereničkim kikotaњem dve klinke za susednim stolom, glumac je potapšao plavušana po ramenu i nestao sa scene.

Sa druge strane tapaciranih vrata čekao ga je strašni sud. Reditelj čije se ime u umetničkim krugovima izgovara s poštovanjem. I ne samo u njima. Uspešan u poslu i uvek nekako blizak vlastodršcima, bio je nedodirljivi autoritet čije je mišljenje u glumačkom poslu značilo život ili smrt. Zato su na njegove audicije dolazili samo najhrabriji. A plavušan je, ako ništa drugo, bio ludo hrabar.

Činilo mu se da čeka beskonačno dugo. Začulo se zujanje, vrata kabineta konačno su se otvorila, i njegov vršnjak, poznanik sa klase, mali gejoliki štreber, izašao je sa samozadovoljnim osmehom koji mu nije govorio ništa dobro. U trenutku se setio šifrovanog saveta svog prijatelja, ali sada je otišao predaleko da bi mogao da odustane a da sutra ne umre od blama kad se pogleda u ogledalo. Svakako je bilo kasno, jer je prepoznatljivi glas iz kabineta prozvao njegovo ime.

Čim je zakoračio u prostoriju, vrata su se automatski zaključala. Reditelj je sedeo udobno zavaljen u kožnu fotelju, ostavljajući ga da stoji u stavu mirno kao uplašeni đaćić.

- Pridi slobodno, ne ujedam... - pokazao mu je stolicu koja je stajala naspram ogromnog crnog radnog stola. Plavušan je poslušno seo.

- U redu - nastavio je reditelj - reci mi prvo da li si speman baš na sve što ozbiljna uloga može da zahteva od tebe?

Mladi glumac nije razmišljao ni trenutka.

- Naravno, zbog toga i jesam došao kod vas, jer sam čuo da su vaše uloge posebne... - počeo je da se šlihta i reditelj ga je grubo prekinuo.

- Dobro. Shvatio sam. Hajde da vidimo da li je zaista tako.

Reditelj je ustao iz fotelje, zaobišao ogromni sto, i stao direktno ispred njega,

- Zamisli da moraš da glumiš homoseksualca koji upravo oralno zadovoljava svog partnera. Hajde da vidim kako bi to izveo...

Počeo je da raskopčava pantalone, i kroz nekoliko sekundi njegova muškost klatila se na nekoliko santimetara od glave izbezumljenog mladića.

- Pokaži mi sada kako ćeš to uraditi. Hajde...

Plavušan je sedeo kao skamenjen, sa prizorom pred očima koji nikada neće zaboraviti. Njegov um, jednostavno, nije mogao da se oporavi od šoka. Reditelj je pružio ruku i pokušao da približi njegovu glavu svom međunožju. Taj pokret ga je prenuo, i plavušan je skočio na noge, obarajući stolicu, i jednom rukom odgurujući reditelja što dalje od sebe. U trenu se našao ispred vrata i pokušao da ih otvori, a zatim panično počeo da drmusa kvaku. Bio je u zamci. Okrenuo se ka unutrašnjosti prostorije, čvrsto se pribijajući leđima uz vrata,

spreman da se žestoko brani ako bude bilo potrebe.

Reditelj je mirno, još spuštenih pantalona, stajao naslonjen na radni sto, sa rukom na tasteru za otvaranje vrata.

- Znam da je ovo možda šokantno za tebe, ali to je jedini način da se sasvim opustiš i probiješ sve glupe moralne barijere koje dele običnu glumačku boraniju od velikih umetnika. Sve je okej. Dođi i dokaži da si vredan da budeš neko i nešto u ovom poslu.

- Matori bolesni idiote! - provalilo je iz plavušana. - Pusti me napolje, odvratni perverznojaku! Otvori ova jebena vrata ili će ceo grad saznati da si raspala pederčina - nije više mogao da se uzdrži, i bujice psovki i uvreda sipale su iz njega kao letnja provala oblaka. Ućutao je, a iza leđa je čuo tiho zujanje automatske brave.

- Smanji doživljaj, mladi čoveče... - poznati reditelj je i dalje bio potpuno smiren. - Tvoja reč protiv moje. A ti znaš ko sam ja, zar ne? Mogu samo jedno da ti kažem. Nikad od tebe glumac, klinac, nikad...

Plavušan je izleteo kroz vrata kao katapult, dok su mu u ušima i dalje odzvanjale rediteljeve reči: „*Nikad od tebe glumac, nikad od tebe glumac...*”.

Plavušanov prijatelj bio je, pa... malo je reći besan.

- Znao sam da si idiot! I da si moron! Ali nisam znao koliki! Lepo sam ti rekao. Je li trebalo da ti crtam, somino?!

Plavušan je sedeo sa glavom u šakama i slušao tiradu starijeg kolege.

- Sad si do kraja uprskao stvar. Znaš da ti niko neće dati ulogu. Niko! Bićeš crna ovca. On to završava jednim telefonskim pozivom. Svi znaju ko je i šta je on, ali moćan je i njegova se sluša. Ugasio si, bratiću! A lepo sam ti rekao da preskočiš tu audiciju, lepo sam ti rekao...

Jedan od najtalentovanijih momaka u poslednjih nekoliko generacija Akademije podigao je glavu i zagledao se u njega.

- Ti... tebi se isto dogodilo, zar ne...?

- Pa, šta misliš zašto ne živim više ovde, zašto snimam „preko”, zašto nikad nijednu pristojnu ulogu nisam dobio u Srbiji, zašto se svi prave da ne postojim iako sam tamo blizu prve lige. zašto dolazim u Beograd samo kad moram, zašto me prate priče da sam u stvari peder, ko je to iskonstruisao... Šta misliš...?

U njegovom glasu nije više bilo gneva. Samo beskrajne rezignacije. Dva mladića su se kratko pogledala, sagnula glave i nastavila da ćute.

Kameleoni

Na malom ekranu, bioskopskom platnu i daskama koje život znače on je harizmatični umetnik, beskrajno simpatični meca-dobrica, komedijaš bez mane i premca. U javnosti neodoljivi šarmer, šmeker i širokogrudi filantrop, bezazleni zavodnik i bezbrižni bonvivan, hedonista kome je opuštenost način života i razmišljanja. Pod svetlima reflektora njegov život je nalik na bajku. Kada se ugase, više podseća na petparačke priče, prljave, mračne, šokantne, beskrupulozne, zabranjene, opasne...

Mlada, na sve spremna glumica dobro se raspitala pre nego što ga je startovala. Odmerila je. I odlučila. Ona ili njena ambicija, svejedno. Mislila je da tačno zna šta je čeka. A nije imala ni najblažu predstavu.

Lako mu je bilo prići. U njegovom restoranu, posle pijanih noći, kada i poslednji konobar zatvori vrata za sobom, počinju orgije. Mlade glumice su dobrodošle. I pevačice. I balerine. I novinarke. I TV voditeljke. I advokaticice. I studentkinje. Sve što hoda, nosi suknju, ima manje od dvadeset pet na krštenici i više od tri u brushalteru. To joj nije bio veliki problem. Isprobala je već trojke, četvorke i masovke. Upisati glumu u Beogradu, čast izuzecima, mada se to samo tako kaže, nije za mamine maze i fine tatine princeze. Samo gospodarice seksa imaju priliku da postanu gospodarice scene. Zato je još u svom bednom podstanarskom potkrovlju ostavila na dnu rasklimanog ormara moral, predrasude i dušu, i zaputila se na jednu od njegovih čuvenih zabava.

I Muška ekipa je bila prilično kilava. Već malo posle ponoći većina je bila pod stolovima, ili udobno hrkala na skupim kanabeima. Domaćin je, naprotiv, bio u punoj formi. Morala je da ga deli sa još tri devojke sličnih motiva, ali je bila potpuno uverena da će na kraju ostati samo jedna. Ona, naravno. Jer, sva sredstva su bila dozvoljena. Jednoj je krišom u piće stavila pet izmrvljenih bensedina. Drugu je do krvi ugrizla za jezik dok su mu ispunjavale jednu od omiljenih

fantazija. Treća je bila pametnija. Spazila je čuvenog producenta koji se budi iz alkoholne kome i bacila se na i njega punom snagom svojih prepumpanih silikona. Ostali su jedan na jedan. Medvede grade, nakljukan kombinacijom koke i vijagre, stvarno nije znao šta je dosta. Mašte mu takođe nije nedostajalo. Te noći je svašta bilo u njoj. Pivske boce, nožni prsti, džinovski crni dildo, japanske kuglice, srpski krastavac, kreditna kartica, ključevi džipa... Sunce je odavno probijalo crne zavese na prozorima restorana kada joj je naredio:

- Daj mi svoju ličnu kartu!

Potpuno sluđena i iscrpljena, poslušala je kao automat. Iskopala je dokument iz svoje torbice i pružila mu ga.

- Ne, glupačo. Ne meni, koji će meni k... tvoja lična karta. Podigni je sad iznad glave i pogledaj tamo - pokazao joj je rukom ka uglu šanka. - Sad je lepo podigni ispred tih bogovskih sisa i nasmeši se. Moraš da budeš lepa kad te snimaju.

Kaligula bi verovatno bio zadovoljan svojim srpskim naslednikom.

Bahanalije su trajale nedeljama. I nije bilo ničega što je odbila da učini kako bi ostala u milosti. Jer, ponude za uloge su počele da se nižu. Anonimnost je lagano postajala deo gore prošlosti.

Poziv za vikend na selu iskreno ju je iznenadio. Satima je razmišljala o njegovoj pozadini, negde duboko ispod nivoa svesnog priželjkujući nemoguće. Sve što je do tada saznala o njemu govorilo je da okoreli neženja namerava to i da ostane. Jednom mu je bilo dosta. Ipak, ženski mozak prosto je našpanovan da razmišlja o udaji. Čak i kad je to čista naučna fantastika. Naravno, i taj bleđi nagoveštaj nade bio je iluzija.

Tek što su se raspemili u sobičku male, izolovane vikendice nadomak Beograda, zaškripale su gume moćnog džipa sa zatamnjenim staklima.

- Kume, sto godina te nisam video! Koliko je prošlo, godina-godina i po... Hajde, upadaj, ova lepotica je...

Znala ga je samo s fotografija, bioskopskog platna i iz urbanih legendi glumačkog sveta. Onaj koji je morao da ode. Onaj koji nije smeo da se vrati. A ipak je bio tu, pred njom. Bojažljivo je pružila ruku, a on je uzvratio osmehom zbog koga se žene tope kao čokolada na vrelom suncu.

- Ostaviću vas nasamo, već me čekaju na snimanju.

Nije se ni potrudio da je pita za mišljenje. Odlučio je umesto nje. Istina, i da je sama odlučivala, rezultat bi bio isti. Tri dana kasnije sve što je znala o seksu bilo je poljuljano iz temelja. Bolju školu uzimanja i davanja nije mogla da prođe. To što više nije osećala nijedan delić svog tela nije bilo važno. Nemoguće je za nju postalo

nepoznata reč.

- I, kako je bilo, mala, jesi li se lepo provela na selu? - kao i obično, sedeo je udobno zavaljen u separeu u kome su se upoznali, s tomptom u jednoj i čašom do vrha napunjenom viskijem u drugoj ruci. - Doći će on ponovo, ne znam tačno kada, doduše. Ali, - nasmejao se sažaljivo - mislim da će tada tražiti neko mlađe meso. Hajde, nemoj da dramiš, molim te, dođi, sedi mi u krilo, imam jednu sjajnu ulogu za tebe. Jedan čovek u publici, ništa lakše.

Da, bila je svesna da je postala roba, ali joj to nije smetalo. Naprotiv. Uživala se u ulogu. Novi noćni poziv je zato nije iznenadio. Ali ekipa koja je došla po nju jeste. Naglasio joj je da je reč o specijalnom zadatku, ali... tek na zadnjem sedištu crnog audija sa četvorocifrenom tablicom i dve kratko ošišane srpske kopije marinaca, shvatila je da je reč o nečem zaista velikom.

Moćni političar ju je dočekao u bademantilu, ispod koga nije imao ništa. U svakom smislu te reči. Kao da je to bila neka prepreka za nju. Znala je, bolje od bilo koga, kako da učini da se i u krevetu oseća moćno. Uzlaznu liniju njene karijere ništa više nije moglo da prekine.

U restoran je svraćala retko. I ostajala kratko. Samo da proveri status. Njen duhovni učitelj već je uveliko isprobavao talente novih perspektivnih glumica. Za jednu od njih pouzdano je znala da još nema ličnu kartu. Ali je imala isti onaj sjaj u očima kao i ona kada se prvi put pojavila na audiciji. Jednog dana će joj biti ozbiljna konkurencija. Samo.... taj dan još nije došao. Mora da se zna ko je gazdarica. Prišla joj je s leđa, i snažnim trzajem za kosu je doslovno skinula s njega. Svideo joj se njegov šokirani i pohotni pogled. Samo je hitro skinula gaćice ispod kratke suknje i sela na njega.

- Pa, gde si ti, mala... Dugo nisi svraćala... - zastenjao je potmulo, i nastavio. - Čuo sam da uskoro kreće jedan zanimljiv tender, mogla bi da se raspitaš malo...

Kraljica seksa

Prijatelj kršnog delije bio je šokiran. U polumraku fensi kafića na Novom Beogradu zblanuto je gledao u ekran mobilnog telefona, na kome su se redale scene „švedskog akcionog". Osim što u glavnim ulogama nisu bile Švedanke, ni Finkinje, ni Dankinje niti Skandinavke uopšte, a ni porno glumice generalno. Akciju su sprovodili momak koji je sedeo do njega, njegov najbolji prijatelj, fini dečko iz ugledne kuće, uspešan sportista i neženja kojeg majke priželjkuju svojim ćerkama, i jedna od najvećih srpskih estradnih zvezda, silikonska lepotica baršunastog glasa, starija desetak godina i isto toliko poželjnija. A ni on, jel'te, nije bio frajer za bacanje. Naprotiv.

- I... šta sad kažeš? Je l' i sad misliš da pričam gluposti? - momak je bio potpuno oduševljen što je svom najboljem drugaru, koga zna još od osnovne škole, dokazao da nije običan hvalisavac. Nego hvalisavac s pokrićem.

- Ne mogu da verujem! Stvarno si Nju kresnuo... Ti si car! Au, brate... ne znam šta da ti kažem... I? Kakva je? Pričaj. Odmah!

- Bruka... Seti se svega što si čuo o Njoj, pa dodaj još toliko. Eto, toliko je dobra.

- Ti si lud, definitivno... Pa, je l' ona zna da si snimao?

- Ma, zna moj k... Vidiš da nije imala pojma gde je. Prvo mu ga je dala po belom, a onda udri, brale. Mogao sam pola Pinka da dovedem, ne bi primetila.

- Do j... Stvarno si lik. Nego, nemoj ovo nikom drugom da pokazuješ, molim te. Znaš kakvu ekipu ima. Skenjaće te neko na pravdi boga. Čuti i kuliraj.

- Ma jok, ne brini. Uostalom, nisam ja to zato snimio. Nego se stvarno ložim na nju. Nemaš pojma šta sve zna. Čarolija, bato. Čista magija. Sutra se viđamo ponovo.

- Super, brate moj, super... Samo ti kažem da se čuvaš. I ti si

neko malo mudo u ovom gradu, a ako vas novinari provale...

- Šta ako nas provale?

- Pa... ne znam... Moraćeš da je ženiš, valjda...

Dva prijatelja iz detinjstva počela su da se smeju od srca, kao nekada dok su, u nekom drugom gradu, u koji možda više nikada neće moći da odu, smišljali sitne dečje smicalice i sanjali da će postati Pet Geret i Bili d'Kid, ili barem Betmen i Robin. Nisu baš doslovce ispunili te snove, jedan je, dakle, postao uspešan sportista a drugi još uspešniji kafedžija, ali su, barem, ostali prijatelji. A i to je nešto, je li...

Nije izdržao da ćuti, naravno. Ali je bio pažljiv. Snimak je pokazao još samo dvojici kolega iz tima, rođenom bratu srednjoškolcu i svojoj najboljoj drugarici, novinarki jednog tabloida. I nekoj ekipi na jednom splavu, kad se malo zapio, ali nije bila neka velika ekipa, samo desetak tipova. I neke ribe, ali one nisu gledale. Valjda.

Kada se, posle nekoliko nedelja, pojavio u omiljenom kafiću sa zavojem oko dva prsta desne ruke, niko ništa nije posumnjao. A zajebancija je već bila standardna, pomalo prosta, i više klinačka.

- Šta je to, frajeru... Što si gurao prste tamo gde se ne sme? Pa, kad si klinac, pa ne znaš da ujeta... - prijatelj mladog sportiste već je navikao na to. Grubi sport, česte povrede. Viđao ga je i u gorim izdanjima.

- Ma, pusti. Sranje. Hajde da ne pričamo o tome, - mladić je bio u potpunom autu. Sručio se u fotelju u svom omiljenom separeu, kao čovek kome su potonule sve lađe, sa sve čamcima za spasavanje.

- Došao sam da se pozdravimo. Odlazim.

Teško ga je bilo shvatiti ozbiljno. Čitavog života je prijatelje i poznanike navlačio na neku foru, smatrajući sebe beskrajno duhovitim. Da nije baš bilo tako niko nije smeo da mu kaže. Bio je krupan momak. A i otac mu je bio budža. Ipak, ovog puta prijatelj je osetio da nije reč o nekoj glupoj šali. Kao kad su izbušili gume na kolima njegovom ćaletu samo da ne bi otišao na službeni put da bi mogao da ih vodi na lokalni derbi.

- Šta lupaš, čoveče, kako odlaziš, gde odlaziš? Pa, jebote, tek si prešao kod šampiona, jesi li ti lud? U stvari, mora da je neka mnogo dobra ponuda. Konačno! Hajde da proslavimo, ja zovem turu...

Mladić se samo kiselo nasmešio.

- Ne, stvarno se ne zezam ovog puta. Idem. Ali nije baš za slavlje.

Kada mu je rekao ime kluba u koji prelazi, prijatelj je pozeleneo.

- Gde? Gde si rekao?! E, sad sam siguran da si lud! To ti je, brate, kao da ideš u selo pored Lajkovca, samo u Švabiji. Šta ćeš ti tamo? Odakle ti ta glupa ideja, majke ti?

- Znaš već da imam problema sa ćaletom, nije baš omiljen kod

ovih novih, a i mene je malo smorio ovaj kao VIP status, hoću da idem da se iskuliram, da se vratim u formu...

Čoveku koji ga je poznao čitavog života bilo je jasno da njegova priča nema veze s pameću. A onda mu je kliknulo...

- Jebote, to ima veze s onom profuknjačom, je li? I taj zavoj na ruci, to nije povreda s terena, je l' tako...

Krupni mladić samo je sagnuo glavu. Prijatelj je bio besan.

- Pa, brate, šta je ovo?! Nećeš valjda da zapališ kao poslednja cava? Neće oni mog brata da oteraju u tamo neku vukojebinu...

Sportista ga je prekinuo.

- Ej, batali... odlučio sam. Misliš da nisam dobro razmislio? Dosta sam problema pravio ovde. Neću da mi familija najebe zbog mog jebavanja. Znaš da ni ja nisam mala maca, ali s ovima se ne valja kačiti, veruj mi...

Prijatelj ga je gledao u neverici. Sada ga već shvatajući ozbiljno i pomiren sa njegovom odlukom, otpio je gutljaj viskija i začutao. Mladi sportista je uzdahnuo i tiho progovorio.

- Ali... znaš šta... moram da ti kažem. Nije mi žao. Vredelo je, brate. Svaki jebeni sekund. Ona je... čudo, moj bato. Čudo... A i još imam onaj snimak u telefonu...

I Malčice kiselo, ali ipak su se nasmejali. Zvonki zvuk sudara dve staklene čaše zvučao je kao gong za početak nekog novog života. U kojem su nestale dečje, a počele neke druge, mnogo ozbiljnije igre.

Spolja gladac, a unutra jadac

Kad su pre dvadeset i dobar kusur godina „Idoli“ (Krstić, savetnik predsednika Srbije, Šaper, prvi srpski japi, Divljan, tamburaš na privremenom radu u zemlji kengura, i Kolar - tramvajdžija) pevali: „*Ja nosim plastično odelo/ i plastična je moja hrana/ možda sam plastičan i ja...*“, u stvari su se samo dobro zezali. Teško da im je i na kraj pameti bilo da će devojke iz opevane Njegoševe ulice, i šire, mnogo šire, biti upravo to: plastične lutke s manje duše nego njihove koleginice iz izloga Centrotekstila. Ali, to je već neka druga priča... Elem, silikonska revolucija, jadna i bedna naslednica onih istinski istorijski vrednih, komunističke i seksualne, začinila je 20. vek kao kad promašiš kutiju pa u kafu staviš so umesto šećera, a kako je počelo, ni 21. se ne piše bolje.

I dok još traju recidivi te nesrećne maskarade, posebno u zemlji Srbiji koja za svetskim trendovima kasni najmanje pola veka (ni po jada da je silikonska revolucija jedino u čemu kasnimo), veliki beli svet krupnim koracima kreće napred - u prošlost! Možda ništa bolje ne odslikava koliko smo, kao čovečanstvo, kolektivno prdnuli u čabar kad su religija 21. veka postali himenoplastika i produženje penisa. Šta to govori osim da smo, definitivno, popucali po svim šavovima? Analiza bi nas, nekim svojim racionalnim putevima, garantovano odvela prema zaključku da se za ovih nekoliko hiljada godina, koliko maltretiramo ovu plavu planeticu, nismo mrdnuli daleko od onih pećina iz kojih smo četvoronoške ispuzali, ali kao i svaka seriozna analiza, ni ova ne bi bila sasvim tačna. Jer, želja da budemo ono što nismo ugrađena je u naš genetski materijal, pa je ova njena manifestacija samo evolutivni proces primeren vremenu u kome živimo. Vremenu veštačkih himena i mlitavih penisa. Elem, toliko hvaljeno globalno selo koje nam je doneo tehnološki napredak i koje nam je omogućilo da svet zaista sagledamo u njegovoj pravoj veličini, kao malenu zeleno-plavu lopticu negde u beskrajnom svemiru, a sebe

kao mikroskopske kapljice vode sa ograničenim rokom trajanja u beskrajnom okeanu, izazvalo je i neočekivan kontraefekat (mada nije baš jasno zašto neočekivan, kada je još pokojnom čika Orvelu i još nekima bilo savršeno jasno šta će se dogoditi). Umesto velike svetske porodice, dobili smo gomilu otuđenih pojedinaca, kao nikada do sada uplašениh (ne)mogućnošću da njihova ličnost bude nešto makar malo više od običnog statističkog podatka. Na ne baš dugačkom spisku rešenja ovog problema, pored „fijuka" zbog koga do juče ugledni članovi zajednice uzimaju kalašnjikov i rokaju nevinu dečicu po školama ili, ako su koliko-toliko društveno samosvesni, birkaju ćupriju sa koje će odleteti u bolju budućnost usta punih rečnog mulja, jedno od najbezbolnijih je pakt sa ogledalom. Spolja gladac, a unutra jadac. Onaj ko je bio dovoljno mudar da na vreme shvati razmere tog ludila i završi estetsku hirurgiju sad verovatno ne čita ove redove nego se kupa u zelenim papirićima u nekoj vili na Malibuu sa pogledom na plažu i svojih ruku dela koja, kao, igraju odbojku na pesku a u stvari merkaju sopstvenu senku u patološkoj panici da neki šavić nije popustio pa da se operaju, tu, nasred plaže, kao loše pleten džemper kad mu krene petlja.

A onda je stiglo vreme kada ni to više nije bilo dovoljno. Savršen izgled, sam po sebi, postao je uobičajena, svakodnevna pojava. Trebalo je pronaći nov način da se bude zanimljiv, drugačiji, jedinstven... Ne treba biti ne znam kako genijalan da bi se provalilo šta je to što žene i muškarce čini samouverenim. Različito je, a u stvari isto.

Vekovima proučavajući psihopatologiju muškaraca, kao jedini način da prežive i prožive, žene su još davno shvatile šta je najvrednije što poseduju. Da se ne lažemo, svaka čast inteligenciji, obrazovanju, dobrim sisama i zategnutoj guzi, dugim nogama i zelenim očima; „osobina" koju muškarci najviše cene kod žena je njihova - nevinost. Kult „biti prvi", koji muškarci tako nevoljno priznaju, pa čak i sa rezignacijom verbalno odbacuju verujući da tako dokazuju svoju emancipaciju, zapravo je mnogo rasprostranjeniji nego što se čini. Posebno kad stigne vreme za ženidbu. Jer, muškarci, hteli to da priznaju ili ne, svoje žene smatraju svojim bogom danim vlasništvom, pa nije u redu, je l', da je reč o polovnoj robi. Autu s kilometražom. Razgaženim cipelama. Pročitanoj knjizi. Ritual prve bračne noći i krvavog čaršava smatra se danas degutantnom relikvijom prošlosti, ali u stvarnosti nismo ni milimetar odmakli od toga. Naprotiv.

Koliko god himenoplastika, odnosno zašivanje himena, delovala kao potpuna budalaština, ženama je donela prilično olakšanje. Svoja prva seksualna iskustva ne moraju više da svode na oralni i analni

seks, već do mile volje mogu da uživaju u svim čarima seksualanog života. Za sve ostalo pobrinuće se čika u belom.

Nedavno je jedna poznata mlada TV voditeljka, stvarno ozbiljno dobro parče, za koju gradska ekipa koja bleji po splavovima odgovorno tvrdi da nema perverzije koju nije isprobala, došla kod plastičnog hirurga sa željom da vrati svoju ko zna kada i sa kim izgublenu nevinost. Pošto je u bolnici bilo slobodnih mesta, lekar joj je predložio da dođe odmah sutra, na šta je ona odgovorila da bi više volela da dođe u petak, jer je veridba zakazana za subotu. Bio je to ponedeljak, pa da ne izgubi ona tri-četiri dana do prve prebračne noći sa naivkom klempavih ušiju iz bogate familije, od milošte prozvanim „punišić“.

Strah od poređenja sa drugima zaslužan je i za ekspanziju onog drugog hirurškog zahvata - produženja penisa. Jadna i bedna muška populacija, koju je 20. vek naćeo, a 21. ima nameru da dokusuri činjenicom da više nisu oni neophodni lovci bez kojih žene ne mogu da (pre)žive, morala je da pronađe drugi način da stekne zvanje vođe čopora. A šta je, u glavi koju globalno selo svakodneвно brifuje silikonskim savršenstvom žena i slikom uspešnog muškarca koji je kombinacija Dejvida Bekama, Sultana od Bruneja i Supermena, više mačo od debelog novčanika i dugačke patke?

Ne postoji situacija u kojoj je muškarac više zadovoljan sobom od one u kojoj u džepu ima duplo više kinte od onoga koliko mu u tom momentu zaista treba i one kada može da skine čega, a da ne gasi svetlo. A to može u samo dva slučaja: kada veruje da je onoj koja ga čeka ispod pokrivača navučenog do brade prvi, ili kada je svojih prosečnih 15 nadogradio za još jedno sedam-osam santima.

I, eto zajedničke koristi. Savršen spoj. On veruje u njenu nevinost, ona u njegovu obdarenost. Ona moli boga da šavovi ne popuste pre vremena i da bude koja kapljica krvi, on se pita da li će one dve vijagre od pre pola sata početi da deluju na vreme. Ona se misli čime li je zaslužila da baš njoj zapadne takva komadina, on puca od ponosa što će takva ribetina prvo dati baš njemu. Ona se nada da će uspeti da doživi orgazam. On se nada da će ona uspeti da doživi orgazam. Opušteni su k'o golman pred penal-seriju u finalu Lige šampiona. Odnos zasnovan na uzajamnom poverenju i poštovanju. Baš kao u knjigama. I posle žive dugo i srećno. Ona ne veruje ni reč svojim bivšim prijateljicama (ljubomorne kučke) koje se pitaju kako je završila sa cmoljavim mlitavkom. On ne obraća pažnju na komentare svojih ortaka (frustrirani bolesnici) o pređenoj kilometraži svoje dragane. Bajka je to, bato.

U kojoj se, svojom voljom i bolesnim seksualnim ambicijama, našao i pevač na zalasku karijere i muškosti istovremeno. Nekad

džepni frajer za kojim su zbog duge kose i moćne glasine balavile sve kolegice niže od 165, na vijagru se navukao kada je prvi put shvatio da ne može drugi put, a kada je drugi put ukapirao da ne može ni prvi put, ozbiljno se zamislio.

A to bi nekim ljudima trebalo zakonom zabraniti. Da razmišljaju. Elem, estradni genijalac je smislio, naravno, genijalan plan. Ne samo hirurško učvršćivanje, već i produženje omlitavele alatke. Jedna televizijska početnica lokalnog nivoa, mesta stanovanja i svesti prepričava i danas, sa grimasom gađenja, svoj bliski susret s pevačevim Frankenštajnom u gaćama. Kaže da joj tri meseca posle toga ništa muškog roda nije palo na pamet. A njena reč, barem kad su te stvari u pitanju, ima težinu.

Možda je ovako bilo

*J*edan od prvih beogradskih privatnih detektiva mrtav je već nekoliko godina. Prema zvaničnoj verziji, poginuo je nesrećnim slučajem, kada se njegov beli micubiši zapalio na parking u bloku 27. Šta je tamo radio, jedne noći s utorka na sredu, i kako je moguće da neko živ izgori u parkiranom automobilu, nikada nije utvrđeno. Niti će biti.

Možda je bilo ovako:

Elegantna gospođa ušetala je u blještavo osvetljeni hol Hajata, pogledom tražeći čoveka s kojim je trebalo da se sretne. U raskopčanoj dugoj bundi od nerca, s divljom crvenom kosom koja joj je padala na ramena i raskošnim poprsjem na kojem je počivao veliki stilizovani zlatni krst, iako je bilo jasno da je duboko zakoračila u četvrtu deceniju, privlačila je poglede momaka iz hotelskog obezbeđenja, koji su zaverenički razmenili osmehe prepoznavanja. Hol je bio potpuno prazan, što i nije bilo čudno budući da je digitalni sat na recepciji pokazivao da je do dva ujutru ostalo samo sedam minuta. Lepotica čija šminka, iako savršena, nije uspela da sakrije umor na licu, nezadovoljno je odmahнула glavom, i brzim i odlučnim koracima zaputila se ka Elington baru.

Sa poluosmehom na sveže izbrijanom licu visokih jagodica i četvrtaste brade, vlasnik privatne detektivske agencije sedeo je udobno zavaljen u raskošnoj fotelji Elington bara, u levoj ruci naizgled odsutno ljuljuškajući kristalnu čašu s najfinijim francuskim konjakom. Nije mogao ni da sanja da neće dočekati jutro. Na staklenom stolu ispred njega šepurio se pravougaoni smeđi nabubrela koverat koji će mu, računao je, obezbediti penziju. Penzioner sa četrdeset dve. Nije loše. Zadovoljno se nasmešio i otpio mali gutljaj ukusnog pića. Polako sad, biće vremena za šenlučenje.

Bar je bio gotovo prazan, samo je u uglu, za stolom najbližim klaviru, sredovečni gospodin u sivom sakou patetično balavio nad

rukom mlade izblajhane sponzoruše sa izrazom beskrajne dosade na licu. Dama koju je detektiv čekao samo je za trenutak zastala na ulazu, a onda je bez oklevanja krenula ka njegovom stolu. Pre nego što je ustao da je pozdravi, mahinalno je opipao desni džep u kome je uvek nosio svoj CZ99. Dodir hladnog metala ga je smirio, i on džentlmenski poljubi ruku dami koju je do tada znao samo s televizije i predstavi se. Nije se potrudila da mu uzvрати ljubaznost i samo se elegantno spustila u fotelju nasuprot njega, znalački prekrštajući noge tako da je imao besprekoran pogled na njene duge i čvrste butine sve do onog bezobraznog mesta gde su počinjali halteri.

- Gospođo, shvatate u kako sam neprijatnom položaju - počeo je, zbunjen daleko više nego što je nameravao. - Moj klijent, prirodno, insistira na anonimnosti, tako da sam ja samo... - Nije stigao da završi rečenicu i to mu je donelo olakšanje jer ionako nije znao kako bi nastavio.

- Koliko? - ledenim glasom je upitala lepotica koja je, pričalo se u dobro obaveštenim gradskim krugovima, u svojoj kolekciji muških trofeja imala nekoliko ministara i visokih državnih činovnika, isto toliko „uglednih“ biznismena, neke poznate sportiste, mladog glumca na vrhuncu karijere a trenutno je bila metresa duvanskog bosa poznatijeg po nadimku nego po imenu, jednog od najmoćnijih ljudi u Srbiji.

Detektiv je znao da sada ne sme da pogreši. Premala cifra mogla bi da bude sumnjiva, prevelika da ga dovede u ozbiljnu opasnost. Video-kaseta koja je ležala u koverti na stolu bila je njegov zalag za mirnu budućnost, ali i kamen oko vrata koji je mogao da ga povuče u ponor. Pročistio je grlo.

- Pedeset hiljada evra - trudio se da mu glas ostane miran dok je izgovarao cifru za koju je pretpostavljao da njoj neće biti velika, a njemu je rešavala sve životne probleme.

- Dobro - suvo je odvratila. - Kao što sam i mislila. Kako da znam da je to jedini primerak?

- Nikako - nasmejao se prvi put te noći. - Moraćete da mi verujete. U stvari, ne meni. Mom klijentu. Rekao mi je da vas podsetim da ste mu nekad beskrajno verovali.

Nije odreagovala na ovu malu provokaciju. Barem on nije primetio reakciju. Pitao se da li je znala da je njemu poznat sadržaj kasete. I da li joj je to išta značilo. Premotavao je film u glavi čekajući njen odgovor, naslađujući se ponovo vrućim scenama iz džakuzija njegovog klijenta. Sada je pouzdano znao zašto je iza leđa zovu „nezasita kučka“.

- Dobro - ponovila je mirno. - Moraću da rizikujem.

Posegnula je za kovertom. Na dugim prstima sa savršeno

manikiranim noktima boje krvi blistala su dva dijamantska prstena neprocenjive vrednosti.

- Ne tako brzo - privukao je koverat sebi.

- Svakako - napravila je grimasu nalik na osmeh, grabeći pravougaonu gučijevu tašnicu s diskretnim dezenom. - Treba mi nekoliko dana da sakupim novac. Nemojte me zvati, kontaktiraću ja vas.

Ustala je energično, obavijena upečatljivim mirisom šanela. Nije ni očekivao da mu pruži ruku, ali je ipak džentlmenski ustao. Uputila mu je još jedan kratak, skoro nezainteresovan pogled, i sigurnim korakom se uputila ka izlazu iz bara.

S olakšanjem se spustio u fotelju i brzo dohvatio trbušastu čašu otpijajući dug gutljaj. Prvi korak je učinjen. Činilo mu se bez greške. Sada mu je preostalo samo da čeka.

Ostao je u baru još pola sata, za svaki slučaj, uživajući u prefinjenom ukusu skupog konjaka. Izlazeći iz Hajata skrenuo je desno, niz stepenice, zastavši na trenutak na dnu, u dilemi da li da ode do dvadesetak metara udaljenog semafora ili pretrči ulicu do parkinga na kome je ostavio auto. Pogledao je na sat. Skoro pola tri. Njegove bivše kolege iz policije verovatno su imale pametnija posla po prilazima splavovima.

Zaputio se ukoso preko ulice, ruku duboko zavučeni u džepove kožne jakne. Zadovoljan sobom, počeo je da zvižduće dok se približavao svom micubišiju. Skinuo je jaknu pre nego što je seo u automobil i bacio je na suvozačko sedište. Nije voleo da ga bilo šta ometa u vožnji. Gurnuo je ključ u bravu i mahinalno pogledao u retrovizor. U svetlosti farova automobila koji je prolazio za trenutak mu se učinilo da je na dvadesetak metara iza video obrise crnog džipa pajero. U trenu je pokušao da zaustavi pokret, ali bilo je kasno. Ruka je već okretala ključ u bravi.

Snažna eksplozija odjeknula je blokom 27. Nekoliko sekundi potom crni džip je lagano otklizio niz Milentija Popovića ka autoputu.

Gradska izdanja sutrašnjih novina osvanula su s prilično opširnim i kontradiktornim naslovima:

„Privatni detektiv stradao u eksploziji svog automobila”, „Mafijaški obračun na Novom Beogradu”, „Likvidiran bivši policajac”, „Bomba raznela automobil privatnog detektiva”.

Visoki sedokosi gospodin lagano je zatvorio novine i ustao od svog radnog stola od tamnog mahagonija. Pogled kroz ogromne staklene prozore sa 16. sprata pucao je po gotovo čitavom Novom Beogradu. Za trenutak je nemo gledao crnu plastičnu video-kasetu koja je stajala pred njim, a zatim ju je uzeo i krenuo ka zidu na kome je visila slika iz kosovskog ciklusa Paje Jovanovića. Sigurnim

pokretima pomeri platno, ispod koga se ukaza četvrtasti čelični sef sa digitalnim displejom. Ukuca šifru i povuče ka sebi teška vrata. Gurnuo je ruku i kasetu spustio u najudaljeniji ugao.

Nije još bilo vreme.

Ne znam zašto baš ovakav scenario. Ni da li je, i koliko, realan. Nekako, čini se da nije bilo mnogo drugačije.

Samo još jednom...

Ona je popularna. Daleko manje nego što želi. Daleko više nego što zaslužuje. Snovi devojčice iz provincije kao da su i sami u nedoumici da li treba da se ispune. S jedne strane, zaslužila je. Za njih je dala doslovno sve. S druge, upravo zato nije zaslužila. Dala je i više nego što je smela. Cena? Prava sitnica.

Mala slatka blondina bila je prava mala zvezda u najavi u svom malom gradu podno velike planine. Dobro situirani roditelji, majka u državnoj službi a otac ugledni građevinar, pružili su svojoj mezimici sve na tacni. Škola je nije zanimala. Provlačila se uglavnom na inteligenciju i očevu popustljivost kada je trebalo pravdati njene česte izostanke i nestašluke. Ali je zato obožavala da bude okružena luksuzom: od najskupljih lutaka iz inostranstva kada je bila još devojčica, do najmodernijih krpica i nakita kada je stasala u tinejdžerku za koju se iz aviona videlo da će biti rasna lepotica.

Čitavog detinjstva razmažena jedinica sanjala je samo jedan san. Da postane slavna. I pronade način da pobegne iz male sredine koja ju je gušila svojim čvrstim zagrljajem. Često je vikendom odlazila u obližnje mondensko odmaralište, gde se okupljala srpska estradna i politička elita, i vrlo brzo je shvatila da će se dobro osećati samo onda kada se i sama nađe u tom društvu. Od tog momenta njen cilj je bio jasno postavljen. Uspeti, po svaku cenu. Talenat za pevanje i nagrade koje je osvajala na školskim i regionalnim takmičenjima hranili su njenu sujetu i podržavali nadu da će jednog dana postati velika estradna zvezda.

Na jednu „sitnicu“ ipak nije računala. Na ljubav. Neotesanom šarmu lokalnog probisveta, grubijana sa šakama kao lopatama, podebelim policijskim dosijeom i besnim kolima koje je majao češće nego čarape, mnoge njene drugarice nisu odolele. Ona je pala već posle prvog susreta. Suluda vožnja u džipu niz opasne krivine na prilazu gradu podigla joj je adrenalin „na crveno“. Svoj prvi put

zamišljala je mnogo drugačije, ali šta je tu je. Uživala je svakim delićem tela, i za posledice je nije bilo briga. A one su, neumitno, došle. Nije stigla ni da se osvesti posle lude, nerazumne zaljubljenosti, a već je nosila njegovo dete.

U malom mestu sve se začas sazna. Bruka bi pukla kao prejako naduvani balon. Njeni roditelji su bili u potpunom šoku. Nešto je moralo da se učini. Opcije su bile očigledne. Svadba ili abortus. Za prekid trudnoće ona nije htela ni da čuje. Euforična tinejdžerka još je verovala u bajke. Svoju trudnoću je videla kao idealnu priliku da ga zadrži pored sebe, i već ih je u svojim vizijama zamišljala kao srećnu porodicu u ogromnoj hacijendi na obali nekog dalekog južnog mora, dok četa slugu brine o svim njihovom željama i prohtevima. On moćan i uspešan biznismen u čije se poslove ne bi mešala, ona slavna i poznata glumica ili pevačica, sa sopstvenom svetskom karijerom i, jagoda na šlagu njihove ljubavne torte, devojčica kao iz „Sara Kej” albuma sa sličicama. Život iz reklama.

Samo dvadeset i četiri sata pošto mu je, puna energije i entuzijazma, izložila svoje planove za zajedničku budućnost, on je već bio na putu za Nemačku. Romantična svadba mu ionako nije bila ni na kraj pameti, a preteća poruka da se pričuva ukoliko mu padne na pamet da odustane od venčanja, koju je preko jakih gradskih igrača dobio od njenog oca, samo je učvrstila njegovu odluku.

Danima nije dolazila sebi. Ostavljena i izdana, sa preporukom lekarke, porodične prijateljice iz Beograda, da trudnoću nikako ne prekida. Njeni roditelji pronašli su solomonsko rešenje, selidbu i početak novog života u drugom gradu, na sasvim suprotnom kraju Srbije, blizu Beograda. Prodali su kompletno porodično imanje i preselili se u lepu, veliku kuću na obodu grada.

Prve godine pošto je na svet došla preslatka devojčica, u porodici je sve izgledalo idealno. A onda su se ambicije mlade majke, tek izašle iz tinejdžerskih godina, ponovo probudile, orne i spremne za novi pokušaj. Obaveze oko ćerkice lepotica je počela u potpunosti da prepušta svojoj majci, i sve se više udaljavala od nje i roditelja. Za nju, devojčica je bila svedok i fizički dokaz njenog prvog sna koji se rasuo u komadiće.

Želja za uspehom je ponovo rasla. Mlada majka je pustila kosu, ofarbala se u zift crno, i punim plućima se upustila u noćni život obližnje prestonice, potpuno svesna da je njeno još mlado i jedro telo jedan od glavnih aduta koje ima u trci za slavom. Odlučila je da ga ne štedi. Menadžeri, kompozitori, muzičari, novinari, biznismeni... Nije mnogo birala. Svako za koga je mislila da može da joj pomogne na bilo koji način brzinom svetlosti je završavao u njenom krevetu. Umela je da šarmira na prvu loptu, a o njenim krevetskim

egzibicijama uskoro su počele da se ispredaju bajke. Za nju u seksu nije bilo zabrana ni tabua. Što joj jeste donelo neku internu kvazidžetsetersku titulu, ali svakako ne onu kakvu je ona očekivala. Dogovarala se, pravila dilove, pokušavala, molila... ali jedino do čega je stigla bili su nesigurni angažmani za nekoliko desetina evra u C klasi prestoničkih fensi klubova.

Ćerku je vidala retko. Jednom, najviše dva puta mesečno. Nikada je nije pominjala pred svojim novim beogradskim poznanicima. Tek najbliže prijateljice znale su da postoji jedno malo, slatko stvorenje koje raste pored bake i deke, lišeno roditeljske ljubavi i brige. Njeni su trpeli sve što im je ćerka priređivala. Sve dok i pred njima nije pokazala pravo lice. U noći ćerkinog rođendana otac je buduću zvezdu uhvatio na delu, usred seksa na bilijarskom stolu, sa jednim od svojih bogatih poslovnih partnera u kome je buduća zvezda prepoznala još jednog potencijalnog sponzora. Od tog momenta vrata porodične kuće za nju su ostala zatvorena i zaključana, činilo se za sva vremena.

A onda se pojavio on, potencijalni spasilac. Princ iz bajke. Poslanik s neba. Tehničar na televiziji s nacionalnom frekvencijom. Sa dobrim vezama i reputacijom čoveka koji može da „završi sve“, od snimanja albuma za uglednu diskografsku kuću do povoljnog džipa sa stranim tablama ili nekoliko gramića belog. I opet je pogrešila. U nameri da ga navede da se zatreska u nju i jede joj sa dlana, dogodilo se potpuno suprotno. Potpuno je odlepila za njim i san o srećnoj porodici vratio joj se filmskom brzinom. Pomirenje s roditeljima nije prošlo glatko, ali ih je buduća zvezda ipak nagovorila da dozvole devojčici da živi sa svojom majkom i njenim novim dečkom u lepom velikom iznajmljenom stanu u centru Beograda. U jednom momentu sve je podsećalo na idilu. Zajedno su se svim snagama bacili na izgradnju njene karijere.

Nažalost, u svetu u kojem se kretao njen dečko, to je podrazumevalo isti onaj put koji je sama već prošla. Umesto moćnog zaštitnika i čoveka koji će biti oslonac porodice o kakvoj je maštala, pronašla je samo još jednog makroa koji ju je otvoreno davao i prodavao svakom ko je imao dovoljno uticaja i veza. Nije marila. Verovala je i u taj san. Koji je, takav kakav jeste, po prirodi stvari brzo počeo da se raspada. Ponašao se prema njoj kao da je njegovo vlasništvo. Ponižavao ju je i maltretirao sve do trenutka kad čak ni najskuplja šminka više nije mogla da sakrije bolne podlive i modrice na njenom licu.

Ponovo je odlučila da pobegne od svega. Preselila se u udžericu na periferiji, ćerku upisala u lokalni vrtić, ali od svojih ambicija nije odustala. Poslednju ušteđevinu potrošila je na povećanje grudi.

Raskid je najteže podnela devojčica, koja je na prvu loptu zavolela njenog dečka i konačno se navikla da nekoga može da zove tata. Tu, u predgrađu, gde je polovinu dana provodila u vrtiću, drugu polovinu kod predusredjivih komšija a noć često sama i uplakana, ni ona više nije birala. Svakog novog muškarca sa kojim bi se njena majka pojavila zvala je tata. U vrtiću je bila nesigurna, agresivna i neprilagođena. Očeve druge dece vukla je za rukav, tražeći od njih da je vode kući. Socijalna služba morala je da reaguje. Roditelji lepotice koja je lagano počela da vene ponovo su preuzeli na sebe brigu o unuci.

Veliki preokret niko nije očekivao. A on se ipak dogodio. Jedna od kres-kombinacija je konačno upalila. Sa direktorom velike producentске kuće. Pevačica u pokušaju dobila je angažman iz snova. Fotoaparati, kamere, svetla reflektora... sve je odjednom bilo upereno u nju. Naslovne strane, intervjui, gostovanja na televiziji... lepa provincijalka je blistala. Po savetu prijateljice počela je javno da priča svoju tužnu storiju. Sa sve devojčicom u glavnoj ulozi. Mediji to vole.

Samo... instant-slava je brzo počela da bleđi. Već posle nekoliko meseci potpunog uživanja u teško stečenoj popularnosti, gospođa Sudbina je sve vratila na staro. Uz još nekoliko nuspojava naglo stečene slave. Navučena na kokain, sa ozbiljnim viškom kilograma i manjkom zdravog razuma, nekad lepa provincijalka i dalje traži novu šansu. Ne bira ni mesto ni vreme. Nudi sve, a zauzvrat traži malo. Samo još jedna fotografija u novinama, samo još jedna tezga u elitnom klubu, samo još jedno gostovanje na televiziji, samo još...

Upis u prvi razred svoje devojčice je propustila.

Uspavala se u krevetu jednog prigradskog hotela.

Ženska logika

Jedan od poznatih beogradskih džetsetera, glumac sa milion mrlja u karijeri i jedinstvenom harizmom, pripada sektu. Možda (ma ne možda, sigurno) opasnijoj od mnogih o kojima se nadugačko i naširoko piše i upozorava na njih u ozbiljnim i neozbiljnim medijima. On je pasionirani kladioničar. Nekad vrlo omiljen u društvu, znao je da odvoji ribu na žvaku kao niko, a i u poslu je bio vrlo perspektivan (neko vreme je bio kandidat za naslednika srpskih glumačkih legendi), sve dok svoj život u poslednjih nekoliko godina nije sveo na obilazak kladionica, beskrajne priče o kvotama, fiksevima, duplim šansama, prelazima, tri plusa i ostalim šiframa koje čine jedinstveni kladioničarski jezik. Pre izvesnog vremena, njegova supruga, fina žena zaposlena u državnoj službi, posle svih mogućih neuspelih pokušaja da ga izleči od kladioničarskog ludila nasela je na još jednu čuvenu kladioničarsku fintu.

- Hajde, maco, ispiši i ti jedan tiket. Onako bez veze, za sreću. Imam osećaj...

Potpuno nesvesna manipulacije koju okoreli kladioničari često primenjuju kad zaprete ozbiljni bračni problemi, gospođa uze olovku i... ispisa rezultate pet utakmica, tako nemoguće da se glumac i dugo dvoumio da li uopšte da uplati tiket. Ali, obećanje je obećanje. Za mir u kući. Dobitak je bio fantastičan. Muž se hvalisao po kladionici, čašćavao, šenlučio... Ali, sujeta mu nije izdržala.

- Kako si, pobogu, ovo uspela da izvedeš? Ja igram godinama, i...

- Jednostavno - smireno mu odgovori žena. - Ti znaš da je Klaudio Kanida moj omiljeni fudbaler, zato što je mnogo sladak. E, vidiš, on je u karijeri igrao za Boku Juniors, Romu, Atalantu, Veronu i Rendžers. Pa, njegovi klubovi valjda moraju stalno da pobeđuju, je l' tako...

Nikad više nije htela da popuni tiket. I on se u međuvremenu pomalo smirio. Još samo ponekad odigra „liniju Kanida". Za svaki slučaj.

Svadba k'o svadba

Njih dvojica su dobri prijatelji, ali se više ne viđaju često. Novinar je u Beogradu, guli fotelju ispred kompjutera svakog božjeg dana, a ugledni biznismen u Novom Sadu guli kožu s leđa radnicima u svojoj maloj, spejsšatlovskoj fabrici, ali ništa lično, samo zapadna filozofija.

Imali su nekih zanimljivih akcija dok su studirali zajedno u Beogradu i bili bliski koliko je to moguće ljudima sa sasvim različitim životnim ciljevima. Biznismen je, naravno, jurio kroz faks kao pit bul kako bi što pre preuzeo porodičnu firmu „mešetar & co.“, a novinar je bauljao za svojim snovima tada još iskreno verujući da nije sve u lovi.

Družili su se takoreći iz interesa. Budući novinar je imao polovnog renoa a njegov drugar iznajmljenu garsonjeru. Dovoljno municije za lov, mislili su. Umeli su satima da razrađuju taktike, projektuju scenarija, smišljaju zaplete koji vode do hepienda na razglavljenom kauču u Vareškoj ulici, a onda sve to prilično neuspešno isprobavali u praksi.

- Što se mi uopšte mučimo kad sve može da se kupi - po ko zna koji put je rezignirano ponovio kandidat za biznismena posle još jednog neuspešnog noćnog lova.

-Ajde, ne lupaj - tešio ga je prijatelj i ubeđivao sebe. - Sutra je otvaranje novog noćnog kluba, biće riba k'o salate. Nismo valjda spali na to da plaćamo za seks?

Putevi su im se davno razdvojili i poziv na svadbu je iskreno obradovao novinara. On se u međuvremenu zakopao u „nedeljnik od ugleda, imena i malog tiraža“, a njegov pajtos je od ćaletove male firme napravio ozbiljnu proizvodnu kompaniju i s rezervnim računom na Kipru ili tako negde. Dogovorili su se da dođe dan ranije, na momačko veče, zapijanje, striptiz i sve što uz to ide. Dočekao ga je na autobuskoj stanici

(„Šta je, francuski amortizeri nisu izdržali tvoje egzibicije?“),

nasmejan, samouveren, sa rejbankama, laloška verzija Toma Kruza.

- Ajmo, jedva čekam da vidiš moju Mašu, svideće ti se, znam ti ukus.

Ona ih je sačekala na vratima.

- Hajde da već jednom upoznam i tog tvog Beogradanina...

Reči su joj zamrle negde na skarletnim usnama posutim srebrnkastim sjajem a oči se naglo suzile u pogled prepoznavanja. Samo sekund... kraće... tren, a onda je tek neprimetno drhtavim glasom nastavila...

- ...toliko slušam o vašim studentskim poduhvatima. Inače, ja sam Maša...

Činilo se da biznismen nije ništa primetio. Pljesnuo je prijatelja po ramenu, „ajde, upadaj“, i krenuo da brblja nešto, novinar nije imao pojma šta, jer je još bio negde u njenim smeđim, uplašenim očima, pokušavajući da se koncentriše na vrhove svojih cipela.

Časkali su, opušteno, kao da se znaju sto godina. Pričali su mu kako su se upoznali, prethodnog leta na Štrandu, odmah su znali da su stvoreni jedno za drugo, planiraju medeni mesec na Baliju... Jedva je uspevao da natera sebe da je pogleda u oči, očekujući pomoć u odluci koju je morao da donese. Nije izbegavala njegov pogled, nije ni pokušavala da ga ulovi, samo joj je u očima bila pomirenost sa bilo čime što može da se dogodi, ni ljutnja, ni molba, ni razočaranje, ni rezignacija, ništa, pa opet sve to zajedno.

Tek kasnije, mnogo kasnije, pred jutro u stanu njegovog novosadskog prijatelja, novinar je odvrteo čitav film i dalje pokušavajući da nađe odgovor. Ili da opravda odluku koju je zapravo već doneo.

Još onog trenutka kad ju je ugledao na vratima, i slike su se same vraćale.

- Imam dobre vesti za tebe - dočeka me je doktor Pavle u našoj omiljenoj kladionici. Nije imao veze s medicinom, zvali smo ga tako jer je bio najvernija kopija doktora Džekila i mister Hajda koju znam. Danju ugledni savetnik u Ministarstvu finansija, noću strastveni kockar, talentovani pijanac i nepopravljivi kurvar.

- Sredio sam ti za onu reportažu, ribe su pristale da pričaju, samo anonimno, molim te, nemoj da najebem zbog tebe, to mi je jak poslovni partner, jedva sam ga nagovorio...

Reportaža o devojkama iz poslovne pratnje u jednom od najtiražnijih dnevnih novina odjeknula je kao bomba. Ispovesti koje je te noći uspeo da im ukrade i zabeleži diktafonom bile su šokantne i potresne. Jedna posebno, priča o zlostavljanoj devojčici koja je bežeći od oca nasilnika završila iza večito i spuštenih roletni dorćolskog bordela. Sa kratkom plavom kosom i pitomim očima boje meda bila je

zvezda kupleraja, omiljena među omatorelim bivšim poslanicima i rahitičnim otpacima beogradske kvaziaristokratije sa belim rukavicama i filcanim i šeširima. Dahtali su kao ofucani kerovi na njeno gotovo dečačko telo i male, čvrste grudi s tamnim biserima na vrhu. U toj reportaži nazvao ju je Lolitom iz šume Striborove, klijenti su je znali kao Sofiju, a njemu je, između jecaja, gotovo gola i sklupčana u ogromnoj stilskoj fotelji iskrzanih rukohvata, otkrila da joj je pravo ime Maša.

Prećutao je. Možda bi neki drugi, bolji prijatelj pomislio, *nije važno, preboleće, zar celog života da bude s kurvom...* Možda... A možda je baš to, ta sitnica, možda sasvim nevažna, da mu je ipak rekla svoje pravo ime, presudila. Uostalom, nije želeo da se sudbini meša u posao.

A svadba? Pa, bila je. Svadba k'o svadba.

Pilule za lilule

То што je trčao za svakom suknjom niko mu nije zamerao. Srbija je ovo. Ali, zašto su njega žene obožavale, to nikome nije bilo jasno. Trenerski posao mu jeste bio profitabilan, ali ne čak ni toliko da bi prosečna srpska sponzoruša zatvorila oba oka. A on je jurio, i stizao, i neke koje su stvarno mogle da biraju. Nizak, prosed čovečuljak među gorostasima, s blagom govornom manom i viškom gestikulacije nije, realno, bio vredan ni statusa treće rezerve u seksualnoj reprezentaciji iole pristojne gradske šmizle. Pa ipak...

Gospodin trener, svedočile su njegove brojne konkubine širom Srbije, jer gde god je radio ostavljao je dubok trag, posedovao je neke izuzetne veštine.

Njegov jezik je, pričalo se, imao čudesne moći. Za ostalo bi se pobrinula mala plava pilulica. Skriveni šarm u kombinaciji s marketingom od usta do usta bio je njegova pobednička taktika.

Gospodinu treneru je ultimativni fetiš bio noć s nekoliko devojaka u krevetu. Često je sebi priređivao to zadovoljstvo, i potpuno mu je bilo nevažno da li su dame pale na njegov šarm i rekla-kazala, ili na sadržaj novčanika. U gradu na stotinak kilometara od Beograda, gde je zarađivao hleb svoj nasušni, njegove navike znali su i mali skupljači lopti. U prestonici, čije je ime pisalo u njegovoj ličnoj karti, znali su svi oni koje je zanimalo. Osim njegove smerne i povučene supruge, koja je godinama slepo verovala da je trenerski posao nešto kao Legija stranaca ili dužnost na prekoceanskom brodu. Toliko ga je često viđala. Njeno slepilo, doduše, bilo je pospešeno i solidnim sumama koje joj je ostavljao kad god se vide, a to se dešavalo nekoliko puta godišnje, pa se trenerska Penelopa nije ni upuštala u čaršijske priče koje je, dabome, načula u najvećem selu u Srbiji, a i šire.

Te noći je malo preterao s pilulicama. Utakmica je bila važna, pobeda slatka, pa je moralo da se proslavi kako dolikuje. Uobičajenu

trojku pojačao je još jednom lutkicom koja je čekala ispred svlačionice da uzme autogram, a u lokalnom hotelu su automatski izbrisali iz ponude dve sobe između kojih se nalazio njegov apartman. Za goste u sobama prekoputa uvek su imali spremne čepiće za uši.

Alkohol, pilule i prirodni talenat napravili su od njega divlju zver. Uz najbolju volju izmiksanu s vrhunskim uživanjem, tri devojke su izdržale dobra dva sata. I pobegle jedna za drugom, uprkos njegovim očajničkim vapajima za još. Uostalom, za toliko su bile plaćene.

U potpunoj panici, dok mu je adrenalin jurcao venama, pokušavao je da smisli kako da preživi do jutra. Sa toliko hernije u sebi, o spavanju nije bilo ni govora. Sat na ruci mu je poručivao da su ideje o zvanju redovnih konkubina uzaludan trud. Brzo je na sebe navukao trenerku, zgrabio ključeve od kola i stuštio se niz stepenice. Ko će još čekati lift...

Do Beograda je stigao za nešto više od pola sata, rizikujući da doživotno izgubi dozvolu. Na njegovu sreću, kuća mu je bila na dobroj strani, pa nije morao da prolazi kroz grad. Uleteo je u kuću kao furija, oteturao se do spavaće sobe i bacio kao pomahnitao na usnulu ženu. Čoveka pored nje nije ni primetio. Sve dok se ovaj nije prenuo iz dubokog sna, skočio iz kreveta i počeo da urla od iznenađenja i straha. Trener ga i dalje nije zarezivao. Rvao se s prepadnutom ženom koja je pokušavala da se iskobelja ispod njega, ne shvatajući šta on u stvari hoće od nje. Tek posle nekoliko minuta uspela je da ga nekako savlada i smiri, dok je njen ljubavnik već bio na pola puta do Novog Zelanda.

Brakorazvodna parnica trajala je kratko i prošla mirno. Sporazumno. I razumno. Ali gospodin trener nije promenio navike. I dalje su mu džepovi puni pilulica.

Hepiend bez bajke

A počelo je kao lepa, samo neznatno perverzna ljubavna priča. Većita storija o zgodnom i autoritativnom profesoru, političkom moćniku pride, i lepoj, ambicioznoj i nesigurnoj studentkinji u ovom slučaju pretvorila se u noćnu moru.

Upoznali su se na Sajmu nameštaja. Ona je u pauzi između ispita radila kao hostesa, a on se raspitivao za najskuplju garnituru kako bi opremio svoj novi luksuzni stan koji je netom dobio zahvaljujući učešću u vlasti i prijateljstvu s prvoborcima antimiloševićevske revolucije. Startovao ju je drčno i napadno, stilom kojim inače osvaja žene slabog karaktera, a ona je istog momenta zaboravila činjenicu da je oženjen, da ima decu i da je više nego dvostruko stariji od nje. Njegov uvežbani moćni nastup ostavio je bez daha šiparicu koja je oduvek maštala da nađe adekvatnu zamenu za popustljivog oca, zahvaljući čijoj je visokoplatežnoj bašmebrigiji već sa trinaest imala prvo seksualno iskustvo, sa četrnaest bila na koki, a sa šesnaest prvi put abortirala. I u međuvremenu odbila ozbiljnu bračnu ponudu ruskog biznismena, ružnog ali prebogatog poslovnog prijatelja njenog oca, koji je posle noći provedene s njom naprasno odlučio da otvori predstavništvo svoje firme u Beogradu kako bi mogao da je vidi što češće. Kule i gradovi mogli su da budu njeni, samo ako kaže da.

Čekao je strpljivo, kao čovek koji zna da može da kupi sve što ima cenu.

Ona je, međutim, bila doslovno opčinjena šarmantnim političarem. Kao dete je gutala njegove priče o teškom detinjstvu u provinciji, razvedenim roditeljima, prljavim poslovima kojima je morao da se bavi kako bi preživeo u Beogradu, duhovnom prosvetljenju koje je doživeo odlaskom u manastir, danima revolucije u kojoj je imao važnu ulogu... Bio je njen heroj, onaj koji će je izbaviti iz blata sopstvene nesigurnosti i ogorčenja na muški rod. Za to što je

u seksu bio očajan, i što mu je muškost bila obrnuto proporcionalna egu, nije mnogo marila. Seks je bio deo njihove veze koji je samo njemu bio važan. A ona je oduševljeno ispunjavala sve njegove perverzne prohteve, kojih je imao bezbroj, jer se uz njega osećala sigurno, zaštićeno i, ono što joj je bilo najvažnije, ravnopravno. Posle njegovog brzopoteznog svršavanja, satima su u krevetu razgovarali o pravim životnim vrednostima, filozofiji, duhovnosti, idealima. Činjenica da su njegova dela bila sasvim suprotna od reči nije ništa menjala. Slušala ga je kao gurua, onog jednog i jedinog koji će joj pomoći da pronađe smisao života. Njegove nastupe na televiziji gledala je širom otvorenih očiju, upijajući svaku reč, diveći se tolikoj količini erudicije i elokvencije, u kombinaciji sa šarmom kojim, videlo se, malo ko može da parira.

Delili su sve tajne. Sa bolnom iskrenošću, koju je smatrala njegovom najvećom vrlinom, pričao joj je o tome kako je, kao student u Beogradu, opsluživao starije usedelice i udovice za prenoćište i nešto novca za ručak u studentskoj menzi, kako je suprugu osvojio tako što je njenom tadašnjem dečku preko svojih veza namestio igru zbog koje je morao da pobegne iz Srbije, kako je sestra njegove supruge prvo seksualno iskustvo imala upravo s njim, kako je zaveo čak i članicu kraljevske porodice... Obožavao je da se hvali. Pre svega svojim seksualnim uspesima, potom političkim uticajem i, končano, ulogom dobrog i odgovornog oca. Iako, znala je, nijedna od te tri stvari nije bila sasvim istinita. Nije bila glupa. Ali, bila je zaljubljena, i bilo joj je dovoljno samo da sluša njegov glas, da bude uz njega i iz tog neverovatnog klupka sujete, patologije i perverzije crpi energiju za nastavak potrage za nečim što još ni sama nije uspela da definiše.

Jedne zore nahrupio je u njen stan iznenada, pijan, prljav, zarastao u bradu, smrdljiv, besan i razvanjen od koke. Još u polusnu otvorila je vrata, a on je skočio na nju, odvukao je do kreveta, i bacio se preko nje, pokušavajući nemoguće. Posle nekoliko minuta je odustao, sklupčao se na njenoj ružičastoj posteljini kao nesrećno dete i zaridao.

Slušala ga je sklopljenih očiju i stisnutih zuba. Ipak je bio kao svi ostali. U pauzama između jecaja ispričao joj je još jednu od svojih tužnih priča.

Pokušavajući da na noge postavi svoju malu političku partiju, zadužio se kod velikog trgovinskog magnata za ogromnu sumu. Novac je potrošen, partija je ostala minorna, kakva je i bila, a magnat je tražio svoje. Bio je u bezizlaznoj situaciji. A onda je smislio rešenje. Ona bi trebalo da se uda za ruskog tajkuna, izmuze ga za stotinak hiljada evra i spase mu živu glavu. Može i neko dete da mu rodi, kako bi mogla da ga odvali za žestoku alimentaciju. A kad sve

to obavi, on će tada da se razvede, i živeće srećno sve do kraja vremena.

Smučilo joj se. Istina joj je, jednostavno, pukla pred očima. Skočila je iz kreveta, i snagom koju samo bes ume da probudi, onako odvaljenog odvukla ga do vrata, gurnula kroz njih i brzo zaključala za sobom. Pokrila se preko glave kako ne bi slušala njegove divlje nasrtaje na vrata, a onda, kada su udarci konačno prestali, udahнула duboko i isplakala sve suze koje je zbog njega mesecima skupljala.

Na njegove besomučne pozive i srceparajuće sms poruke nije odgovarala. Povukla se u sebe i u retkim danima kada bi drugarice uspele da je nagovore da izađe, birala je mesta za koja je pouzdano znala da nisu u njegovoj zoni interesovanja. Mesecima ju je proganjao. Živkao je njene prijatelje, raspitivao se kod kolega na fakultetu, čekao je ispred zgrade, besomučno zvonio na vrata, slao mlade aktiviste svoje stranke da je špijuniraju... Život joj se pretvorio u pakao. Rus je bio jedino rešenje.

Te noći, u kojoj je pakovala stvari za put u Moskvu, telefon je opet zazvonio. Njegov broj. Odlučila je da se javi. Poslednji put. Da mu kaže kakav je skot. I koliko ga još voli. A zatim zauvek ode iz grada koji joj je doneo samo bol. Očekivala je da bude slomljen, da cvili i moli, priželjkivala je tu malu, poslednju pobedu. Glas mu je, međutim, zvučao surovo kontrolisano. Ipak, bio je profesionalac.

- Čujem, odlaziš kod baćuške ujutru. Pametna odluka, malena. Pametna... Nego, moram da te zamolim nešto. Vidi, znaš u kakvoj sam finansijskoj krizi ovih dana, hajde mi, molim te, iz Moskve pošalji jedan bolji laptop, može mek na primer, i jedan i-phone od 16 giga. Treba da impresioniram nekog finansijera, pa je glupo da idem kao sirotinja... Hajde, pliz, učini mi to, i razmisli opet o onom mom planu...

Zabezegnuto je blenula u slušalicu, pokušavajući da dođe do daha. Posle nekoliko sekundi tišine, pritisnula je taster za prekid veze, a onda potpuno isključila telefon. Spavala je dugo i mirno. Avion za Moskvu poleteo je bez nje. Objasniće Rusu da još nije spremna za zajednički život. Poverovaće. I on je samo odvratni, glupi muškarac. O kojima je sada, konačno, znala sve.

Kao da se ništa nije dogodilo

To se ne propušta. Svaka gradska cica koja iole drži do svog imidža u takozvanom haj-sosajeti društvu reagovala bi isto. Pola života provedeš montirajući se da bi te zapazila neka poznata faca, i kad se to konačno desi, nema razmišljanja. Ponudu slavnog sportiste, frajera za kojim balavi pola srpskog ženskog sveta a buljuk devojčica pored bazena kvasi čarapice, da je, kao usput, odbaci do kuće svojom zverkom na dva točka prihvatila je sa uvežbanim osmehom „pa, dobro, hajde, kad si već navalio“, dok joj se srce pretvaralo u malo, neposlušno čekićalo koje je pokušavala da smiri dok joj je on zaštitnički držao ogromnu šaku na struku kako bi se lakše probili kroz gužvu u klubu do izlaza.

Vožnja je, stvarno, bila nezaboravna. Adrenalinska injekcija. Bilo je jurcanja, opasnih kočenja, proklizavanja, kršenja svih mogućih propisa, svega što devojka koja seda na motor s frajerom iz snova može da poželi. A da on, pri tome, ne vozi penzionerskog harlija. Kada su se uz škripu kočnica konačno zaustavili ispred njene zgrade, bila je spremna da mu da sve što poželi. Samo ako uspe i da odvoji ruke od njegovog čvrstog stomaka, skloni glavu s njegovih širokih pleća, side s motora i ostane na nogama.

Vrela beogradska noć je gorela brže od cigarete koju je zapalila uprkos njegovom prekornom, tipično sportski neporočnom pogledu, i bila je svesna da mora da odreaguje brzo. Veoma brzo. A izbor je bio prilično sužen. Čale i keva u stanu od 33 kvadrata, nemoguća misija. Još jedna vožnja do njegove gajbe, trostruki problem. Jutro je neumitno jurilo ka njima, novo jurcanje kroz grad bi je potpuno samlelo, a ni njegova supruga verovatno ne bi bila i presrećna što ih vidi. Hotel... Jebiga... A bila je i previše napaljena da čeka. Prelomila je, bacila cigaretu i bacila se na njega. Parkić između zgrada, fino zaklonjen sa svih strana, gluvo doba... Uostalom, nije joj prvi put.

Njegove šake šarale su po njenom telu jedva pokrivenom tankom

letnjom haljinicom, dok se ona kao mačka istezala i privijala uz njega. Oštra dvodnevna brada žestoko ju je grebala po licu dok su se ljubili, ali nije obraćala pažnju na to. Bože moj. Ljubav boli. Adrenalin joj je jurcao kroz vene kao vrela mašina čiju je toplotu još osećala među nogama. Počela je lagano da se spušta, ljubeći ga po vratu, istovremeno mu raskopčavajući tešku crnu kožnu jaknu. Spustila se konačno na kolena; biće izgrebana narednih nekoliko dana, ali to nije nešto što malo pudera neće moći da reši. Počela je da mu otkopačava farmerke širom otvorenih očiju; htela je da dobro zapamti taj trenutak kako bi mogla u slast da ga prepričava drugaricama na prepodnevnoj kafi. Velika tamna fleka na njegovim farmerkama nije mogla da joj promakne. Neka senka od ovog kilavog kandelabra, garantovano. Za svaki slučaj dodirnula je rukom šlic njegovih farmerki i u sekundi joj je sve postalo jasno. Dovoljno loših iskustava sa prenapaljenim zečevima. Sa izrazom gađenja, koji, srećom, nije mogao da vidi, obrisala je ruku o njegovu majicu i ustala, napravivši instinktivno korak unazad. Ko će ga znati, važi za prekog tipa.

Na njegovom licu nije mogla da pročita apsolutno ništa. Maska je uredno bila na svom mestu. Kao da se ništa nije dogodilo.

- Daj mi broj telefona, nadoknadiću ti ovo - glas mu je zvučao tiho, mirno i pomalo krvoločno.

Nije joj palo na pamet ni da razmišlja šta u njegovom rečniku znači „nadoknaditi“.

- Ok, naravno, nemoj da se nerviraš, dešava se... - brzo se ujela za jezik i rafalno izdiktirala prvi broj koji joj je pao na i pamet, nadala se da nije tatin, sa jakom željom da može, da sme, da pukne od smeha i kaže mu u facu sve ono što devojke uvek požele da kažu frajeru koji ih razočara. Ma koliko i sebe lagale da „nije važno“ i „biće bolje drugi put“. Next Year This Time Were Be Great Fucker. How Yes No. Kako da ne.

Frajer je uzjahao svog čeličnog konjića i uz prštanje rize sa stazice u parkiću odjahao u poslednje minute vrela beogradske noći, ostavljajući je da stoji stisnutih nogu i usana, kao dete ispred zauzetog vecea, zapaljena i rashlađena istovremeno, besna i razveseljena, kidajući se od smeha i plača, potpuno neodgovorna za trenutak kad se jedno završava a drugo počinje.

Uspravila se, zapalila novu cigaretu, barem neće imati ko da joj drobi zbog toga, i lagano krenula ka ulazu u zgradu. Shit, klub u koji zalazi njegova ekipa moraće da izbegava neko vreme. Ali će sutrašnja kafa sa drugaricama biti ekstra. Definitivno.

Čista koincidencija

Sin vlasnika čuvenog italijanskog restorana, u koji je nekad svraćalo pola bivše Jugoslavije, bio je u panici. Strah za život je prevladao sujetu. Da, mediji su mu bili jedini spas.

Uzeo je telefon i okrenuo broj svog poznanika, beogradskog novinara koga mu je preporučio dugogodišnji prijatelj.

- Halo... da, ja sam. Možemo li da se nađemo danas, molim te? Hitno je.

U bašti dorćolskog kafića nije bilo nikoga osim njih dvojice. Letnje večer je kupalo beogradsko nebo u neverovatne boje, ali oni nisu obraćali pažnju na to.

Iako su bili sami, naslednik trgovinske imperije, sada već prozedi gospodin u ozbiljnim godinama, nagnuo se prema novinaru i prošaputao:

- Hoće da me ubiju.

Novinar je odreagovao mirno. Nije bilo prvi put da mu ljudi poveravaju svoje paranoje.

- Okej, hajde, smiri se, i reci mi o čemu je reč i kako ja mogu da ti pomognem.

- Lako - živnuo je malo bogataš. - Objavi ovo što ću ti ispričati. Tako neće smeti ništa da urade. A ako mi se ipak nešto dogodi, svi će znati ko stoji iza toga.

Novinar je lagano odmahivao glavom.

- Imaš mnogo jednostavniji način. Prijavi ih policiji.

- Ne budi naivan - brecnu se biznismen. - On ima svoje ljude svuda. U Zagrebu, u Ljubljani... u celoj bišoj Jugi. I ovde, u Beogradu. A i šta da im kažem? Da bivši šampion hoće da naruči moje ubistvo? Daj, molim te... Ko da mi veruje? Znaš li koliko godina nisam dolazio ovde...

Posle još nekoliko minuta ubedivanja novinar je izvadio diktafon. Situacija bi, zapravo, bila smešno jednostavna da nije bila

opasna. Reč je bila o luksuznoj vili vrednoj skoro dva miliona evra u jednom evropskom mondenskom zimovalištu. Vilu je bivši hrvatski šampion, čovek blizak režimu Franje Tuđmana, kupio novcem pozajmljenim od biznismenovog oca. Bili su bliski prijatelji. Posle smrti starog biznismena, vila se našla u ostavinskoj raspravi, ali šampion nije imao nameru da je se odrekne. Sin je bio prinuđen da se obrati sudu. I presuda je doneta. A onda su počele da stižu ucene, a potom i pretnje. Nekadašnji moćnik se, izgleda, još osećao jačim od zakona. Poruka je glasila - *zaboravi vilu. Ili se pripazi kad prelaziš ulicu.*

Novinar je bio prilično iznenađen kada je njegova matična kuća odbila da objavi priču. Poštovao je sva novinarska pravila. Imao je ispovest, službene papire, tapije, sudske presude. Čak i izjavu bivšeg hrvatskog šampiona, koji je, naravno, tvrdio da ne zna o čemu je reč. Mada mu, realno, njihovo odbijanje nije bilo sumnjivo. Pravdao ga je posvećenošću novina aktuelnim, dnevnim temama, mnogo značajnijim za prosečne čitaoce. Njegovi „junaci“ su u tom trenutku ipak bili prilično daleko od žiže interesovanja. Biznismen, uspešni sin još uspešnijeg oca, i hrvatski šampion, već prilično oronuo moćnik hrvatskog establišmenta. Ipak, nije imao nameru da odustane. Obećao je, a obećanja malo kad nije ispunjavao. Odlučio je da priču ponudi nekoj od drugih beogradskih redakcija u kojima je imao poznanike i prijatelje.

Prvo je stigla sms poruka.

„Pametnije je da zaboraviš šta si čuo. Pozdravi mlađu sestru.“

Sada je bio još sigurniji u svoju odluku. Priču je morao da objavi po svaku cenu. Vrata beogradskih redakcija su, međutim, postala zatvorena za njega. Kolege s kojima je danima visio po kafanama nije uspevao da dobije telefonom. Sekretarice su ga elegantno skidale s vrata urednicima koje je znao godinama. Mesta na kojima su se obično okupljali zvrjala su sablasno prazna. Nešto ozbiljno nije bilo u redu. Za tvrdoglavog buntovnika s nešto talenta za novinarstvo to je bio samo signal da ne sme da odustane.

Besomučno je nastavio potragu za novinama koje imaju dovoljno hrabrosti da objave priču. Njegovi izvori iz policije u ovom slučaju pokazali su se beskorisnim. Verovao im je da nemaju pojma šta se događa i da naredba o stopiranju teksta nije došla od njih. Da se dublje pozabave za njih sasvim nevažnom pričom nisu imali ni sluha ni vremena.

Mladić, skoro dečak, u farmerkama, patikama i sasvim običnoj majici krtatkih rukava, zaustavio ga je usred Knez Mihailove i zamolio za upaljač. Dok je kopao po džepovima, mladić je mirno, i jako tiho progovorio:

- Gospodine, poruka koju sam dobio da vam prenesem glasi: „*Ovo je poslednje upozorenje. Ukoliko nastavite, posledice vam se neće svideti. Pozdravite sestru*”.

Na trenutak je zastao, a onda nastavio još tišim glasom:

- Poslušajte, gospodine, porodičan ste čovek... - mladić se okrenuo i laganim korakom nastavio ka Kalemegdanu, ostavljajući ga da stoji poput groteskne karijatide sa upaljačem u ruci koja je počela nekontrolisano da drhti.

Da, bio je porodičan čovek. Ali izazov je bio preveliki. Njegova priroda mu jednostavno nije dozvolila da se povuče. Nije moglo biti toliko strašno, tešio se. Ali, nije bio naivan. Moglo je. Bilo je leto i on je, na prečac, odlučio da porodicu pošalje kod prijatelja u Crnu Goru. Dao je sebi rok. Ako do septembra ne učini ništa, povući će se iz priče.

Ubrzo, sreća mu se osmehnula. Ako je to bila sreća. Novi tabloid, pokrenut u nevreme, početkom leta, kad se tiraži svih novina smanjuju proporcionalno visini temperature, vapijeo je za skandaloznim pričama. I, što je u ovom slučaju važnije, imao je sasvim neupućenog glavnog urednika. Početnika kome imena u priči nisu značila mnogo, ali je skandaloznih detalja u njoj bilo više nego dovoljno.

Noć pred izlazak broja nije spavao. Čekao je da mu neko javi da je štampanje u poslednjem trenutku zaustavljeno, ili nešto slično. Ujutru je poželeo da se to i dogodilo. Njegov auto, krš doduše sa desetogodišnjim ozbiljnim mukama na tehničkom pregledu ali i statusom člana porodice, bio je potpuno uništen. Na kiosku preko puta parkinga, na naslovnoj strani novog tabloida, šepurila se šokantna priča o biznismenu i bivšem šampionu. Možda je ipak vredelo. Uzeo je mobilni i okrenuo 92. Policija je napravila zapisnik i ostavila ga pored nagorele olupine sa papirom u ruci, potpuno uverenog u njihovu teoriju da su se neki klinici zaigrali, pa preterali. Da im objašnjava pozadinu, nije imao želju. A nije bilo ni svrhe.

Sutradan, biznismen mu se javio iz Italije, potpuno euforičan.

- Nemaš pojma koliko ti dugujem, prijatelju! Znaš li šta se dogodilo?

Znao je. Isto kao što je znao da njegov tekst nema nikakve veze s tim. Čista koincidencija. I da bi bilo glupo ubeđivati biznismena u to. Ali, za njega, vest o bekstvu iz zemlje bivšeg šampiona pred optužbom za kriminalno udruživanje, kao i izdavanje međunarodne poternice za njim, koju su tog jutra objavili hrvatski mediji, nije predstavljala olakšanje. Glava organizacije je privremeno uklonjena, ali njeni pipci će ostati na stend-baju dok neko drugi ne preuzme posao. Nadao se samo da trenutno imaju ozbiljnije probleme i jače

protivnike nego što je jedan beogradski novinar. I da im luksuzna vila u čuvenom ski-centru nije na vrhu prioriteta.

Italijanski biznismen srpskog porekla je, s druge strane žice, bio ubeden da je njegovim mukama kraj.

- Dolazim kroz nekoliko dana u Beograd, ne znam kako da ti se odužim za ovo. Na zimovanje u vili računaj uvek. To je delom i tvoja kuća. Čoveče, spasio si mi život...

Bilo je toliko očigledno da ga je nemoguće ubediti da nije u pravu, da se novinar nije ni potrudio.

- Dogovoreno. Dolazim već ove zime - dao je obećanje koje je bio siguran da neće ispuniti. Bio je letnje dete, i mrzeo je zimu iz dna duše. A i da nije...

Prekinuo je vezu i zaputio se u svoju omiljenu kafanu. Zastao je na vratima i bacio pogled unutra. Svi su bili tu, na svojim mestima. Samo je njegova stolica bila prazna. Izvadio je mobilni iz džepa farmerki i nazvao broj u Crnoj Gori.

- Hajde više, jeste li se zaželeli vi kuće malo? Jedva čekam da vas vidim...

Okrenuo se na vratima kafane i sa osmehom zaputio prema Knez Mihailovoj, pa dole među dorćolske sokake.

Sve je to stvar treninga

Na tada najgledaniju televiziju u Srbiji stigla je direktno s fakulteta, u paketu sa još nekoliko mladih, zgodnih, perspektivnih i ambicioznih klinki koje je odabrao lično big bos, sve i svja, bič Božji, duša i srce, kralj Sunce, alfa i omega, i sve u svemu jedan jako uspešan i moćan lik. Iako neosporno zgodna, istina je da je u tom momentu izgledala kao ružno pače među labudovima, pa je tim pre njena kasnija transformacija u ribu s ozbiljnim kvalitetima samo pokazala da je matori šmeker, kao i obično, imao bogomdani talenat da namiriše buduće zvezde.

Trpela je svašta. Od njegovog bahaćenja i beskonačno napornih savetodavnih sastanaka, preko zavisti i zlobe dragih koleginica, do podsmeha stare televizijske garde koja je bila čvrsto uverena da od njene karijere nema ništa. Čutala je, trpela i radila, sve vreme sa jasnim ciljem ispred sebe: izbrendirati se u televizijskom segmentu koji je njenim koleginicama u tom trenutku bio ispod časti. Bio je to brisani prostor koji je nameravala po svaku cenu da zauzme. Sredstva nije birala.

Upravo zbog činjenice da nije bila lepotica iz bajke, i da je toga bila više nego svesna, znala je da regularnim putevima neće daleko stići. U zemlji u kojoj se pamet navodno ceni više nego lepota, a ipak je lepota često presudna karika u lancu uspeha, putevi kojima se ređe ide obično su oni koji na cilju imaju džek-pot. Intelignetna po prirodi, vođena takvom logikom, brzo je ukapirala šta joj je činiti. Svi koji su mogli da joj pomognu bili su moćni muškarci. Sve što je trebalo da učini je da ona stekne moć nad njima. A za to postoji samo jedan pouzdan način.

Umeće je usavršavala, prirodno, sa svojim mentorom, koji je, ako ništa drugo, provereno znao da razlikuje suvi prošek od savršene oralne interpretacije. Na njemu su jata lepotica vežbala godinama. I skoro sve su dobro prošle u životu.

Ambiciozna TV zvezdica bila je dobar đak. Kako i ne bi. Svaki slobodan trenutak koristila je za trening. Svi koji su na bilo koji način mogli da joj pomognu bili su u igri. Kamermani, montažeri, reditelji, urednici, novinari... i uskoro je njena veština ušla na prestižni spisak urbanih legendi. Priče o pojedinim ženama koje je usput obradila stvorile su joj oreol neprikosnovene oralne heroine tranzicionog Beograda.

Veliku priliku je dočekala, naravno, spremna kao zapeta puška. Vreme, mesto i prilika nisu bili idealni, kao što to nikada i nisu, ali ambicija takve sitnice, je li, ne priznaje.

Bend se trudio iz petnih žila, muzika je treštala, splav je mučenički krčkao pod težinom srpske džet-seterske elite koja, by the way, nije baš mala, bila je topla letnja noć, a ona je sedela u separeu pored moćnog baje do kojeg se u regularnim uslovima dolazilo na dva načina, nikako, ili pomoću mađioničarskih trikova. Prilično je brojnu ekipu morala da odradi kako bi sebi obezbedila mesto pored malog Boga srpskog džet-seta, ali sada, kad je već bila tu, ništa nije moglo da je spreči da ostvari svoje namere. Moral, stid, granice, skrupule... sve nepoznate reči u njenom duhovnom vokabularu. Većito napaljeni baja je, takoreći odmah krenuo da vozi žuljevitim šakama po njenim golim, vretenastim butinama jedva pokrivenim fensi krpicom od par stotina evrića, šapuće joj bljuvotine na uho i naliva se maltom, sa ozbiljnim izgledima da se toliko razbije da sutradan neće znati ne samo njeno ime, nego ni svoje. Ipak, znala je da i on redovno trenira. Malo ko se seća kada ga je video potpuno treznog. Vrhunska kondicija, bez koje ne bi mogao da vlada svojim malim carstvom.

Sačekala je da žurka počnje da jenjava pod teretom hektolitara viskija, apsinta i džin tonika, i krenula u akciju tek kada se uverila da su svi paparaci ili zbrisali pre kataklizme, ili se valjaju pod stolovima sa izvesnom sutrašnjom alkoholnom amnezijom. Nekolicina preostalih džetsetera već je bila u "kobra" fazi pijanstva, bend je prešao na uspavanke uz koje se nekoliko parova mukom pridržavalo jedno za drugo, konobari su u kuhinji ždrali ostatke kanapea sa lososom i kavijarom, a dvojica telohranitelja praznog pogleda i mozga, koji su kao vojnici, što su verovatno i bili, stajali pored njihovog separea, nisu joj nimalo smetali. Uostalom, malo li je puta to radila pred publikom. Pružila je ruku ka njegovim pantalonama, otkopčala mu šlic i zagnjurila glavu između njegovih nogu. Konačno na ispitu koji je morala da položi sa desetkom. U šta nije bilo ni trunke sumnje. Sa svojim znanjem već je mogla da napiše i doktorsku disertaciju. Mislila je, doduše, da će ispit trajati nešto duže, ali profesor je očigledno bio veoma zadovoljan njenim uložnim trudom.

Već istog dana, kasno popodne, dobila je diplomu. Poziv sa tajnog broja malog Boga. Gurnula je nogu u odškrinuta vrata, i ništa ih više na svetu nije moglo zatvoriti.

Konačno je mogla da se odmori od napaljenih muškaraca i potpuno se posveti profesiji. Novi mentor nije bio preterano zahtevan, čak ni u onim kratkim vremenskim intervalima kada je boravio u Srbiji. Profesionalni hedonista znao je da kvalitet malo kad ide zajedno sa kvantitetom. U tim retkim trenucima čak je i sama počela da uživa. U međuvremenu je uspela da se izbori s televizijskim ajkulama većito gladnim novog mesa, i učvrsti svoje pozicije na televiziji s nacionalnom frekvencijom. Svoje znanje, koje se graniči s umetnošću, samo s vremena na vreme demonstrira odabranima.

Čisto treninga radi.

Zeleni šarfolin

Momak je ušetao u studio korakom oslobodioca Beograda, prigradskih naselja i zaselaka sve do Mladenovca. S njim je bila riba koja je izgledala kao da je sišla s plama bioskopa Partizan iz njegovih slavni dana. Da ga je neko samo pipnuo, pukao bi kao balon pun sujete, pa od jedinstvenog mirisa tolike količine samoljublja, onog karakterističnog koji podseća na kombinaciju višednevnog znoja i najskupljeg parfema, danima ne bi moglo da se diše. Novopečena zvezda. Zato mu niko nije ni prilazio na manje od pola metra. Znaju kamermani i studijska ekipa da je taština zarazna i neizlečiva bolest. Nagledali se. Ali kinte treba. A nekada velika televizija na ivici provalije, honorari bedni, tezga kad naleti. Zato im je i snimanje spota za dvometraša s glasom pubertetije došlo kao poručeno. Sitna kinta noćnom čuvaru, studio koji ioako zvrji prazan, kamere koje više nikom nisu mogle da se uvale ni na kompenzaciju, škiljavi reflektori i olovna rasveta, dva sata posla... i svima lepo. Frajer za spot, ekipa nedelju dana bančenja u kafani preko puta. Pošten dil. Sve po pe-esu.

Nadobudni rmpalija došapnuo je nešto devojci pored sebe, stao nasred studija u revolveraškom stavu i podvrismo:

- Hajde, radimo, šta se čeka?!

Čupavi glavni kameraman, scenarista, reditelj, bivši snimateljski vunderkind, teški alkoholičar, čovek koji je nabacio tezgu i, uopšte, generalni krivac za ovaj katastrofični plan doteturao se do njega i prijateljski ga uhvatio za nadlakticu.

- Čekaj, prijatelju, ne ide to baš tako, moramo da namestimo svetlo, rešimo kadrove, postavimo filtere... - nije stigao da završi rečenicu, istina, i trajala bi do jutra najverovatnije, a način na koji ga je bahati gorostas s gađenjem odgurnuo od sebe ostatku kipe bio je jasan signal da će biti nekog pičvajza.

- Boli me k... Što se niste spremili na vreme?! Nisam vam ja neka veverica da mi prodajete te fore! - zapenio je baja.

Psujući sebi u bradu, kamerman se odvuкао nazad do svoje kamere i jedva razumljivim glasom doviknuo režiji:

„Puštaj plej-bek! Idemo!”

Melodija koja je krenula za većinu u studiju bila je hitična taman toliko da pospeši varenje posle teškog prežderavanja, ali posao je, jebiga, posao. Ne možeš uvek da biraš.

- Stop! Rez! Idemo ponovo - čupavi komandant parade izdao je naredbu, ali onog trenutka kad je muzika prestala niko više nije gledao u njega. Uz zvuk kao iz ovlaš zatvorene česme, ispod jedne od kamera širila se bara, koja se povećavala svakog sekunda. Mladić koji je stajao za tom kamerom odskočio je kao oparen.

- E, do k... Isčure šarfolin! Sklanjajte se! Nemoj da je neko slučajno stao u baru!

Za trenutak je zavládala tišina kao na groblju pred prve petlove, a onda su glasovi počeli da se mešaju.

- Au, ode sve u propast...

- E, baš smo baksuzi! Gde baš sad...

- Znao sam, krševi su to, i moja samo što ne propiša...

Dvometraš je i dalje stajao na sredini studija, zbunjen kao kurati Marsovac na benzinskoj pumpi.

- Šta... šta je to bilo... Šta se desilo?

Klinac koji je digao dževu nastavio je da dramí.

- Pa to je, bre, šarfolin. Šar-fo-lin! Bez njega kamere neće da rade. Niks. Kaput. Gotovo.

Kamerman, reditelj je ponovo preuzeo banku, frfljajući očinski kao da drži vakelu neposlušnom klincu.

- Vidiš, momčino, to je jedna mnogo opasna tečnost, otrovna, i to ti je kao gorivo za kamere. Kad krene da curi, nema spasa... A naše kamere nisu baš u cvetu mladosti, i sad ako ne budemo mogli da ih napunimo šarfolinom, onda...

Pevač je splasnuo kao balon i potpuno pogubljen, ne shvatajući o čemu govore, stajao nasred studija i panično vrteo glavom, gledajući čas u jednog, čas u drugog kamermana. A onda mu je izletela najgora rečenica koju je mogao da izgovori u tom trenutku:

- Mogu li ja nekako da pomognem?

Tačno su to čekali.

- Pa sad ti to jedini i možeš. Došao si kolima, pretpostavljam?

Pevač je zbunjeno potvrdio, a kamerman je nastavio:

- Moraš da odeš do apoteke kod Železničke stanice, ona jedina radi u ovo doba noći, i da kupiš litar šarfolina. Ali, molim te, obavezno zeleni. Nikako plavi. Od njega kamera može da zarđa.

Ekípa se s mukom suzdržavala da ne eksplodira od smeħa.

- Vidi - nastavio je nemilosrdno kamerman - nemoj da ti uvale

onaj domaći. Traži da obavezno bude original japanski, soni... I požuri ako imaš nameru da završimo posao noćas.

Buduća zvezda u pokušaju, još sasvim nesvestan šta ga je snašlo, odvažio se da postavi još jedno samoubistveno pitanje.

- A... koliko košta taj... kako ste rekli... šarfolin? Hoće li mi 300 evra biti dovoljno, samo toliko imam kod sebe?

Sada je već bilo kasno da zajebancija je morala da se nastavi.

- Ne brini, nije to mnogo skupo, mislim da ćeš imati dovoljno. Samo požuri...

Pevač je zgrabio za ruku svoju isplakatiranu pratilju, i skoro trčećim korakom izleteo iz studija. U pravom momentu, jer je kameramanu upravo popustila kočnica. Počeo je da urla od smeha, a za sekund su mu se pridružili svi ostali iz ekipe.

- Matori, ajde da palimo, da nas ovaj moron ne pobije sve na gomili kad se vrati - mladić koji je započeo spektakl jedva je uspevao da sastavi rečenicu između napada smeha.

- A šta ćemo sa spotom, treba da mu uzmemo kintu - jedan od novajlnija u ekipi pokušao je da bude racionalan.

- Ma, zajebi kintu, ovo je vredelo više od njegovih pišljivih evrića. Biće drugih tezgi, ali ovakvih bolida teško.

Ekipa je na brzinu pogasila kamere i rasvetu, i uskoro je studio ostao u potpunom mraku.

Portir u zgradi nekada jedne od najgledanijih televizija pričao je kasnije da je te noći bio već viđen za srčani udar od smeha. Pevač se, pola sata pošto je ekipa zbrisala, pojavio na ulazu urlajući iz sveg glasa, dok je iza njega skrušeno stajala devojka u miniću, plava ali ne i preglupa, pokušavajući da sakrije sarkastičan osmeh.

- Gde su?! Gde su ti prevaranti?! Šarfolin! Daću im ja šarfolin! Pobiću ih sve kad ih nađem! Otvaraj! Otvaraj ta vrata ili...

Patrola policije iz obližnje stanice, koju je čuvar dmah pozvao, stigla je za samo nekoliko minuta.

- O, pa vi ste onaj pevač, je 1' tako...? U čemu je problem, gospodine? Aha, šarfolin kažete... A šta je to šarfolin?

Srpska Eva Peron

*I*znenada, iz čistog mira, bacila se na kolena, i uz histeričan plač zagnjurila glavu u njegovo krilo.

- Dušo, spasi me! Ovaj čovek hoće da me uništi!

Direktor i glavni i odgovorni urednik perspektivnog tabloidnog nedeljnika su se zgledali u čudu. Tek nešto manje šokirani od krupnog gospodina u tamnom elegantnom odelu u čije je medunožje prsata zvezdica zarila glavu.

- Dušo... - dopiralo je jecanje iz predela njegovog šlica - on je zao, on hoće mene da uništi! To je njegov životni cilj! Brani me, dušo...

Gospodin u odelu je lagano crveneo, a dva čoveka s druge strane stola s mukom su se suzdržavala da ne punku od smeha. Što, opet, ne bi bilo preterano pametno. Jer, gospodin u čijem je krilu ridala estradna kraljica silikona u tom momentu je bio prilično moćan. Ne toliko i tako da bi se zabrinuli za glavu na ramenima, ali dovoljno da im pokvari većinu budućih poslova. A to je skoro isto. Uostalom, njegova firma je bila odličan oglašivač. Trebalo je misliti i na dvadesetak ljudi koje te novine suvim hlebom hrane. Zato su ćutali, grizli jezik, i čekali razvoj tragikomedije koja im se odvijala pred očima. Pomalo tužni. Jer su znali da ovu priču, koja bi prodala tiraž do neba, neće smeti da objave.

Pevačicu je bilo skoro nemoguće zaustaviti. Bujica kletvi i uvreda koju je sipala mumlajući između njegovih nogu rasla je brzinom marke u doba hiperinflacije, a boja gospodinovog lica istim tempom se menjala iz „neprijatno-mi-je ružičasate" u „besan-sam-kao-ris jarko crvenu". U jednom momentu mu je prekipelo. Međutim, umesto da eksplodira u naletu adrenalina kao svaki normalan izblamirani muž, on joj je samo nežno podigao glavu.

- Ne nerviraj se, dušice. Sredićemo sve. Siguran sam da čovek nije imao loše namere, vidiš da su ljudi korektni...

Nije stigao da završi. Ciknula je kao da joj je zabo usoljeni nož u

ranu i zavrteo ga dva-tri puta.

- Nemaš ti pojma! On mene hoće da u-ni-šti! Uništi! Je l' ti jasno?! - uprla je prstom u urednika, koji je u potpunoj nirvani sedeo udobno zavaljen, s mislima već na naslovnoj strani narednog broja. - Kako možeš normalno da pričaš s njima kad znaš da me mrze iz dna duše? Pa, nisam ja tamo neka kamenjarka sa Ibarske magistrale da o meni objavljuju takve tekstove. Dušo, reci im da me puste na miru, molim te! Zabrani im da me diraju - posle napada jarosti, diva se ponovo raspekmezila, a glava joj je opet završila na starom mestu.

Gospodin je samo slegao ramenima i obratio se dvojici ljudi koji su, kao na sahrani poslednjih iluzija koje su imali o prsatoj zvezdici, sedeli glumatajući da nisu odatle, samo su slučajno tu, čekaju voz za Budimpeštu.

- Gospodo, ja sam potpuno svestan o čemu je ovde reč - počeo je, i zahvaljujući mučeničkom položaju u kojem je bila, uspeo da od nje sakrije izraz lica „razumite me, ako boga znate“. - Mislim da ova situacija mora da se reši. Evo, predlažem primirje. Vi joj, kao znak dobre volje, dajte naslovnu stranu i veliki intervju s novim slikama u sledećem broju, a ja obećavam da ćete ubuduće imati sve ekskluzive koji se tiču njene karijere. Eto, mislim da je poštena ponuda. Naravno, moja firma ostaje vaš redovni oglašivač.

Direktor i urednik su se pogledali, još sa svojim „nije mi ništa“ maskama na licu, i skoro neprimetno jedan drugom klimnuli glavom. I silikonska diva je prestala da jeca, iščekujući odgovor.

- Okej... - progovorio je direktor, teškim naporom jedva uspevajući da suzbije navalu smeha koja mu je dolazila iz stomaka. - Nisam siguran da je situacija baš zahtevala ovakvu vrstu sastanka, ali dobro... Ponavljam da u našim tekstovima nije bilo ništa neistinito...

- Dobro, dobro - prekinuo ga je gospodin. - Hajde da ne ulazimo u to; evo, zakopali smo ratne sekire, i mislim da možemo da nastavimo u prijateljskom tonu.

Urednik, koji je do tada ćutao i ispod stola se snažno štipao za butinu kako bi ostao ozbiljan i pribran, ipak nije izdržao zatvorenih usta, kao što su se on i direktor dogovorili pre sastanka.

- Ja samo imam potrebu da kažem - počeo je mrtvim ozbiljnim glasom - da ću, u skladu s novonastalom situacijom, ozbiljno razmotriti svoje životne ciljeve, pa ako među njima slučajno pronađem neku skrivenu potrebu da uništavam druge ljude, razmisliću duboko o tom porivu i potruditi se da... - direktoru je trebalo nekoliko sekundi da shvati kuda njegov monolog vodi, i brže-bolje mu je upao u reč.

- Dobro, sjajno, dakle sve smo se dogovorili, počinjemo novu, lepu

saradnju...

Gospodin u elegantnom odelu preko puta njih netremice je gledao u urednika, kao da očekuje da nastavi gde je stao, s nestašnim poluosmehom koji je jasno govorio da mu je na neki način prosto krivo što nije čuo završnicu. Okrenuo je glavu prema svojoj dragoj, čiji je blaženi osmeh pod razmazanom šminkom svoj trojici značio da je razumela samo ono što je i trebalo da razume.

Njegov uljudni poziv za zajednički ručak odbili su pravdajući se rokovima u kojima treba završiti novi broj. Direktor nije mogao da izdrži čak ni da stignu do službenog automobila.

- Ti nisi normalan! Zamalo da sve upropastiš! On je, bre, mudo. Mudo! Da te nisam prekinuo... - zastao je, a onda počeo da se smeje kao pomahnitao. - Ti si lud! Ti si definitivno lud... Zato i volim da radim s tobom... Hajde, idemo negde na piće...

Nekoliko meseci kasnije silikonska diva na početku silazne putanje, koja je u međuvremenu uspela da od sebe otera čoveka koji ju je, osim što joj je omogućio da stigne do estradnog vrha, zaista i voleo, nazvala je urednika.

- Hej, čao... Hoćeš li da radiš za mene? Imam super ideju. Da napravimo od mene srpsku Evitu Peron. Znaš ono, ja delim deci poklone, pa mašem sa balkona, a svi me slikaju... Ha? Šta misliš? Biće dobra lova, ne brini...

Razmišljao je o njenoj ponudi puna tri deseta dela sekunde.

- Ne mogu, izvini, molim te... Još radim na definisanju svojih životnih ciljeva.

Žena njegovih snova

U jednoj zapadnoj zemlji gde porno zvezde nisu baš svakodnevna pojava ona je Super Porno Star. Njene slike su na naslovnim stranicama brojnih časopisa specijalizovanih za filmsku porno produkciju, ali i na onima koji spadaju u takozvani mejnstrim.

Pri tome, prelepa brineta nije morala da se pojavljuje u stotinama porno filmova da bi postigla takav uspeh. Zapravo, pojavila se u „samo“ tri pornića, ali i to je bilo dovoljno da muškarci potpuno odlepe za njenim izvajanim telom i specifičnom tetovažom na donjem delu stomaka. I to nije sve po čemu je lepotica istočnjačkih crta lica postala poznata. Jedna od neverovatnijih stvari u njenoj karijeri je činjenica da je porno filmove snimala isključivo sa drugim devojkama i svojim dugogodišnjim dečkom, ljubavlju iz srednje škole. Nažalost, taj detalj iz njene biografije mnogi su propustili.

Kada se delom beogradske čaršije pročulo da egzotična lepotica stiže u srpsku prestonicu kako bi snimila novi film, brojni domaći poštovaoci njenog lika i dela su se uzбудili, što je negde i normalno kad je reč o porno zvezdi. To joj je posao, uostalom. Da ih uzbuditi. Dakle, uzbudili su se, ali bez nekih velikih pretenzija. Ljubitelji porno filmova nisu, barem se tako priča, ljudi od akcije. Izuzetaka, prirodno, uvek ima. Kao što je, u ovom slučaju, bio poznati košarkaš šampionske ekipe. On je rešio da nešto i preduzme. Zaljubio se čovek. U dugim noćima karantina pred važne utakmice.

Ekipa filma smestila se u Hajat, gde drugde, i prionula na posao. Kao i mladi košarkaš. I dok se junakinja njegovih mokrih snova valjala po krevetima s baldahinima u iznajmljenoj kući na Bežanijskoj kosi, on je sprovodio svoj plan. Sa srpskim koproducentom lako se dogovorio da ekipa filma dođe na njegovu privatnu zabavu, ipak je on neko i nešto u ovom gradu, a on je zauzvrat obećao besplatne usluge najboljeg spa-centra u gradu za potrebe snimanja; njegova dobra drugarica ima neku kombinaciju, o

čemu, naravno, inostrani producent ne treba da zna ništa. Posao je sklopljen kao od šale.

Žurka u velelepnoj vili, koju je za tu priliku pozajmio od jednog od klupskih sponzora, tek se zagrevala kad se na vratima pojavila porno zvezda, u pratnji producenta i nekoliko tipova za koje je bilo nemoguće odrediti da li su glumci, bodigardovi, kamermani ili slučajni prolaznici koje je, poput frulaša iz Hamelina, opčinjene povela za sobom. Jer, izgledala je spektakularno. Jednostavna, mala, bela, gotovo providna haljinica, ispod koje nije imala ništa osim čuvene tetovaže, i jednostavne, takođe bele sandalice. Dakle, ništa specijalno. Ali ultraprovokativno.

Zabalavio je čim ju je ugledao. To je to. Ispunjenje njegovog velikog sna. Tu, na vratima. Nadohvat ruke. Skoro pa rešena stvar.

Otro je znojave dlanove u nogavice novih lanenih pantalona i upoznao se s njom, vrlo kurtoazno joj očima jasno stavljajući do znanja da bi je najradije povalio tu pred svima, nasred tog ogromnog predvorja s kristalnim lusterom i hrastovim parketom visokog sjaja. U planu mu je ipak bilo nešto drugo. Odveo je goste do ovalne, centralne prostorije, u kojoj se ekipa već ludo zabavljala, a njoj na lošem engleskom predložio da s njim krene u razgledanje vile. Pogledala je prema producentu, koji je klimnuo glavom u stilu „to je moj čovek“, a potom i prema jednom od mladića s kojima je došla. On joj se samo blago nasmešio.

Pustio ju je da stepenicama hoda ispred njega, kako bi mogao da se divi njenoj savršenoj guzi, i već je u glavi stvorio sliku čija je praktična realizacija trebalo da se dogodi kroz nekoliko minuta. Sa usiljenim osmehom otvarao joj je jedna po jedna vrata soba na spratu, kiteći se tuđim perjem bez trunke griže savesti. Konačno, stigli su i do širokih, belih dvokrilnih vrata, koja je pred njom otvorio teatralno kao propali ceremonijal-majstor vrata lokalne birtije. Blagonakloni osmeh joj se zaledio na usnama. Na zidovima ogromne sobe, sa krevetom sa baldahinom na samoj sredini, doslovno su se nizali ogromni plazma ekrani sa scenama iz njenih filmova. U sva četiri ugla sobe nalazila se po kamera, profesionalna rasveta je blještala, a jedan kamerman je udobno zavaljen sedeo u fotelji privučenoj nadomak kreveta.

- Vidite, ja sam u Srbiji velika sportska zvezda i vaš sam veliki obožavalac - naslonio je svoje ogromne šake na njena razgloličena ramena i ponovo počeo da zamuckuje na engleskom. - Bila bi mi čast da sa mnom snimate jednu scenu, samo jednu, nekoliko minuta... Obećavam da trake sa tim snimkom neće izaći iz ove kuće.

Gledala ga je praznim pogledom, a onda su joj se usne razvukle u uvežbani osmeh. Spustila je jednu bretelu na svojoj haljinici, a

kamere su kao po komandi zazujale u istom trenutku. Pružila je ruke ka njemu i počela da mu otkopčava košulju. Stigla je do pojasa, raskopčala mu kaiš, a onda se izmakla jedan korak i rukom mu dala znak da se skine do kraja. Poslušao je kao hipnotisan, i za tren je pred njom stajao potpuno nag, sa luđačkom željom u očima i među preponama, iščekujući njen naredni potez. Devojka ga je lagano odmerila od glave do pete, a zatim brzim i preciznim pokretom zarila vrh svojih belih sandalica u njegovo međunožje. Još dok je padao, okrenula se, vratila bretelu na mesto, i laganim hodom krenula ka vratima. Negde u pozadini njegovog urlika, i njenog dahtanja s plazma ekrana, kamere su i dalje tiho zujale.

Sišla je niz stepenice lagano i provokativno, kao Skarlet O'Hara za 18 plus, i samo pogledom stavila do znanja svojim pratiocima da je vreme da se krene. Prišla je srpskom producentu, nasmešila mu se i odvalila mu takvu šamarčinu da se i pored glasne muzike polovina prisutnih okrenula na taj zvuk. Graciozno je odšetala do jednog od mladića, koji je već stajao na vratima, uhvatila ga za ruku i izvela u vrelu beogradsku noć.

Snimanje filma sutradan je prekinuto, ugovor otkazan, a ekipa se prvim avionom vratila u svoju zemlju. Sve kasete koje su kamermani tog dana koristili košarkaš je otkupio za više nego pristojnu sumu. Njihovo ćutanje nije uspeo.

Fensi vanzemaljac sa pijace Đeram

Frajer u belom odelu izgledao je kao da ga je neko letećim tanjirom spustio na štrokavu beogradsku kaldrmu. Visok i tamnopus, sa kratkom negovanom bradicom, i u skupim elegantnim cipelama, sa džakom crvene paprike prebačenim preko leđa, probijajući se kroz prolaz između tezgi na pijaci Đeram delovao je kao zalutali fensi vanzemaljac u nekoj niskobudžetnoj SF sapunici čiji se scenarista prošle noći zapio kao kljuse.

Pored njega je sitnim korakom štrikala crnokosa lepotica, malopre sišla sa naslovne strane nekog modnog magazina. Na visokim štiklama i u kratkoj suknji kariranog dezena, noge su joj izgledale kao doterane u fotošopu, a duga, zift crna kosa i gradska trojka u tesnoj majičici činili su od nje metu za uzdahe sredovećnih muškaraca sa cegerima u rukama i gundavim oštrokondžama koje idu korak ispred njih, u nedeljno prepodne na Đermu. I nekih malo mlađih, realno. Zapravo, bili su savršen par.

- Ne znam, mislim da ga nikad nisam video, ko je to? - suvonjavi mladić je gledao prema atraktivnom paru koji se udaljavao probijajući se kroz gužvu prema izlazu iz pijace.

- Kako i da ga prepoznaš kad bleneš u njene noge kao pavijan - devojka pored njega je bila ljuta kao puška. - Kako ne znaš ko je? Čitaš li ti novine uopšte? To je onaj čuveni dizajner, ne mogu sad da se setim kako se zove, znaš onaj što pravi one luđačke stvari... - ne prestajući da priča, devojka ga je prosto vukla za njima.

- Nemam pojma koji ti je taj, ali ne gledam u tu devojku zbog nogu nego zato što je poznajem. To je moja školska iz Čačka.

- Daj, nemoj da me zezaš, otkud devojka iz Čačka sa takvim likom... Znaš li ti, bre, kakva je on faca? Svetska.

- A šta ta svetska faca radi na beogradskoj pijaci, majke ti? Kupuje paprike? Ma, hajde...

Za to vreme gospodin u belom odelu i devojka stigli su do

parkinga. Ona je prišla natrulom crvenom jugiću, otvorila gepek, i on je sa lakoćom u njega ubacio džak. Nehajno je rukom otresao prašinu s ramena, kao da mu je maločas sletela neka mušica a ne prljavi džak od tridesetak kilograma, a zatim se uz malo muke uvukao na suvozačko sedište.

- Čačanske tablice, šta sam ti rekao! - mladić je bio oduševljen čak i mogućnošću da barem jednom bude u pravu.

- Ne, tu nešto ne valja... Stvarno, otkud on na pijaci, i još nosi paprike, i vozi se jugom, i šeta onakvu kalašтуру... Možda ipak nije on... Znam! - devojka je oduševljeno poskočila, a stara seljanka za tezgom sa sirom i jajima zavrtila je glavom sa mešavinom neverice i simpatije. - Imam jednog poznanika, novinara. Davala sam mu neke informacije kad mu je trebalo. Ako neko zna šta se tu stvarno dešava, onda je to on. Prosto ne mogu da verujem, sad ću da ga pozovem...

- Čekaj malo, nedelja je, rano je još, možda čovek spava... - ali bilo je kasno, devojka je već okretala broj.

- Hej, ćao, ja sam... Nisam te valjda probudila? Joj, izvini, molim te, ali možeš li da dođeš da popijemo kafu. Ma, tu, u Bulevaru, blizu ti je... Moram da ti pričam nešto... Ne, ne mogu telefonom... Za pola sata? Ok, vidimo se.

U malom kafiću podno Đerma gledali su u novinara preko minijaturnog okruglog stola kao u mesiju koji treba da im otkrije najveću životnu istinu.

- Zbog toga si me zvala? Pa ti stvarno nisi normalna! Izvini, družo, ali moram ovo da joj kažem - još bunovan od sna, novinar je ispijao svoju prvu jutarnju, duplu crnu bez šećera. - Pa nisi, bre, videla vanzemaljca, majku mu... Uh... znao sam da ćeš kad-tad da mi naplatiš sve one tvoje priče... - ukapirao je da postoji šansa da ode predaleko, pa je začutao, i otpio još jedan dug gutljaj kafe.

- Okej, ovako... Jeste, to je on. Došao je pre nekoliko nedelja da za jednog našeg biznismena uradi enterijer njegovog novog restorana. Ne znam cifru, stvarno, ali dobra je kinta, sigurno. A ona je bila jedna od asistentkinja pomenutog biznismena. Tačno, iz Čačka je, ali je završila faks negde preko, u Americi čini mi se, i došla je na praksu u njegovu firmu. I... ništa. Čovek se zatelebao kao mlad tetreb, a ni ona nije ostala ravnodušna na njegov šarm, a bogami ni na bankovni račun. I biznismenu je ta njihova kombinacija došla kao poručena, jer je ovaj umesto planiranih mesec dana ostao pola godine, i uradio mu dizajn za neke silne proizvode. Još kad ga je mala prvi put odvela kod svojih u Čačak, na slavu, onako pravu domaćinsku, tip je doslovno odlepio. Odvalio se od svih onih njihovih domaćih kulinarskih perverzija, a na šljivku se navukao kao dete na čokoladu. Čujem da čak razmišlja da se zauvek preseli u Srbiju. Samo što, čini mi se, to

neće ići tako lako. Mislim da mlada dama ima malo drugačije planove. Uvek je pričala kako želi da se vrati u L.A. i živi tamo. Uostalom, videćemo uskoro, čujem da je svadba već zakazana. Ali, ako joj je stvarno teglio džak paprika po Đermu, onda je carica, definitivno...

Devojka je egzaltirano buljila u novinara s druge strane stola, sa sjajem u očima kakav imaju samo gradske šmizle žestoko navučene na tračericu, dok je momak pored nje, očigledno iz neke druge priče, u neverici vrteo glavom.

Novinar je zastao, otpio još gutljaj kafe i zapalio novu cigaretu.

- Mada - nastavio je - kad malo bolje razmislim, možda se ništa od toga u stvari i nije dogodilo. Znaš, probudila si me u nedelju rano ujutru, tad nisam baš sasvim uračunljiv - nasmejao se, izvadio iz zadnjeg džepa dvesta kinti, bacio ih na sto i za tren se našao na vratima kafića. Još držeći poluotvorena vrata, okrenuo se na momenat ka njima.

- Javite mi ako ih opet vidite, da pošaljem paparaca.

Podrum ultimativnog hitmejkera

Kada se pojavio na vratima sobe, čaša sa šampanjcem joj je ispala iz ruke. Sletela je na bogati persijski tepih kao na usporenom filmu, odskočila tek koji milimetar, a zlatna tečnost se razlila po njemu ne ostavljajući gotovo nikakav trag. Gledala je u njega kao hipnotisana dok joj je lagano, opušteno i iritirajuće samouvereno prilazio u crnoj sveštencičkoj odori.

Teško je to izračunati, ali delila je zajednički san sa otprilike jedanaestmilijonatristasedamdesetdevetihiljadaosamstotinadvadesetri žene iz čitave bivše domovine. Nekoliko stotina hiljada više-manje. I, za razliku od većine, imala je i dodatni motiv, osim puke ženske opčinjenosti. Počinjala je karijeru. Pri tome, znala je za nekoliko njih čija je zvezda bljesnula koordinirano sa trenutkom uskakanja u njegov krevet. Što se bljesak nije pretvorio u trajni sjaj, same su krive. Njoj se to neće dogoditi. Čvrsto je sebi obećala.

Da nije, pitanje je kako bi preživela njegovu ličnu gardu, čiju je krevetsku selekciju morala da prođe pre nego što je dobila priliku da se sretne s njim. PR njegove izdavačke kuće, roud menadžer, direktor diskografije, generalni menadžer, kum... Tešila se da je barem legenda o kralju i njegovim test-vozačima o kojoj je dugo slušala potpuno istinita. Doduše, seks u zamenu za uslugu nikad joj nije bio stran, pa je i to poniženje shvatila kao dobru poslovnu investiciju. Pomirila se sa tim odavno. Robna razmena. Osnova srpskih društvenih odnosa.

Čak joj nije smetala ni činjenica što mu je privedena maltene kao poslovna pratnja. Jer, uprkos tome, ophodio se prema njoj kao prema princezi, koristeći sve one sitne muške šmekerske fore i fazone, tako da je već do kraja večere, koju je sam pripremio u maloj ali sajberopremljenoj kuhinjici, bila prosto opčinjena njime. Govorio je sto na sat, delio joj komplimente šakom i kapom, zavodio, šarmantno prepričavao doživljaje sa putovanja po svetu, lomio se oko nje kao da

mu je zaista stalo. Nije se često nalazila u toj ulozi, i nije mogla da sakrije zbunjenost. Obično je ona bila ta koja ugada. Mada ni u jednom momentu nije sumnjala da će se uloge promeniti, uživala je svakim delom svog bića.

Njegov tihi, čak bojažljivi predlog da pređu u saunu dočekala je potpuno spremna. I više od toga. U tom trenutku mogao je od nje da traži i da prenese kilo kokaina preko Kelebije, pristala bi bez trunke razmišljanja. Bila je sigurna da je došao trenutak da se konačno uveri u istinitost legende o ljubavniku sa kojim malo ko može da se poredi. Ali nije bila u pravu. Ostavio ju je da se sama pripremi za saunu, a on se nakratko izgubio, da bi se pojavio već umotan u snežnobeli peškir i sa dve čaše šampanjca u rukama. Nije ni pokušao da joj priđe. Naslonio se leđima na zid i odlutao negde daleko. Delilo ih je pola metra drvene klupe i milioni svetlosnih godina. Imala je očajničku potrebu da zbaci peškir sa sebe i doslovno skoči na njega, ali je, nekako, znala da to ne bi bila pametna odluka, iako joj je utroba već žestoko pulsirala od nadolazeće želje. Pola sata kasnije, tek što je pomislila da će, ukoliko se uskoro ništa ne dogodi, iskočiti iz sopstvene kože, on je ustao i nežno je poljubio u obraz.

- Hoćeš li, molim te, da me sačekaš u spavaćoj sobi, to su ti druga vrata desno - glas mu je zvučao sasvim drugačije. Tako da, čak i da je želela, nije mogla da ga odbije.

Nije obraćao pažnju na prosuti šampanjac. Dobacio joj je svežanj odeće koji je držao preko ruke i naredio:

- Obuci ovo! U drugoj ruci klatio mu se kratki upleteni kožni bič, sa tri metalne kuglice na vrhu.

Naravno, bilo je kasno da se pokaje. Stajao je mirno pored vrata i pažljivo gledao kako oblači mantiju na golo telo.

- Dođi sad - grubo ju je uhvatio za mišicu i gurnuo prema vratima u zidu koja, dobro zamaskirana, do tada nije primetila.

Spustili su se niz tridesetak stepenica, a od prizora koji ju je dočekao na njihovom dnu krv joj se zaledila u venama. Goli, memljivi zidovi, i starinske drvene naprave kakve je do tada videla samo u filmovima strave i užasa rekli su joj sve. Ali, nazad se nije moglo.

Tih nekoliko sati u podrumu prelepe vile na elitnoj lokaciji za mladu pevačicu su bili lekcija koju nikada neće zaboraviti. Do tada apsolutno spremna na sve kako bi stigla do slave i našla se pod svetlima reflektora, na izvesno vreme povukla se u ilegalu, a kada se vratila u javni život, nije više bila ona stara. O svom privremenom povlačenju nikome ništa nije govorila, pa čak ni njeni najbliži nisu znali celu istinu. Od menadžera velike zvezde dobila je nekoliko ponuda da joj ultimativni hitmejker napiše pesmu koja će joj otvoriti sva estradna vrata, ali sve ih je glatko odbila. I dalje pokušava da

pronađe svoju prečicu do uspeha, ali cena koju je sada spremna da plati daleko je niža nego ranije. Suludo, ali često je pomišljala da na neki način treba da mu kaže hvala. Dostojanstvo nikada pre toga nije imala.

Ona bakterija

Devojka je bila mrtva ozbiljna. Kako to sada sarkastično zvuči.

- To je neka greška, naravno... Zar ne?

Gledala je u majku, koja je gledala u lekara, koji je gledao u papir ispred sebe. Onda je i ona pogledala u lekara, koji i dalje nije pokazivao nameru da dignu pogled. Ali je ipak progovorio.

- Ne, gospođice, nažalost, ne šalim se. Proverili smo nekoliko puta. U vašem brisu pronađene su bakterije koje se razvijaju isključivo na... kako da kažem, mrtvim osobama. Leševima... I nema sumnje da su vam prenete seksualnim putem...

Jedan od najboljih beogradskih ginekologa i sam je bio šokiran. Jedna od najpromiskuitetnijih beogradskih sponzoruša bila je šokirana takođe. Njena majka, jedna od malobrojnih preostalih pravih beogradskih dama, pala je u nesvest.

Iako se prvi put u karijeri sreo sa ovakvim slučajem, lekar je znao šta treba da radi. Malo vode po licu i dva-tri blaga šamara bili su dovoljni za majku. Onda je pozvao policiju. Potom se vratio za svoj sto i počeo da ispisuje recept. Crvene fleke na devojčinom licu su se širile.

Gospoda inspektori su bili nežni prema njoj. Jednog od njih je poznavala. Dovoljno da mu vidi paničan strah u očima. Drugi joj nisu prilazili na bliže od metar. Nosili su gumene, hirurške rukavice. Pancire nisu. Gas-maske bi rado. Ali ih je bilo sramota. A i nisu imali naređenje za to. Papir koji su joj dali da napiše imena svih muškaraca sa kojima je bila u poslednjih godinu dana isprskali su nekakvim sprejom. Kada im je tražila novi jer više nije moglo da stane, uspaničili su se. Na kraju je okrenula papir i počela da piše s druge strane. Jedva je bilo dovoljno.

Realno, osećala se prilično loše. Uplašena, zbunjena, ispijena od nespavanja, sa potmulom glavoboljom i zabrinjavajućim flekama koje su joj se širile po licu i telu. Ipak se nasmejala. Njihova reakcija na

imena koja je napisala na papiru bila je urnebesno zabavna. Nije ni sumnjala da će biti drugačije.

Bila je to jedna od najpipavijih racija koje su ikad obavljene na ovim prostorima. U rangu državne tajne. Obavljena neverovatnim kanalima. Osumnjičenima se išlo na noge. U njihove kabinete. U njihove restorane. U njihove redakcije. U njihove trening centre. U njihove vikendice. Dozlaboga pažljivo. Istina, zadatak je bio više nego neprijatan. A reakcije onih koje su ispitivali nepredvidive. Više od trideset najuglednijih srpskih biznismena, političara, sportista, TVlica, advokata, muzičara... Svima je morala da se kaže istina. I ne samo to. Da se urade testovi. Na onu bakteriju.

Konačno, krug se suzio na nekoliko njenih „stalnih“ veza. Tri, zapravo. Lokalnog džabalebaroš, poznatog fudbalera i tatinog sina. Nadali su se da nije taj treći. Badava. Bio je upravo on. Besni klinac moćnog oca. Njihovog bivšeg kolege. Koga su znali od pelena. Srce malo.

Hapšenja su, naravno, prošla u tišini. Upravnik mrtvačnice, dva lekara, dva patologa, jedan noćni čuvar... Nekoliko policajaca premešteno je u Vukojebine donje. Tatin sin je, naravno, hitno otputovao na duži odmor na Majorci, u Marbelji ili tako negde. U novinama su se pojavile samo neke šture, nejasne vesti. O n.n. mladiću s bolesnim sklonostima. Novine koje obično nemilosrdno gaze po opasnim temama, ćutale su kao zalivene. Ništa se nije dogodilo.

A devojka? Fizički se oporavila. Kažu njene prijateljice. Koje imaju privilegiju da je ponekad posete. U jednoj ustanovi zatvorenog tipa u srcu Srbije.

Projekat s greškom

Kada se talentovani fudbaler oženio, posle samo nekoliko sjajno odigranih utakmica u dresu jednog od dva najbolja tima u Beogradu, Srbiji i ostatku vasiona, mediji i ljubitelji fudbala bili su zaprepašćeni. Bolje upućeni, međutim, znali su da je samo urađena jedna od faza kontrole nad talentovanim sportistima koja se primenjivala još u Brozovoj Jugoslaviji. Mladim, neobuzdanim i neiživljenim talentima, kao što su obično svi koji preko noći postanu zvezde, po kratkom postupku se nameštaju iskusne devojke zrele za udaju. Jer, miran, porodični život je ono što trenerima i menadžerima odgovara. Nema noćnih ludovanja, nema jurenja sojki po splavovima, nema divljanja besnim automobilima. Samo kuća, trening, kuća. Red, rad i disciplina.

Njemu su odabrali zdravu, jedru seljančicu, lepu kao lutka, pitomu i poslušnu, baš onakvu kakvu bi neiskusni momak poželeo.

Uskoro je rođeni golgeter postao i ponosni tata, pa su svi u klubu, posebno neformalni gazda koji je već pustio pipke po Evropi kako bi po što višoj ceni zavalio svoju investiciju, mogli da odahnu. Projekat „uzmi talentovanog klinca, stavi ga u prvi tim, plati medijima da ga dignu u nebesa, a onda ga prodaj nekim naivcima za debele pare" funkcionisao je kao sat. Nažalost, ne švajcarski nego srpski. Sa fabričkom greškom.

Jer, uprkos gomili obaveza, treninzima, utakmicama, domaćoj hrani, redovnom seksu i očinskom instinktu, golgeter se, zaljubio. Bože moj, živ čovek, proći će ga, tešili su se u klubu. Uostalom, već ga je kaparisao fudbalski gigant iz dalekih, hladnih delova Evrope, pa nije bilo mnogo razloga za brigu. Kako bi mu odvratili pažnju od namazane gradske šmizle za koju se zalepio kao krpelj, namestili su mu i poziv u reprezentaciju. Čast koja je trebalo da mu smiri sujetu i vrati ga u kolosek života uzornog sportiste.

Samo, reče jednom nepodnošljivo tačno Balašević, *to ne bira*

pamet nego srce. Pri tome, beogradska namazanica nije ga pritiskala. Naprotiv. Igrala je čuvenu igru „ti si taj koji odlučuje“, na šta se nesretni reprezentativac primio kao palačinka na vrelo tiganj. Uskoro, više nije mogao da zamisli život bez nje. Razvod je bio na pomolu, kada je konačno stigla dugo očekivana ponuda za transfer. Za medije neshvadjivo tužan, sa srceclapajućom pričom kako će mu nedostajati dres najdražih boja, golgeter se zaputio u pečalbu. Supruga je krenula sa njim, a prvi, teški i depresivni dani na ledenom severu Evrope zbližili su ih tek toliko da porodica dobije još jednu prinovu. Ipak, njegovo srce je ostalo u Beogradu.

Svaki slobodan trenutak koristio je da skokne do svog grada i vidi se s njom. Sve je lošije igrao, potpuno dekoncentrisan promašivao čiste šanse, redao žute i crvene kartone zbog nervoze i svađa sa sudijama, protivnicima, pa čak i saigračima.

Svestan da je na dobrom putu da upropasti sopstvenu karijeru, pokušao je da je zaboravi na razne načine. Postao je redovan posetilac četvrti crvenih fenjera, slobodno vreme je provodio u kladionicama i kockarnicama, ludovao po najelitnijim noćnim klubovima Evrope. Nije pomoglo.

Pokušao je drugim putem. Meditacijom, jogom, svakodnevnim napornim treninzima. I bio je blizu uspeha. Jako blizu. Koncentracija je počela da mu se vraća, ponovo je bio u formi, dao je nekoliko odlučujućih golova, reprezentacija je ponovo bila blizu, novinari iz rodne grude dizali su ga u nebesa, a za njega je počeo da se interesuje i klub iz evropskih top deset. Sve je ponovo počelo da liči na bajku. Sve dok jedne noći nije dobio poziv od svog starog drugara, novinara kome je umnogome mogao da zahvali za status zvezde. Poruka je glasila: „*Ona se udaje. Bolje da ti kažem ja nego da za neki dan pročitaš u novinama*“.

Poludeo je. Istog jutra spakovao se i, nikoga ne obavestivši, zapucao za Beograd. Pronašao ju je lako. U lokalnom kafiću koji im je bio štek u srećna vremena. Nije mu se pravdala, nije objašnjavala, nije pokušavala da ga smiri. Nije činila ništa. I dalje je igrala svoju malu veliku igru, mnogo bolje nego što je on ikada igrao fudbal. Te noći su, naravno, završili u krevetu, uz njegovo obećanje da će se razvesti čim se vrati u bajkovitu nedodiju i potpiše ugovor s novim klubom koji će im garantovati mirnu zajedničku starost negde na Bahamima, Maldivima ili nekoj sličnoj perverznoj destinaciji. Što bi se možda i dogodilo. Da njegova želja za njom nije bila prevelika.

Narednog jutra ispratila ga je na aerodrom. Kao po scenariju iz glupih i stereotipnih američkih limunada, rastanak je bio ljigav, plačljiv, šatro dramatičan i srceparajući. Čak toliko da, od silne tuge, nije ni sačekala da avion poleti. A trebalo je.

Predomislio se u poslednjem momentu. Izleteo je iz aerodromske zgrade kao furija i razmahao se za taksijem. Kroz nekoliko trenutaka bio je na putu ka njenom stančiću na periferiji, njihovom ljubavnom gnezdu. Ključ mu je već godinama visio na privesku sa stilizovanim slovom M.

Tiho je otključao vrata, već zamišljajući njen oduševljeni krik što ga vidi, ponovo, tako brzo, što je odlučio da ne može više da čeka, što je rešio da ostane, da tu, u Beogradu, podnese zahtev za razvod, što je, konačno, odrastao i što sam donosi odluke u svoje ime. Što više nije dečak nego čovek.

Nepoznati ženski glas ga je naterao da zastane. Nije računao da će se tako brzo poveriti nekoj od prijateljica, ali mu je, s druge strane, bilo drago zbog toga. Nije mogla da izdrži a da s nekim ne podeli svoju sreću. A onda je čuo i njen glas...

- Uskoro, ljubavi... uskoro. Vidiš da je naseo kao mlad majmun. Doleteo je čim mu je ortak javio za udaju. Znaš koliko me to koštalo? Dvesta evrića... Da ne veruješ, dvesta evrića... I to mu je ortak...

Stajao je u dovratku, sleđen, dok je ljubav njegovog života nastavila da mu zabija noževe u srce.

- Uh... potrajalo je, ali je vredelo. I tek će da vredi. Jedno godinu dana u braku s njim, a onda imamo čitav život za nas, zar ne, ljubavi? Pune kao brod...

Radoznalost je prevladala. Nije imao dilemu da će se kajati, ali ni drugog izbora. Zakoračio je u sobu upravo u momentu kada su se njihove usne spojile. Kosa njegove drage padala je preko lica druge devojke. U prvom trenutku nije je prepoznao. A onda su i one spazile njega. Teško je bilo proceniti ko je u većem šoku. Njihova najbolja zajednička prijateljica, buduća kuma, zvezda koja je trebalo da im peva na svadbi, osoba od beskrajnog poverenja, fina gradska cura, puna razumevanja i saosećanja za njihovu situaciju, izdajnica, gadura neopovana, lezbača raspala...

Sa svim taktikama je bilo gotovo. Njegova ljubav pokušala je da mu skoči u zagrljaj.

- Maco... ljubavi... nije ono što misliš...

Pevačica je mirno, kao da se ništa ne događa, sedela na krevetu na kojem se do pre nekoliko trenutaka strasno ljubila s njom.

- Ćuti, glupačo! Gotovo je... Gotovo...

Fudbaler je odgurnuo devojku, koja se uz jecaje spustila na pod, i krenuo prema vratima stana. Još sa stepenica je nazvao taksi do aerodroma. Naredni let imao je tek kroz nekoliko sati, ali nije želeo nikoga da vidi. Sa aerodroma je obavio tri telefonska poziva. Jednim je ugasio karijeru novinara, bivšeg prijatelja koji ga je izdao. Drugi je

uputio treneru, uz ponizno izvinjenje i spreman da plati odgovarajuću kaznu. Nazvao je i majku svoje dece. Da izmoli oprostaj.

Nikada više nije bio onaj stari. Njegova prepoznatljiva energija na terenu netragom je nestala. Ostao je samo dobar igrač. I ništa više. Miran i povučen porodični čovek. Baš kao što su to fudbalski projektanti želeli. Ili možda ne baš tako...

Kornjača i Zlatokosa

Stara beogradska madam bila je iskreno šokirana. Gledala je u svog dugogodišnjeg prijatelja širom otvorenih očiju, kao da ga vidi prvi put u životu.

Svašta je madam preturila preko glave, godinama brinući o seksualnim prohtevima srpske političke i džetseterske elite zahvaljujući savršeno organizovanoj mreži visoke prostitucije, udovoljavajući njihovim najnižim strastima. Međutim, ovog puta je bila istinski zaprepašćena.

- Ma, daj, Kornjačo, ti mene zajebavaš, je l' da?

Zvala ga je Kornjača iz najmanje dva razloga. Stariji gospodin, koščat i uspravnog držanja, koji je sedeo preko puta nje u udobnoj crnoj kožnoj fotelji, bio je, zapravo, daleko stariji nego što se činilo na prvi pogled. Poznavala ga je još od vremena kad je stigla u Beograd na studije, a tome je bilo... pa, više godina nego što je želela da se seti. U međuvremenu, promenio se tek u pojedinim detaljima koje je samo njeno, sad već iskusno oko, moglo da zapazi. Lice mu je bilo prekriveno tankim, skoro nevidljivim slojem pudera, kao i staračke pege na rukama. Mahinalno je pogledala u svoje nadlanice. I njoj je lagano stizalo vreme da počne da brine o takvim detaljima.

- Zar sam se ikad šalio s tobom na tu temu? I... hoćeš li više da se oslobodiš tog uličarskog rečnika, Zlatokosa!

Govorio je veoma lagano, usporeno. Kao i sve drugo što je u životu radio. Kao glavni junak usporenog filma. Ili, kao... kornjača. Tako mu je i dala nadimak. Posle njihove prve zajedničke noći. Koja ju je potpuno izludela. „*Kako možeš sve tako polako?! Ubrzaj malo, poludeću! Ubrzaj, idiote! Ti... ti... kornjačo jedna!*”

A onda su se, posle njene ekstaze koju nikad s drugim ponovo nije doživela, zajedno smejali kao pomahnitali.

- Okej, dosadan si već s tim tvojim moralisanjem. Posebno s obzirom na to čime se baviš.

Nije propuštala da ga pecne kad god ima priliku. Uostalom, nije da nije zaslužio. Od zgodne zlatokose provincijalke sa snovima o karijeri advokata napravio je vrhunsku kurvu, zvezdu razuzdanih bahanalija na visokom državnom nivou, a potom i madam srpske hajklase. A ona ga je iskreno volela. Nekad. Sve dok nije saznala njegovo pravo zanimanje. Pa čak i tada. Samo se pomirila s tim da u njemu nema ljubavi ni za koga i ni za šta. Osim za moć.

Plakala je kad joj je prvi put predložio da mu pomogne tako što će da zavede, razvede i iskompromituje njegovog konkurenta za visoko mesto u državnoj upravi. Ali je tada, prvi put, to učinila iz ljubavi. Kasnije više nije plakala. Barem ne tako često.

- Dakle, imaš li predlog?

Gospodin Kornjača nije pokazivao znake nestrpljenja, mada je njoj bilo očigledno da mu gori pod nogama. Dugo već nije dolazio da joj traži uslugu. Ovog puta mora da je bilo jako važno.

- Ne. Zezaš ti mene garantovano. Matori prdonja voli... šta?

- Čula si me dobro. Trudnice. Posebno one u sedmom i osmom mesecu. Sa stomakom do zuba. I, pazi, da nisu starije od dvadeset pet.

Nije bila šala. Želudac joj se prevrnuo. U karijeri se nagledala svakojakih perverzija, ali sama pomisao na uglednog advokata u krevetu s mladom trudnicom u njoj je izazivala mučninu. Pridigla se iz fotelje kao da će svakog časa da skoči na njega.

- On je, bre, bolestan! I ti si bolestan! Svi ste vi, bre, jebeni luđaci! Ne mogu to da ti organizujem. Imam nekoliko bivših radnica koje su trudne, ali to je...

Zaustavio ju je u pola rečenice.

- Deset soma. Keš. Pola tebi. Lagano se spustila u fotelju. Srce joj je divlje lupalo, ali je mozak već preuzeo funkciju kalkulatora. Ipak je predugo bila u ovoj igri.

- U redu - tiho je promrmljala. - Šta je ideja?

- Prosto je. Deda je preterao. Dobili smo nekoliko anonimnih prijava za seksualno uznemiravanje. Samo trudnice, i samo mlade od dvadeset pet. Nedavno je jednoj trudnoj pripravnici obećao posao u vladi u zamenu za seks. Pouzdano znamo da se već raspitivao da li neko iznajmljuje njihove usluge. Ne pita za cenu. Ti ćeš da mu daš ono što traži. Tvoj prostor, kamera, sve kao i obično.

Pogledala ga je pravo u oči.

- A zašto je to tebi toliko važno? Šta nameravaš s tim materijalom?

Prvi put za sve te godine nije joj uzvratio pogled. Fiksirao je jednu tačku na svojim paćoti cipelama i bilo je potpuno jasno da ne namerava da joj odgovori.

Uzdahnula je i podigla slušalicu.

- Sanja, ćao. Kako si? Kako napreduje trudnoća? Super, baš mi je drago. Koji si ti ono beše mesec? Sedmi? Odlično. Mislim da imam jedan poslić za tebe.

Zlatni rudnik ispod mini suknje

Otkako je sveta i veka, ili preciznije otkad su se nad vaskolikim srpskim nebom sudarile dve zvezde Silvana i Lepa, estrada je san svakog prosečnog Srbina i Srpkinje kojima je majka jednom, u očajničkom pokušaju da im zapuši usta, rekla: jeste, dete, pevaš k'o slavuj, a sad malo učuti. A s obzirom na to da svaki san ima cenu, ona je i određena prema tadašnjim vrednostima. Prodaš kravu, snimiš ploču, i bog da te vidi. Eno ga, zlato mamino, na televizor, jesam ja još onomad govorila kako mi je dete talantovano...

U međuvremenu, Srbija je, barem kalendarski, zakoračila u 21. vek, pa su se i sistemi vrednosti unekoliko promenili. Još je samo krava o(p)stala kao simbol večite razmene „novac za slavu“, posprdan simbol na barjaku kojim mašu oni koji su do slave stigli zahvaljujući mnogo savremenijim sredstvima: čistom kešu s prljavim poreklom i(li) porodičnom nasledstvu uloženom u biznis s dobrom perspektivom, u kombinaciji s političenjem, pičenjem, duvanjem, šmrkanjem, nogoširenjem, dupelizanjem i sve popularnijim dupedavanjem. Zbog toga je krajnje vreme da se razbije predrasuda o kravi kao osnovnom sastojku u receptu za stvaranje estradne zvezde, sa edukativno-ekološkim zaključkom: da nam krava bude živa i zdrava! Jer, sa 1.000 evra u džepu (prosečna cena krave na obrenovačkoj stočnoj pijaci) o slavi danas može samo da se sanja.

Da bih vam jasnije dočarao kako zapravo može da izgleda put do slave, ispričaću vam skraćenu verziju istinite ispovesti jedne velike estradne zvezde koja će uskoro takođe biti objavljena u jednoj knjizi koja će iz temelja potresti stubove na kojima počiva srpska estradna scena.

Elem, našoj glavnoj junakinji, u ovoj priči ćemo je zvati lepa Jaca iz Prigrevice, mama je jednom rekla da lepo peva. Pa je mala Jaca nastavila da peva i kad treba i kad ne treba, uz svaku Grandovu emisiju na Pinku, na svakoj slavi, rodendanu, krštenju..., a u

nezaustavljivom razmahu vokalnog talenta i na ponekoj sahrani. Kad je malo poodrasla, Jaca je svoje umeće rado delila sa odeljenskom zajednicom i fasciniranom učiteljicom, pa je dobar glas o njenom dobrom glasu i pre nje stigao u Varoš gde je krenula u srednju školu. I tu počinje priča o jednoj karijeri za koju, pokazaće se, jedna krava ni izdaleka nije dovoljna.

Lepa Jaca i dalje peva pred televizorom i na srednjoškolskim žurkama, sve dok joj u kafiću pored škole ne pride momak koji se predstavi kao tonac s lokalnog radija, s rečenicom na koju je čekala celog života, dakle nekih petnaestak godina: „*Slušaj, mala, čuo sam da mnogo lepo pevaš, je 1' bi 'tela da postaneš zvezda?*” On, elem, ima brata u velikom gradu, koji je takođe tonac, ali na radiju koji sluša „milion ljudi”. I, lepa Jaca plaća svoje prvo piće na autostradi do slave. Vinjak i kisela, 120 dinara. Sledećeg vikenda, posle svakodnevnog viđanja sa svojim dobrotvorom (desetak tura po 120 din.), Jaca kreće u grad. Autobusom, nego kako. Povratna karta oko 700 kinti. Da ne bi lomila štiklice novih cipelica (2.800) uz Balkansku (rekli su joj da je neka mnogo strma ulica), uzima taksi do centra, to je još 300 dinara, i nalazi se s toncem Bratom, koji sedi u fensi kafiću u društvu ugladenog tipa, gos'n Menadžera, s originalnim roleksom iz bloka 70 na ruci, koji je šarmira na prvi pogled. On radi nešto na televiziji. Jaca ne razume baš dobro šta, ali priča o ljudima koje ona zna s televizije kao da ih viđa svaki dan. Piju viski; dobro došla među prijatelje; njen novčanik tanji je za još oko 3.000 dinara. Pada dogovor da je sledeći put vode kod svoje prijateljice Novinarke, sjajne ribe, koja poznaje sve kompozitore i tekstopisce u gradu. One što rade sa zvezdama, naravno. Ne onu jeftinu boraniju. Zgodni Menadžer je poziva na žurku, tu blizu kod njegovih prijatelja. Ona ga odbija, mora u ponedeljak u školu, poslednji autobus joj kreće u 19:30, seda u taksi i za još 300 dinara već je na autobuskoj stanici. Na putu ka kući, zanesena, mašta o slavi i liku s roleksom. Naizmenično. Pa zajedno.

Već u ponedeljak dobija neodoljivu želju da se čuje s njim, beži sa poslednjeg časa da stigne na lokalni autobus do sela, i iskukumavči od čaleta 200 evra za motorolicu. Cvrkuće u slušalicu 15 minuta, i tako svakog dana do vikenda. U sredu dvaput, baš joj je nešto nedostajalo da mu čuje glas. I još jednom kako će da postane slavna. U noći s petka na subotu ne spava, ukucava treću dopunu od 250 dinara, a onda drema u fotelji da ne pokvari frizuru (za „dž”, kod komšinice Mace). Hvata onaj prolazni sa Zlatibora i već oko podne je u Beogradu. S novim prijateljima se nalazi na istom mestu, popiju po dva pića (taksi 300 + piće 500), a onda je vode u „jedan jeftin restorančić” da je upoznaju s Novinarkom, „ribom zmajem” koja zna sve one silne hitmejkere. Dva sata ih sluša kako pričaju, sve

pominjući neka imena kojima se ona divi, a onda razdragano plaća račun od 3.000 dinara, u sebi zahvaljujući bogu što je imala sreće da naleti na ljude s tako dobrim vezama. Opet odbija Menadžerov poziv da prenoći u Beogradu, neće da pomisli da je laka roba, i trči na onaj u 19:30.

Nekoliko nedelja zaredom lepa Jaca dolazi u Velegrad, dogovara se i pregovara, još uspeva da odbije sve nasrtljivijeg Menadžera, i svaki put puca oko 5.000 dinara. Konačno, dolazi dan da upozna Hitmejker. Odlaze kod njega u studio, i lepa Jaca prvi put peva pred mikrofonom i sa slušalicama na ušima. Mala ima talenta, zaključuje Hitmejker, i obećava da će učiniti sve što je u njegovoj moći da od nje napravi zvezdu. Jeste da će da košta, ali će stostruko da se vrati. Ushićena, s leptirićima u stomaku, Jaca s Menadžerom slavi do duboko u noć. Toče se viski i kokteli, ujutru se ni ne seća koliko je potrošila na fensi splavu. I konačno mu se prepušta u hotelskoj sobi, koju plaća 50% skuplje jer nema ličnu kartu. Ništa strašno, teši se ujutru, sve je to već radila s onim Dobrivojem iz trećeg dva. Kući putuje tek u nedelju uveče, istim onim razlokanim autobusom, smišljajući šta će da kaže ćaletu i kevi. U sebi je već raskrstila. Biće Zvezda, po bilo koju cenu.

Otac ćuti, majka ćupa kosu. Lepa Jaca je neumoljiva. Hoće u Velegrad, pa kud puklo. Majka je kroz suze ubeđuje da bar završi razred. Ko je taj prevarant, noge ću da mu pololim, besni otac. Nemoj tako, Rajko, popušta majka, znaš kako naša Jaca lepo peva. Sećaš se kad je onomad na slavi... Mic po mic, otpor se slama i Jaca dobija blagoslov. Kol'ko će to, ćeri, da košta, pita otac. Eto, ima ona dedina njiva, rodna i plodna, pa kud krava, nek' ide i uže, znam kako je on voleo kad mu ti pevaš.

I, nekoliko dana potom, sa dva velika kofera i snovima šarenim k'o Grandova scenografija, lepa Jaca stiže u Velegrad (karta u jednom pravcu - 400 dinara). Menadžer je ćeka na stanici, smešta kofere u taksi, i vodi je do garsonjerice koju je za nju našao; nije baš u centru ali je jeftino, 200 evrića mesećno, ništa to nije, „*sve će to stostruko da se vrati*“. Naredni dani za lepu Jacu prolaze kao u snu. Ne odvaja se od Menadžera ni danju ni noću. Upoznaje mnoge pevaće, TV lica, novinare, on je svuda predstavlja kao buduću zvezdu, ali insistira da na javnim mestima glume strogo profesionalan odnos. Ona se ne pita zašto, opijena mirisom i začarana bojama Velegrada. I plaća svaki izlazak, svako sedenje u kafiću, svako novo poznanstvo. Ni ne primećuje kako se koverat sa 6.000 evra od dva hektara dedine njive brzo tanji.

Dolazi vreme za pregovore s Hitmejkerom. I prvi udarac njenom samopouzdanju: 5.000 evra za jednu pesmu, ili 40.000 ako joj radi ceo

CD. Šok. Toliko para nikad nije ni videla. Te noći, plačući na Menadžerovom ramenu, pita ga šta da učini. Ipak je on njoj i Menadžer. On joj predočava dve mogućnosti. Obe podjednako užasne. Ali, u suprotnom, svesna je toga, preostaje joj samo da se pognute glave vrati kući. A to sebi ne može da dozvoli. Menadžer je ubeđuje da to nije ništa strašno, jedna noć, eventualno dve, on je čovek širokih shvatanja, neće je manje voleti posle toga. Za drugu opciju, da plati, para nema. Čak i kad bi na neki nemoguć način ubedila oca da proda čitavu šumu i deo nove kuće, možda... Prvi put oseća kako joj san na koji je već počela da se navikava lagano izmiče. Ne, to neće moći. Savladava mučninu u sebi i klima glavom.

Međutim, ne ide sve tako glatko kako ona i Menadžer očekuju. Hitmejker je neumoljiv. Uživanje je uživanje, ali biznis je za pare. Može eventualno popust 20 odsto. Ponovo slede neprospavane noći, dogovori, prve svađe, pomirenja ispod pokrivača...

A onda Menadžer saopštava Jaci savršen plan. On poznaje jednog dobrostojećeg biznismena, dilera skupih automobila, koji više od svega voli lepo žensko društvo. A za nešto više spreman je da plati. Koliko god treba. Ona se više ne premišlja mnogo. Pristala je jednom, svaki sledeći put je već lakše. Nekoliko dana potom Jaca upoznaje ključnu ličnost u svojoj estradnoj karijeri, gospodina Sponzora. Od tog trenutka taksimetar na putu do zvezda počinje da otkucava u njegovom džepu. Njeno je samo da peva, izgleda i bude na raspolaganju. Sponzor Hitmejkeru isplaćuje 40.000 (keš nepoznatog porekla, bez priznanice) i buduća zvezda dobija svojih deset pesmica, na sto puta presnimavanoj audio-kaseti, uz gitaru otpevanih grubim Hitmejkerovim baritonom, i deset listova iz A4 sveske sa nažvrljanim stihovima. Zar su ovo pesme s kojima ću postati poznata, čudi se Jaca, ali Menadžer je ubeđuje da će sve biti u redu čim njegov prijatelj, gospodin Aranžer, to propusti kroz svoje mašine, najnovija generacija, pre mesec dana uvezene iz Alemanije. Jeftino je to, još samo soma i po po pesmi. I 50 evrića za studio. Po satu. Isplati se, najbolji je u gradu.

Uporedo s „radom na projektu“, Jaca lagano ulazi u javni život. Gospodin Sponzor voli da pokazuje svoj trofej. Upakovana u firmirane krpice pravi mu društvo na koktelima i žurkama, sve češće na meti feleričnih fotoreportera koji su u tranziciji poverovali da su paparaci. Sponzor je dobar prema njoj. Malo nastran u seksu, naloži se samo kad ga dobro izudara bičem po donjem delu leđa, ali bože moj. Generalno je sasvim okej lik. Preuzeo je plaćanje njene garsonjerice, daje joj pristojan džeparac i poklanja skupe parfeme. Za rođendan čak i auto. Mali. Ali sladak. Dok je on na poslovnim putovanjima, a to je često, kreše se s Menadžerom u motelima na

periferiji. I planiraju zajedničku budućnost. Bez Sponzora. Čim ona postane Zvezda.

Slede duge noći u studiju, raspevavanje i ispevavanje, pa snimanje, ne valja, hajdemo ponovo, stop, opet nije dobro, hajde još jednom... Tonac je u depresiji. Jaca daje sve od sebe; pa zaboga, oduvek su joj govorili da sjajno peva, šta to sad nije u redu? Menadžer je tu, uz nju kao i uvek, teši je kako će sve biti u redu, samo bi možda bilo bolje da joj poznata Studijska Pevačica otpeva vodeći vokal, pa će ona preko nje, čisto da joj bude lakše. Te noći, sama u iznajmljenoj garsonjerici, u suzama se oprašta od jednog dela svog sna. Do đavola, zašto moram da budem Dobra Pevačica!? Biću Zvezda! I to je dovoljno. Snimanje kreće s mrtve tačke, Toncu se vraća osmeh na lice, pesme se redaju jedna za drugom. Jaca ima CD. Mašina se zavrtela.

Završetak snimanja proslavlja tri puta. Sa Sponzorom na trodnevnom putovanju u Dubai. Sa Menadžerom trodnevnom seks-maratonom u motelu „Zelen bor“ na magistrali. Sa mamom i tatom na porodičnom ručku od sat vremena. Žuri nazad, u Velegrad, na sastanak sa Izdavačem.

Izdavač je dočekuje raširenih ruku. *Da, naravno, objaviće njen CD. Da, naravno, reklama na najgledanijoj Televiziji ide u paketu. Da, naravno, sviđa mu se materijal, ali zar je to važno? Ne, naravno, Izdavač na sebe ne može da preuzme nikakve finansijske obaveze. Žao mi je, ali to je naš princip rada. Zar Jaci nije čast što će objaviti CD za tako uglednog Izdavača? Bože, gos'n Menadžeru, pa vi barem znate pravila igre, zar niste objasnili mladoj dami? Da, naravno, emitovanje džinglova i spotova je naša obaveza po ugovoru. Samo ih dostavite našem marketingu.* Sastanak se završava uz osmehe i rukovanja, svečanim potpisivanjem ugovora. Jaca postaje ekskluzivac poznatog Izdavača. Još jedna stepenica na putu do zvezda je savladana.

Vreme je za medijsku kampanju. Jaca kreće na prvu turneju po Velegradskim novinskim redakcijama, sa flašom viskija za svakog urednika i CD-om s promo-fotkama koje je snimio poznati Fotograf. Skoro džabe, 2.000 evra za set. Na njima ne liči mnogo na sebe; za to se pobrinuo Mister Stilista (mesečni honorar 1.000 evra), ali ko mari. Ta devojka na fotkama izgleda moćno. I to je dovoljno. Ubrzo, na kioscima se pojavljuje njena prva naslovna strana. Vreme je za novo slavlje. Sponzor je ponosan na svoju lepoticu, časti je vikendom u Kicbilu. Menadžer je takode ponosan. Ona ga časti vikendom u svojoj garsonjerici. Mami i tati šalje SMS poruku. Kupite Novine, ja sam na naslovnoj strani!

Susret s Rediteljem Spotova je jedno od najlepših iskustava u

njenom životu. Za svega 5.000 evra on je od nje napravio kraljicu, zanosnu lepoticu oko koje se uvijaju nabildovani i nauljeni frajeri u uskim šortsevima, fam fatale iz Prigrevice... a pri tome je nije ni startovao! Neke od pomenutih frajera jeste.

Promocija u najelitnijem gradskom hotelu (oko 5.000 evra, ali to više nije njena briga) ono je o čemu je Jaca oduvek maštala. Svet se vrti oko nje.

Za manje od godine, skoro neverovatnih osamdesetak hiljada evra i nešto malo usput izgubljenog morala (ništa što lucidni biograf kasnije neće vešto ispeglati) lepa Jaca iz Prigrevice stala je na prvi zvezdani stepenik. Sve, čini joj se, drži pod kontrolom. Sponzora, koji se pojavi tu i tamo, i za koga je uvek spremna. Menadžera, kome već povremeno može da kaže da je boli glava. Roditelje, koje zove jednom nedeljno, da umiri savest.

Ispunila je svoj san. Na promociji njenog debitantskog CD-a okupili su se znani i neznani. U punom sjaju, utegnuta u ultrakratki minić i s prkosno isturenim grudima, na vrtoglavim štiklama zanosno je lelujala od jednog do drugog gosta, deleći osmehe i smerno prihvatajući pohvale. Tu su svi. Zvezde o kojima je do pre samo godinu dana pohotno čitala u novinama ispod školske klupe, novinari koji o njima pišu, hitmejkeri, aranžeri, stilisti, fotografi, čak i mala digitalna kamera najgledanije televizije. I ona u centru pažnje.

Prilaze njenom stolu, ljube je kao da se znaju milion godina, dele komplimente... Kao da je visoko s oblaka posmatrala tu gomilu, svesna jedino da želi da se taj san nikad ne završi. Jutro je, ipak, donelo glavobolju. Od previše šampanjca, za početak.

Zvuk telefona ju je trgnuo iz sna. Sponzorov broj. Izvlači se iz Menadžerovog zagrljaja i javlja se najumilnijim glasom. Tu je, u gradu, vratio se dan ranije, doći će da joj čestita. Prvi put oseća strah od njega. Ne! Ne sad kad je sve krenulo! Grubim pokretima budi Menadžera. Idi! Izlazi, brzo! Na brzinu namešta krevet i tušira se. Dočekuje ga svojim najlepšim osmehom, gola ispod tanke kućne haljine. Nije primetio da ne uživa. Nikad i nije primećivao. Izvukla se. Za dlaku.

Opijena naslovnim stranama i gostovanjima u TV emisijama, prvo pominjanje tezge doživljava kao šamar. Menadžer je ubeđuje da je to sasvim pristojna kafana, nema veze što je na pančevačkom putu, pevale su tu i mnogo veće zvezde od nje. Lova, lutka, mora da se vrti, nisam ja sve ovo radio samo zbog tvojih lepih nogu. Te noći opet plače, i pozvala bi nekoga da mu se izjada, ali nema koga. Srećom, Sponzor je zove, dolazi, i ona mu se očajnički baca u zagrljaj, radi sve što najviše voli, gnezdi mu se na usahlim ramenima. Nećeš me ostaviti. Nikad. Zar ne?

Kafana je zaista pristojna. Uredna. Čista. Bila je ona u mnogo gorim. Trema je drma žestoko, u toaletu pokušava da se iskašlje i pročisti grlo. Nada se da su muzičari dobro uvežbali njen repertoar. Moraće da otpeva samo jedan blok, samo svoje pesme, teši se da to ne može biti strašno. A može. Fijasko je potpun. Ljudi za stolovima su potpuno nezainteresovani za nju. Neki je slušaju ćutke, većina razgovara međusobno i čeka povratak lokalne pevaljke. Da nastave lumperajku. U kolima ka Beogradu besno saopštava Menadžeru da joj ne pada na pamet da se ikada više tako blamira. Ona hoće velike koncerte, hiljade ljudi koji u prepunoj hali pevaju s njom, reflektore koji šaraju po masi kojoj nema kraja. On ćuti i klima glavom. Razume je, kao i obično. I pušta da u divljem seksualnom galopu izbacila iz sebe svu negativnu energiju. Sutra je novi dan u kome zvezda lepe Jace ponovo sija.

Kad joj Menadžer posle jedne lude žurke predloži da snime svoju malu, prljavu noćnu igru kako bi jedno u drugom uživali i kad nisu zajedno, ne dvoumi se mnogo. Pa, on je zbog nje ostavio ženu i dvoje dece! Ima li boljeg dokaza da je voli? A Sponzor? Pa, on nikad neće saznati, naravno. Ili bar dok joj je neophodan. A posle više neće biti važno. Samo, lepa Jaca se, ne prvi i ne poslednji put, preračunala. Sponzor je voleo da ima kontrolu nad svojim vlasništvom. U biznisu i u krevetu. Njen stančić je u stvari njegov, on ga plaća, i ona ne sme ništa da kaže dok joj on besno pretura po ormarima, cepa garderobu koju je sam platio, razbija bočice parfema koje joj je donosio iz frišopova širom Evrope, kida skupe svilene gaćice kojima ga je nekad zavodila. Ćuti, sklupčana u uglu kreveta, dok on, zadihan, raskopčane košulje, gleda na videu njen glumački debi. Ustaje mirno, okreće se ka njoj, i kad je već stavila ruke preko lica očekujući udarac, tiho progovara. *Imaš godinu dana da mi vratiš 80.000 evra.* Kasetu stavlja u džep sakoa.

Dani koji slede su košmar. Pokušava da dobije Menadžera, ali s druge strane je samo automat koji kaže da je broj privremeno isključen. Fiskni zvoni do beskonačnosti. A onda znak da je veza prekinuta. Sklupčana u fotelji, u sobi sa spuštenim roletnama, u glavi po ko zna koji put vrti film od dana kad je kupila kartu iz Varoši za Velegrad. Kartu za povratak neće. Ne. Nikako. A onda odlučno ustaje, odlazi do kupatila, šminka se i kreće u grad.

Promocije, žurke, privatne zabave, kokteli, premijere... Jaca je svuda. Dolazi uglavnom sama, a odlazi uvek u društvu nekog kavaljera. Na večeru, ili kratko piće, pa onda u hotelsku sobu, ili neki slobodan stan. U svoju garsonjericu koju plaća njihovim parama ne prima nikoga. Ona je njeno sklonište od svega. Često se, pred jutro, posle još jedne noći u tuđem krevetu, gleda u velikom ogledalu u

kupatilu. Ne kaje se. Muškarci su samo po trošna roba. I dobri su dok mogu da joj obezbede pristojan život. Ne uzima keš. Nikad. Pa nije kurva, zaboga! Skupe poklone da. Njih zaslužuje. I mogla bi tako, čini joj se, doveka. San o slavi bleedi, sve je manje poziva za gostovanja u TV emisijama, radio-stanice sve ređe vrte njene pesme, samo je još na meti dosadnih tabloida koji kao da je prate u stopu. Nije je briga. Neka pišu šta hoće. Samo joj onih 80.000 evra kao mač vise nad glavom. A vreme prolazi.

Dosadna zvonjava ne prestaje. Okrugli časovnik pored kreveta pokazuje da je devet sati. Nije spavala ni puna tri sata. Njegovo lice, deformisano kroz riblje oko špijunke na vratima, poslednje je što je očekivala u nedeljno jutro. Nekoliko trenutaka se dvoumi da li da otvori, a onda odlučuje i daje mu se tu, u malom predsoblju, oprašta mu sve i ne pita ga ništa. Sve je drugačije kad je on tu. Ni zvezdani san ponovo više nije tako nestvaran. Danima ona i Menadžer obilaze kompozitore, tekstopisce, aranžere, pregovaraju s drugim menadžerima; novi album, snimljen „na crtu“, jedino je što može daje spase. Hitmejker koji ju je odrao za 40.000 za pesme sa prvog albuma konačno leže na rudu. Za pola ukupne zarade u narednih godinu dana. Potpisuje ugovor, i istog dana se u opštini venčava s Menadžerom. Njegova šengen viza sad je i njena. Njih dvoje i kumovi, njegovi poznanici, proslavljaju ručkom u obližnjoj kafanici. Nije tako zamišljala svoje venčanje, ali bože moj. Roditeljima ne javlja. I zašto bi. Nije se s njima čula već mesecima. Ionako iz novina znaju sve.

Više nema problem s kafanom. Ni tremu. To je samo posao, kao i svaki drugi. I donosi lovu. A to je jedino bitno. U studio odlazi rano ujutru, kad je tarifa najniža, noću peva po drumskim mehanama. Sve odreda. Narodne, zabavne, izvorne, čak i poneku svoju. Gazdama uzima od 100 do 300 evra, kako se kad Menadžer pogodi, ali bakšiš ne odbija. Jedino ne dozvoljava da joj stavljaju novčanice među grudi. To joj je odvratno. Seća se seoskih slava i pijanih seljaka koji guraju svoje žuljave ruke u dekolte lokalne pevaljke. Toliko nisko nije pala. Na svadbi u blizini svoje Varoši prvi put „ubija“ hiljadarku. Taman da isplati studio do kraja i preuzme materijal. Kreću pregovori sa izdavačima. Svi hoće, ali svuda košta. Od 2.000 u maloj izdavačkoj kući koja ima emisiju na nekoliko lokalnih televizija, do 50.000, koliko joj traži veliki gazda produkcije u kojoj su sve velike zvezde. Vreme je odluke. Uspeh ili propast. Ponos je nešto o čemu ne sme da razmišlja. Prigrevica je samo stotinak kilometara daleko.

Otac ne želi da čuje za prodaju kuće i šume, ali majka je, kao što se i nadala, na njenoj strani. Uostalom, posle dedine smrti sve je na njeno ime. Nekoliko paklenih dana, žestokih svada s ocem, majčinih suza i leleka, i lepa Jaca se vraća u Velegrad sa 10.000 evra. Ni

izdaleka dovoljno, ali u tom trenutku sve što ima. Taman za džep jednog urednika koji joj omogućava da potpiše ugovor sa državnim izdavačkom kućom koja zvanično ne naplaćuje izdavanje. Novi krug u trci za slavom kreće.

Dani i noći stapaju joj se u beskonačnom nizu putovanja u Bestragije za koje nikad nije ni čula, gostovanja na lokalnim radio i TV stanicama čije vlasnike, obično bivše gazde seoskih foto-radnji, tretira kao kraljeve, snimanja emisija u kojima se naivno smeška voditeljicama s govornom manom i oštećenom kosom, spotova koje joj režiraju propali studenti filmske akademije, nagrada za najboljeg debitanta na narodnjačkom festivalu za koju je platila 2.000 evra, davanja intervjua i 100 evrića ispod stola novinarima posle obilnog ručka na nekom od splavova, tezgi po šupama i rupama sa dve i tri zvezdice pored prometnih magistralnih puteva, hotelskih soba s prljavom posteljinom i ledenom vodom u kupatilu u kojima ona i Menadžer do jutra prebrojavaju sitne apoene, računaju koliko su tog dana dobri i koliko još fali do magične cifre. Kad god ugrabe priliku, s tuđih telefona vrte gazde diskoteka u inostranstvu, smanjuju ponudu od početnih 5.000 na četiri, pa na tri i, konačno, jedan od njih pristaje. Da, znam ko je lepa Jaca, video sam spot na satelitu, zgodna mala, a je 1' samo peva ili može i neka uslugica pride... Ma, može, sve može, samo da se dokopa zlatnog rudnika.

Daleko je to od onoga o čemu je maštala. Švajcarska diskoteka na glasu nije mnogo bolja od nekih srpskih kafana u kojima je pevala. Samo je veća, i više je raspomamljenih muškaraca koji usijanih očiju bulje u njene roze gaćice ispod ultrakratkog minića, i mobilnim telefonima slikaju grudi koje se prelivaju iznad pretesne majice. Najhrabriji od njih penju se na binu, visoku tek dvadesetak santimetara, dodiruju je po golim nogama dok obezbeđenje mirno stoji i smeška se nestašlucima stalnih gostiju. Pokušava da pogledom pronade Menadžera, ali on hladnokrvno stoji pored šanka i došaptava se s gazdom. Posle drugog bloka pesama, umorna, oznojena i preplašena, smešta se u gazdin separe i s osmehom koji boli trpi njegovo šaltanje po golim butinama, *dobra si mala, pred tobom je karijera, mogla bi ponovo da dodeš sledećeg meseca, baš si dobra...* ponovo gleda u Menadžera i Muža, on samo skreće pogled i naliva se viskijem. Posle noći pod gazdinim smrdljivim, lojavim telom, dobija obećanje da će je preporučiti nekim prijateljima koji takođe imaju diskoteke po Evropi. Trijumf je potpun. Evropska karijera počinje. Blistava.

Ništa joj više ne može stati na put. Lepa Jaca šparta Evropom, od diskoteke do diskoteke, od separea do separea; gazde su zadovoljne njenim nastupima. Na sceni i u krevetu. Cena raste. U

mного boljim hotelskim sobama nego pre samo nekoliko meseci, ona i Menadžer opraštaju jedno drugom. Ne svađaju se. Plaču ponekad. Broje evriće. I sve ređe se gledaju u oči. Seks im je mešavina tuče i očajanja. Dani i noći stapaju se u svetla sa autostrade. Lozana, Ciri, Lugano, Vinertur, Minhen, Ofenbah, Štuttgart, Esen, Beč... pa kroz Bosnu i Srpsku, Bijeljina, Brčko, Sarajevo, Doboj, Banjaluka... Dan susreta sa Sponzorom se približava. Hrpa pohabanih evrića u sivoj akt-tašni od koje se ne odvaja raste: 40.000, 50.000... Sve je manje deli od slobode. Još malo i biće dovoljno. Još nekoliko noći i nekoliko kreveta.

Nije očekivala da će biti tako teško. Ne susret s njim. Nikad i nije osećala ništa prema njemu. Osim mržnje, ponekad. Ali trenutak kad mu je preko stola na jednom od splavova kod elitnog velegradskog hotela pružila sivu aktovku sa 80.000 evra nikad neće zaboraviti. Osvetiće mu se, to nije sporno. Samo ne sada. Još nije vreme. Naučila je da je osveta jelo koje se servira hladno. Preplanula, diskretno našminkana, u jednostavnoj, providnoj beloj majici i kratkoj teksas suknjici, ponovo podseća na devojčicu koja je pre samo dve godine autobusom stigla u Velegrad. Sedi preko puta njega izazovno prekrštenih nogu, dozvoljava mu da vidi ono što je imao i izgubio. Razgovaraju kao da se ništa nije dogodilo. Prošlo ih je. Oboje. Šta god da je bilo među njima, više ne postoji. Osim dve stvari. Aktovke s novcem i video-kasete s njenom prevarom. Izlazi sa splava laganim korakom, visoko uzdignute glave. Konačno je slobodna. Sa kasetom u torbici i bez žute pare u novčaniku, ali slobodna.

Te noći poslednji put vodi ljubav s Menadžerom. Divlje i neobuzdano. Narednog dana podnosi zahtev za razvod. On je šokiran. Prvo se ljuti, besni. Bio je uz nju kad je bilo najteže, ne može sada da ga šutne kao staru cipelu. A onda plače. Spreman je da joj oprostí sve. Da zaboravi sve. Ali ona nije. Ne može da podnese da pored sebe ima nekoga ko zna sve o njoj. Bez obzira na to koliko ga voli. Tek nešto manje od slobode. Sama u garsonjerici koju još plaća 200 evra, otvara jeftin šampanjac i naliva čašu do vrha. Život tek sad počinje.

Narednih meseci lepa Jaca konačno radi samo za sebe. Ima i sreće. Jedna od pesama s tog drugog, praktično badava dobijenog albuma, postaje hit. U jednoj diskoteci u Nemačkoj prvi put čuje drugu pevačicu da peva njenu pesmu. Taj osećaj je neopisiv. Zna da je san ponovo blizu. Sama ugovara tezege, gazde diskoteka je dočekuju raširenih ruku i razmeštenih kreveta, na sceni je sve samouverenija, nije je više briga da li joj se vide gaćice ispod minijaturne suknje, ne razmišlja više o polupijanim klincima koji balave nad njima, s mikrofonom u ruci ona je gospodarica scene, može da ih razgali i rasplače, da ih odvuče do dna i ponovo vrati u oblake, ima osećaj da

može sve. Daje im sve od sebe, i oni joj vraćaju istom merom. Pevaju i plaču zajedno s njom, vesele se i tuguju, ona je njihovo ogledalo, kao i oni njeno. Priča se širi, novinski stupci ponovo su puni, opet stižu pozivi za gostovanja na televiziji, točak slave se ponovo vrti za Jacu. Drugačija je nego ranije. Mnogo drugačija. Zrelija. U javnosti ne govori ništa o onome što ne zna, bira novinare s kojima razgovara, svakom od njih spremi vredan poklon, jednom slatkim klincu iz tiražnih dnevnih dala je i nešto više. Na televiziji nije više euforična, odgovara na pitanja smireno, promišljeno. S kolegama je na distanci, tek poneka razmenjena rečenica kad se nadu zajedno na snimanju ili nekoj promociji.

U Velegradu izlazi sama, ili s poznanicama, frizerkom koju je upoznala tu, u kraju, i novinarkom jednog tabloida, super je devojkica, nije joj jasno zašto je njene kolege ne vole. Mušksrce s kojima je nekad bila trudi se da ne primećuje. Nisu joj više potrebni. I bili su uvek samo potrošna roba. Ogovaraju je, pokazuju prstom na nju, razgovor se stišava kad uđe u kafić ili na splav, ali vremenom i to prestaje. Velegrad ima suviše novih zanimacija. Ona je već stara vest. Upravo ono što joj odgovara.

Preko putuje samo vikendom, u diskoteke u kojima je sigurna da će dobro proći; deljenje kreveta s gazdom više nije uračunato u cenu, zlatni rudnik ispod mini suknje je zatvoren do daljnjeg, i lagano, neprimetno, da nikome ne bode oči, kupuje pesme za novi album. Onaj album s kojim će doći do vrha. Pažljivo bira, stotinu puta preslušava, veruje samo sebi. A onda, s pesmama za koje je sigurna da će je vinuti među zvezde, odlazi kod jednog od saradnika velikog Gazde. Ne pada joj na pamet da im plati 50.000, koliko su joj tražili prvi put. Svesna je da njena pregovaračka pozicija više nije ista. A ima i drugih aduta. Tačno je znala. Muškarac, kao i svaki drugi. Grozi se njegovih dodira; kad se vrati u svoju garsonjericu, dugo ostaje pod tušem i snažno se trlja sunderom pokušavajući da skine njegov znoj sa sebe, ali zna da je odabrala jedini pravi način. Kroz nekoliko meseci izlazi joj album pod etiketom velike izdavačke kuće. Svi reflektori upereni su u nju, gost je svake emisije na najgledanijoj televiziji, na njenoj promociji u najboljem gradskom hotelu svi su koji nešto znače u gradu, naslovne strane je prestala da broji. Mobilni telefon je usijan od poziva gazda diskoteka koji više i ne pitaju za cenu. Niti traže od nje nešto više. Njenih pet minuta slave je sada. I trudiće se da traju što duže.

Ipak, nije sve gotovo. Ostalo joj je da završi još neke stvari. Menadžera pronalazi u istoj onoj kafani gde ga je prvi put sreća, kad je, nesigurna na visokim stiklama, napravila svoje prve korake u Velegradu. Sve vreme je znala gde je. I da je nije preboleo. Pijan je,

neobrijan, cigarete pali jednu na drugu, vređa je između gutljaja jeftinog vinjaka. Ne dotiče je to. Došla je samo da vrati dug. I opere savest. Ako se to može. Belu kovertu sa 10.000 evra ostavlja na stolu sa isflekanim i nagorelim čaršavom. Odlazeći, krajičkom oka vidi ga kako poseže za njom. Gotovo je.

U sigurnoj udobnosti svoje garsonjerice prebira stare fotografije. Na nekima od njih ona i Sponzor. Ona nasmejana, on zaljubljen do ušiju. Ljube se. Ona je u toplesu, njegove ruke su svuda po njoj. Iza njih je divlja plaža egzotičnog ostrva. Pažljivo bira još nekoliko fotografija sa sličnim motivom i pakuje ih u veliki smeđi koverat. Na trenutak razmišlja da li će biti potrebno i propratno pismo. Ipak odlučuje da je ovo dovoljno. Sigurnom rukom ispisuje njegovu adresu i ime njegove žene. I to je obavljeno.

Za manje od četiri godine lepa Jaca iz Prigrevice prešla je put od simpatičnog seoskog devojčurka s gramom talenta i zrnom sreće, do velike estradne zvezde, jedne od najtiražnijih pevačica, ljubimice publike i fatalne žene velegradskog džet-seta. Na tronu je i tu namerava da ostane. Često pomišlja da je možda bilo i drugačijih načina da do njega stigne, ali takve misli brzo gura od sebe i nastavlja dalje, grabeći život očajnički, uživajući u svakom trenutku slave, jer vrlo dobro zna kroz šta je sve morala da prođe da bi ispunila svoj san. Kupila je kuću u elitnom velegradskom predgrađu, u garaži se šepure sportska mazda i najnoviji mercedes C klase, ormani su joj puni unikatnih kreacija, a zbirka cipela skoro ravna onoj Donatele Versaće, i ponekad, samo ponekad, kad se vrati s neke naporne inostrane tezge i baci na skupoceni tepih torbu punu skupih parfema i Armiranih krpica, pomisli kako bi trebalo da ode na očev grob, poželi da zagrlji majku kao nekad, i sita se isplače u njenom toplom naručju. A onda pusti snažan mlaz tuša da je dugo udara po licu, vrela voda joj razblaži suze, i sve prođe. Ona je Zvezda. A zvezdama je sve dozvoljeno. I unapred oprošteno.

XXL

Od samog početka puta ka Beogradu poznati pevač bio je žestoko nadržan. Tezga u Skoplju bila je čista katastrofa. U diskoteci koja prima više od hiljadu ljudi okupilo se tek nekoliko desetina devojčica koje bi, da je bilo ikakve kontrole, ionako morale da ostanu ispred vrata.

Gazdi diskoteke ni na kraj pameti nije bilo da ga isplati. Uredno je ponudio da pokrije putne troškove, eventualno prenoćište za njega i njegovu pratilju, pošto je u Skoplju sneg vejao kao da nema nameru da prestane nikada, i to je to. Dogovoreni honorar od tri soma evra očigledno je mogao samo da sanja. Kroz stisnute zube zahvalio je gazdi na razumevanju, a zatim, čim su iskoračili iz diskoteke, pozvao svog menadžera i žestoko ga naduvao, rečnikom za koji šokirana devojka nije ni sanjala da će ga čuti od uvek nasmejanog i odmerenog šmekera. Pogled koji je pratio verbalnu tiradu punu najgorih uvreda i psovki kakve još nije čula bio je još šokantniji.

Snežni kilometri su se redali iza audijevog džipa. Čutili su. Devojka je sa suvozačkog sedišta povremeno bacala pogled na njegov profil, i nekoliko puta se ujela za jezik pre nego što je pokušala da započne bilo kakav razgovor. Već se pri onom njegovom ispadu ispred diskoteke pokajala što je pošla s njim, i sada je bila u panici da ga neki njen neumesni komentar ponovo ne isprovocira. Zureći u put ispred sebe, koji je podsećao na zastrašujuće uzanu crnu stazu usred nepreglednog belila, pitala se šta uopšte traži tu. Mada je odgovor dobro znala. Samo joj to nije bilo jednostavno da prizna. Čak ni sebi.

Iako već dugo oženjen, poznati pevač važio je za velikog zavodnika, jednog od onih koji podjednakim magnetizmom privlače i majke i ćerke. Šarmantan, prosed, sa urođenim stilom, jednako dobro noseći i najelegantnija odela i izbledele farmerke i rolke, sa večitim osmehom na licu dok izvodi svoje baš takvim imidžom inspirisane srce-parajuće hitove, predstavljao je istinski vlažni san nezrelih

devojčica, neispunjen greh mladosti sredovečnih dama, i lovinu koja se ne propušta za gradske ribe bez predrasuda o razlici u godinama i bračnom stanju.

Jer, one srećnice koje su imale priliku da budu nasamo s njim pričale su prave bajke. Njegova XXL muškost postala je urbani mit među velegradskim šmizlama kojima je luda zabava bila jedina životna istina.

Dok je, u audiju koji je kroz snežnu noć jurio ka Beogradu razmišljala o tome, bilo joj je jasno da je prekršila čak i sopstvene moralne norme. Nije bila svetica. Daleko od toga. Kroz njen krevet prošao je svako koga je poželela. Moglo joj se. Klinka iz dobre kuće, sa poznanstvima u visokom društvu i nogama od kojih staje dah svakom ko s razlogom nosi pantalone. Pri tome, sa mnogo više mozga nego što je dozvoljavala da se vidi. Sa samo dvadeset i jednom mogla je da se pohvali da je videla i prošla gotovo sve. Zato je i pristala na izazov. Kada joj je pevač, sa kojim se znala površno iz nekih vrelih beogradskih noći, predložio da krene s njim na tezu u Makedoniju, nije se mnogo dvoumila. Bila je to idealna prilika da lično proveri koliko istine ima u lovačkim pričama njenih drugarica koje su, navodno, isprobale najveći ponos srpske estrade.

Sada, zgrčenoj u udobnom kožnom sedištu audija, ideja joj se više nije činila tako sjajna. Na tabli pored koje su prozujali pisalo je: Beograd 224. Dobro je, ovom brzinom biće u svom krevetu za manje od dva sata. Želja da proba zabranjeno voće potpuno je splasnula.

Pevač je, međutim, mislio drugačije. Ne upozoravajući je nijednom rečju, naglo je usporio i skrenuo na odmorište pored autoputa. U prvom trenutku je pomislila da mu je proradila bešika; ipak je on stariji čovek, skoro se nasmejala u sebi. Ostavivši motor da radi, ugasio je farove i iznenada su utonuli u potpuni mrak. Crv sumnje joj je proradio. S pravom.

Pevač se okrenuo ka njoj, pa iako su joj se oči još privikavale na tamu, mogla je da vidi, zapravo više da nasluti, suludi sjaj u njegovom pogledu.

- Hajde - tiho je progovorio glasom od kojeg su se topila ženska srca od Subotice do Surdulice. Njeno se samo steglo još jače. Nije imala ni trunku dileme šta se od nje traži. A ni mnogo izbora. Usred nedodijne, na parking u nekoj vukojebini na dvesta kilometara od Beograda, u dva sata posle snežne ponoći, njene opcije bile su jasne. Barem je tako mislila.

Bez progovorene reči odvezala je pojas i spustila se do njegovog krila. Uostalom, tešila se, zbog toga je i krenula na ovaj jebeni put.

Bile su u pravu. Sve one. Zaista je bio čudovište. Ali... potpuno beskorisno. Koliko god se trudila, primenjujući svu svoju veštinu,

koja ni u kom slučaju nije bila zanemarljiva, rezultata nije bilo. Pevač je sedeo zavaljen u sedištu i povremeno tiho stenjao, ali njegova alatka je tvrdoglavo odbijala poslušnost. Potrudila se još više, a kroz glavu joj je prošlo kako pokušava da probudi mrtvacu. Odlučila je da odustane. Podigla je glavu iz njegovog međunožja sa uzdahom razočaranja koji nije mogla da zaustavi.

- Kurvo! - pevač je još mirno sedeo u svom sedištu, ali mu je glas bio leden kao noć sa druge strane stakla. - Ne znaš ni da pušiš! A pričali su mi da si aždaja... Govnari!

Skupila se u sedištu, ne pokušavajući da mu odgovori. Dobro je znala kolika je muška sujeta. Posebno kad zakažu u ovakvim situacijama. A i njegov glas joj je poručivao da ovog puta nije dobar tajming za njene ženske igre i igrice. Zato je ćutala. Ali bilo je kasno za takvu odluku. U stvari, bilo je svejedno. Pandorina kutija je već bila otvorena.

- Izlazi napolje! - odjednom je zagrmeo. - Izlazi napolje, odmah!

Potonula je dublje u sedište i suze su počele da joj se slivaju niz lice. Pevač je izašao iz džipa, brzo ga obišao s prednje strane i otvorio suvozačka vrata, grabeći je za kosu i doslovno je katapultirajući u prljavi sneg na ivici parkinga. Lagano se pridizala, izbezumljena od straha, dok je led već uveliko probijao tkaninu njene omiljene haljine i žario joj kožu svojim užasavajućim dodirom.

- Šta hoćeš od mene? - usudila se da progovori, obgrlivši rukama sopstvena ramena u pokušaju da se zagreje i zaštiti od pomahnitalog pevača.

- Šta hoću od tebe?! Šta hoću od tebe, kurvo?! Hoću da se skineš. Ovde i sad! Odmah!

Pogledala je oko sebe u sumanutoj nadi da će se još neko zaustaviti na istom odmorištu. Igra je otišla predaleko. Strah je rastao iz trenu u tren.

- Molim te, hajde da razgovaramo... - zacvokotala je pokušavajući da izgovori neke reči koje bi ga smirile, ali nije stigla da dovrši misao. Pevač je zgrabio njenu haljinu između grudi i snažno je povukao nadole. Bretele su popustile kao od šale i tanka haljina se u trenu spustila do njenih prekrštenih ruku.

- Skidaj se, rekao sam. Nemoj da ja to radim!

Ponovo je bila pred izborom koji to i nije bio.

Tresla se kao prut dok je puštala da joj haljina padne do nogu i nevešto otkopčavala brusahalter. Stajala je pred njim, na mrazu čiju je snagu sad već bilo nemoguće proceniti, samo u elegantnim, skupim crvenim cipelama u kojima je, pre samo nekoliko sati, želela da ga fascinira u nekom lepom skopskom hotelu.

- Okej, je 1' bilo dosta sad? Postigao si ono što si hteo. Vozi me

kući, molim te, molim te... - ponovo se ohrabrila da progovori jedva povezujući reči dok joj se vilica tresla od hladnoće i plača.

- Ne još. Hoću da me dobro zapamtiš. Kao što me pamte sve pre tebe. Sad idi tamo... - pokazao je rukom prema snegom prekrivenoj poljani pored parkirališta - ...i napravi mi Sneška.

Učinilo joj se da nije dobro čula. Da je razum pomućen stresom i hladnoćom već počeo da se igra s njom. Kao da joj je čitao misli.

- Dobro si me čula. Napravi mi Sneška i vozim te kući. Obećavam.

Pala je na kolena i obgrlila mu noge. Iz otkopčanog šlica još mu je visila ogromna alatka. Naslonila je usne i on je počeo da daje znake života.

- Možeš! Vidiš da možeš, kurvetino! - urlao je raspomamljeni pevač. - Sneško, Sneško je ključna reč! Sneško, Sneško, Sneško... - penio je u ekstazi sve dok i poslednju kap nije iscedila iz njega.

Zakopčao je pantalone, podigao je ispod pazuha i doslovno ugurao na zadnje sedište džipa.

- Tu ti je tvoja jebena bunda, pokrij se da ne nazebeš.

Džip je gazio kilometre ka Beogradu. Savijena u položaju fetusa ispod bunde na zadnjem sedištu, nije prestajala da se tresu. Ipak, mozak joj je radio trista na sat. Prva misao je, naravno, bila da ga prijavi. Ali, ko bi joj verovao? Reč male gradske fufice protiv poznate estradne face. Uostalom, dobrovoljno je krenula s njim na put. Kako da dokaže šta joj se dogodilo? Kome da objasni kakav je on bolesni skot?

Samo je nastavila tiho da plače.

Sreli su se potom nekoliko puta. Sličan je krug ljudi među kojima se kreću. Prave se da se ne poznaju. Samo na njegovu kućnu adresu pred svaku Novu godinu stiže čestitka. Sa naslikanim Sneškom. Bez potpisa. Ona nije zaboravila. Ni oprostila.

Ko je ovaj čovek

Njegova ljubavna afera sa Beogradom traje od ledenog januarskog jutra '66, kada je kroz njegove prozore ugledao veliki svet. Prošao je mnoge BG škole (za većinu se ne izdaju diplome i svedočanstva), pa i onu novinarsku, čiju je klupu gulio u redakcijama Večernjih novosti, Trećeg oka, Ekspresa, Profila, Nacionala, Vesti, Stara, Evrope... a trenutno urezuje svoju treću godišnju recku u Pressu.

U periodima svađe s novinarstvom, izučavao je umetnost preživljavanja, da bi se ipak uvek vraćao beleženju stvarnosti i snova na belom papiru (kafanskoj salveti, ekranu računara ili bilo čemu drugom). Pre osam godina objavio je jedinu autorizovanu biografiju Milovana Ilića Minimaksa „Do gole kože“, a potom je, uglavnom zahvaljući upornosti pojedinih prijatelj(ic)a, objavio i zbirku priča „BG blues“, drugi iskorak u svet u kome napisana reč traje duže od jednog dana ili sedmice. Piše i na Pressovom internet blogu, ali se ne bavi dnevnoaktuelnim pametovanjem, nego nečim mnogo vrednijim - Beogradom i njegovim običnim i neobičnim pričama kojima (odabranim, naravno) uspavljuje jednog malog Dorćolca.

Prvi deo zbirke priča „Tajne srpskog džet-seta“ je, zaista, bila njegova treća - sreća. Najčitanija knjiga u Srbiji u 2008. godini. U međuvremenu, organizovao je prvi Festival klupskih bendova „Battle of the Bands“, snimio pilot za novu TV emisiju, privodi kraju knjigu o misterijama Srbije, ali za „Tajne srpskog džet-seta 2“ nije mu nedostajalo motiva. Naprotiv. Stotine hiljada čitalaca širom Srbije, ali i eks Jugoslavije, zaslužili su nastavak. Ovu knjigu je, kaže, napisao zbog njih.